

RICHELLE MEAD

2

*Quang
giá*

frostbite

HỌC VIỆN MA CÂ RỒNG

HỌC VIỆN MA CÀ RỒNG - SƯƠNG GIÁ (TẬP 02)

Tác giả: Richelle Mead

Người dịch: Vũ Nguyễn Thủy Tiên

Phát hành: IPM

Nhà xuất bản Hội Nhà Văn 2010

ebook©vctvegroup

Lời mở đầu

MỌI VẬT ĐỀU PHẢI CHẾT, nhưng không phải cứ chết là hết. Hãy tin tôi đi, tôi biết rõ mà.

Trên thế gian này, có một loại ma cà rồng chết rồi vẫn còn hoạt động được bình thường. Chúng được gọi là Strigoi, và thực sự là những cơn ác mộng. Chúng mạnh, chúng nhanh, chúng giết chóc không thương tiếc hay chần chừ. Chúng lại còn bất diệt nữa - điều này khiến việc vô hiệu hoá chúng trở nên khó khăn. Chỉ có ba cách để kết liễu một Strigoi: xuyên một chiếc cọc bạc qua tim, chặt đầu, và đốt cháy. Chẳng có cách nào dễ thực hiện cả, nhưng còn hơn là không có lựa chọn nào.

Trên thế gian này, cũng có những ma cà rồng tốt đang tồn tại. Ấy là những Moroi. Họ sống, và sở hữu sức mạnh tuyệt vời cho phép thực hiện pháp thuật theo một trong bốn nguyên tố - đất, khí, nước và lửa. (Nói sao nhỉ, *hầu hết* các Moroi có thể làm được điều này - trừ một số ngoại lệ, về sau tôi sẽ giải thích thêm). Song thực tế họ không vận dụng pháp thuật nhiều lắm nữa, cùng hơi tiếc. Nó sẽ là vũ khí rất tuyệt, nhưng các Moroi tin tưởng sâu sắc rằng pháp thuật chỉ nên sử dụng vì mục đích hòa bình. Đó là một trong những quy tắc quan trọng nhất trong xã hội của họ. Các Moroi thường cao gầy và không chịu được nhiều ánh sáng mặt trời, bù lại họ có những giác quan siêu phàm: thị giác, khứu giác và thính giác.

Cả hai loại ma cà rồng đều cần máu. Máu là thứ khiến họ trở thành ma cà rồng, tôi nghĩ thế. Tuy nhiên các Moroi không giết chóc vì máu. Thay vào đó, họ giữ quanh mình những người thường sẵn sàng hiến một lượng máu nhỏ. Những người này tình nguyện làm thế vì miếng cắn của ma cà rồng chứa endorphins làm cho họ ngây ngất và đắm nghiện. Tôi biết điều đó từ kinh nghiệm cá nhân của mình. Những người như vậy được gọi là người cung cấp, và là những con nghiện vết cắn của ma cà rồng.

Dù sao đi nữa, giữ người cung cấp bên mình vẫn còn tốt chán so với những gì Strigoi làm, vì, có thể bạn cũng đoán ra, chúng giết chóc để lấy máu. Tôi nghĩ bọn chúng thích tàn sát. Nếu một Moroi giết chết nạn nhân của mình trong lúc uống máu, anh hay cô ta sẽ biến thành một Strigoi. Có những Moroi tự nguyện làm như vậy, họ từ bỏ ma thuật và đạo đức của mình để trở nên bất diệt. Nhưng cũng có những đối tượng bị cưỡng ép biến thành Strigoi. Nếu Strigoi uống máu một nạn nhân và bắt kẻ đó uống lại máu của Strigoi, thì... sẽ có một Strigoi nữa. Sự biến đổi này có thể xảy ra với bất kì ai: Moroi, con người, hay... ma cà rồng lai.

Ma cà rồng lai.

Đó là tôi. Ma cà rồng lai gồm một nửa là con người, một nửa là Moroi. Tôi thích thú khi nghĩ rằng chúng tôi có những đặc điểm ưu việt nhất của cả hai chủng tộc. Giống như con người, chúng tôi mạnh mẽ, cứng cáp, và có thể đi dưới nắng bao lâu tùy thích. Đồng thời giống các Moroi, chúng tôi cũng có giác quan tinh tường và phản xạ nhanh nhạy. Do đó ma cà rồng lai cuối cùng đều đi theo con đường làm vệ sĩ - nghề nghiệp của phần đông chúng tôi. Lúc đó chúng tôi được gọi là những giám hộ.

Tôi đã dành cuộc đời mình cho việc luyện tập để bảo vệ Moroi trước các Strigoi. Tôi phải tham gia hàng loạt lớp học và thực hành tại Học viện Thánh Vladimir, một trường tư thực dành cho Moroi và ma cà rồng lai. Tôi biết cách sử dụng tất cả các loại vũ khí và có thể sử dụng khá nhiều tiểu xảo hạ cấp. Tôi đã từng đánh bại những thằng con trai to gấp đôi mình - cả trong và ngoài lớp. Và tất nhiên, *con trai* dường như là những kẻ duy nhất bị tôi đánh bại, vì có rất ít con gái trong lớp tôi.

Cho dù thừa hưởng được những điểm mạnh nhất, nhưng có một thứ ma cà rồng lai không thể có được. Ma cà rồng lai không thể sinh con với ma cà rồng lai. Đừng hỏi tôi tại sao. Tôi không phải là một nhà di truyền học hay gì hết. Con người và Moroi kết hợp với nhau sẽ tạo ra ma cà rồng lai, đó là nguyên nhân đầu tiên khiến chúng tôi xuất hiện. Nhưng kiểu sinh sản này không còn xảy ra nhiều nữa, Moroi có xu hướng tách mình ra khỏi loài người. Nhưng một may mắn kỳ lạ về di truyền đã khiến Moroi và ma cà rồng lai kết hợp với nhau, tạo ra những đứa con là ma cà rồng lai. Tôi biết, tôi biết: điều này thật quái lạ. Đứa trẻ ra đời hẳn phải có ba phần tư là ma cà rồng, đúng không? Không đâu. Một phần hai là Moroi, một phần hai là con người.

Đa số ma cà rồng lai là sản phẩm của sự kết hợp giữa nam Moroi và nữ ma cà rồng lai, còn nữ Moroi luôn sinh ra những đứa trẻ Moroi. Điều này đồng nghĩa với việc nam Moroi thường mỗi chài nữ ma cà rồng lai rồi bỏ đi. Có khá nhiều bà mẹ ma cà rồng lai đơn thân, đó là lý do tại sao rất ít nữ ma cà rồng lai trở thành giám hộ. Họ muốn tập trung nuôi nấng đứa con của mình hơn.

Vì thế, chỉ có con trai và một số con gái đem trên đầu ngón tay đi làm giám hộ, nhưng đã chọn bảo vệ Moroi thì ai cũng nghiêm túc trong công việc của mình. Ma cà rồng lai cần Moroi để duy trì nòi giống. Chúng tôi *phải* bảo vệ họ. Hơn nữa, nó... sao nhỉ, nó là một công việc rất vinh quang. Strigoi xấu xa và phi tự nhiên. Hành vi săn đuổi những người vô tội là sai trái. Các ma cà rồng lai được huấn luyện thành giám hộ đều nhớ nằm lòng điều này từ lúc bắt đầu chập chững tập đi. Strigoi là xấu xa. Moroi cần được bảo vệ. Các giám hộ tin điều đó. Tôi tin điều đó.

Có một Moroi mà tôi muốn bảo vệ hơn bất kì ai trên cõi đời này, đó là Lissa, người bạn thân nhất của tôi. Lissa là một công chúa Moroi. Giới Moroi có mười hai gia đình hoàng tộc, Lissa là người cuối cùng của dòng họ mình - dòng họ Dragomir. Ngoài việc là bạn thân của tôi, Lissa còn đặc biệt vì một điều khác nữa.

Còn nhớ tôi nói mỗi Moroi đều điều khiển được một trong bốn nguyên tố chứ? Thực chất, Lissa có khả năng vận dụng một nguyên tố mà cho tới giờ chưa ai hay biết: linh hồn. Suốt bao nhiêu năm, chúng tôi những tưởng cô chẳng phát triển được năng lực pháp thuật. Rồi những sự việc kỳ lạ bắt đầu xảy ra quanh cô. Ví dụ như, tất cả các ma cà rồng đều có năng lực cưỡng chế giúp họ áp đặt ý chí của mình lên người khác. Năng lực này ở Strigoi rất mạnh. Ở Moroi nó yếu hơn, và cũng bị cấm đoán. Nhưng Lissa có khả năng cưỡng chế gần như một Strigoi. Cô chỉ cần chớp mắt, và người ta sẽ làm theo mọi thứ cô muốn.

Nhưng đó không phải là điều tuyệt nhất mà cô làm được.

Tôi đã nói rằng không phải cứ chết là hết. Thế đấy, tôi là một trong số đó. Đừng lo - tôi không giống như Strigoi, nhưng cũng đã từng chết rồi. (Tôi không đánh giá cao chuyện này.) Nó xảy ra khi chiếc xe chở tôi trượt khỏi mặt đường. Tai nạn đã giết chết tôi, cha mẹ và anh trai Lissa. Nhưng trong lúc hỗn loạn - thậm chí không cả nhận ra được điều đó - Lissa đã dùng tinh thần để kéo tôi về. Chúng tôi hoàn toàn không nhận thức được chuyện này trong suốt một thời gian dài. Thực chất, chúng tôi còn chẳng biết có linh hồn tồn tại.

Thật không may, hóa ra có *một* người biết về linh hồn trước chúng tôi. Victor Dashkov, một hoàng tử Moroi sắp chết, đã phát hiện ra năng lực của Lissa và quyết tâm nhốt cô lại để biến cô thành người chữa trị cho riêng mình suốt phần đời còn lại. Khi tôi nhận ra có kẻ theo dõi cô, tôi quyết định hành động. Tôi đưa Lissa trốn khỏi trường và sống trà trộn giữa con người. Chạy trốn liên tục cũng khá vui, tuy đôi lúc rất căng thẳng. Chúng tôi lẩn tránh trong hai năm cho đến khi các chức trách của Học viện Thánh Vladimir bắt được và kéo chúng tôi về mấy tháng trước.

Đó là lúc Victor thực hiện các bước đi thực sự, bắt cóc và hành hạ Lissa cho đến khi cô khuất phục trước đòi hỏi của ông ta. Trong quá trình đó, ông ta sử dụng những mảnh khóc tồi tệ - như gài tôi và Dimitri, người hướng dẫn của tôi, vào một bùa chú dục vọng. (Tôi sẽ trả đũa *ông ta*.) Victor cũng

đã khám phá ra việc linh hồn đang làm cho tinh thần Lissa trở nên bất ổn. Nhưng điều đó cũng không tồi tệ bằng những điều ông ta làm với con gái ruột, Natalie. Ông ta đã cả gan xúi giục cô trở thành một Strigoi để giải thoát cho mình. Natalie đã bị kết liễu bằng một cái cọc xuyên qua tim. Và dù bị bắt ngay sau đó, Victor cũng chẳng lấy làm ăn năn về cách hành xử với con gái. Qua sự việc này, tôi thấy việc mình lớn lên không cha cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Dù sao đi nữa, bây giờ tôi phải bảo vệ Lissa khỏi mối đe dọa từ cả Strigoi và Moroi. Chỉ có một vài viên chức biết được năng lực thực sự của Lissa, nhưng tôi tin rằng sẽ còn nhiều Victor nữa muốn lợi dụng cô. Thật may, tôi có một vũ khí lợi hại để canh giữ Lissa. Một lúc nào đó sau tai nạn ô tô, thông qua việc Lissa chữa lành cho tôi, linh hồn đã tạo nên một mối liên kết tâm linh giữa tôi và cô. Tôi có thể thấy và cảm nhận những trải nghiệm của Lissa, (nhưng nó chỉ hoạt động một chiều, cô không thể “cảm nhận” được tôi.) Mối liên kết giúp tôi trông nom Lissa và phát giác ngay khi cô gặp vấn đề, tuy rằng đôi lúc kể cũng khá kỳ quái khi một ai đó cứ ở trong đầu một người khác. Chúng tôi khá chắc chắn rằng linh hồn có thể làm được nhiều thứ, dù chưa rõ là những thứ gì.

Cùng thời gian này, tôi cũng đang cố gắng trở thành một giám hộ cừ. Việc bỏ trường kéo tụt tôi lại trong quá trình huấn luyện, nên tôi phải học thêm để bù đắp vào đó. Tôi chẳng mong muốn gì hơn ngoài việc giữ cho Lissa được an toàn, nhưng thật xui xẻo, có hai thứ khiến tôi đôi lúc bị sao lãng. Một là tôi thường hành động thiếu suy nghĩ. Tôi càng lúc càng tránh xa được nó, nhưng hễ gặp điều gì kích thích, tôi có xu hướng đâm trước rồi mới xem mình đâm ai, và hễ người mà tôi quan tâm gặp nguy hiểm... chẹp, các quy tắc chỉ là chuyện vặt.

Vấn đề còn lại chính là Dimitri. Anh là người đã giết Natalie, và là một gã tồi. Anh cũng khá đẹp trai. Thôi được, còn hơn cả đẹp trai ấy. Anh nóng bỏng, kiểu như, sự nóng bỏng đủ làm người ta dừng bước trên đường và để cho xe cán. Nhưng tôi đã nói rồi đấy, Dimitri là người hướng dẫn của tôi, và anh đã hai mươi tư tuổi. Hai điều đó khiến tôi không nên yêu anh. Nhưng, thành thật mà nói, lý do quan trọng nhất chính là Dimitri và tôi sẽ trở thành giám hộ của Lissa khi cô tốt nghiệp. Nếu tôi và anh quan tâm tới nhau, chúng tôi sẽ không chăm sóc được cho Lissa.

Tôi không may mắn miễn nhiễm được với Dimitri, và tôi chắc rằng anh cũng có cảm giác tương tự như mình. Một phần khiến cho mọi chuyện khó khăn là vì chúng tôi đã rất nồng nhiệt và say đắm khi bị trúng bùa chú. Victor muốn chúng tôi sao lãng khi ông ta bắt cóc Lissa, và bùa chú làm được điều đó. Tôi sẵn sàng trao thân, và Dimitri sẵn sàng đón nhận. Cuối cùng chúng tôi cũng phá được bùa chú, nhưng những ký ức đó vẫn còn đọng lại mãi, đôi khi khiến tôi khó lòng tập trung vào những động tác đối kháng.

Nói luôn, tôi tên là Rose Hathaway, mười bảy tuổi, đang rèn luyện để bảo vệ và giết chết ma cà rồng, đang yêu một người hoàn toàn không phù hợp, và người bạn thân nhất của tôi sở hữu loại phép thuật có khả năng khiến cô ấy phát điên.

Ồ, chẳng ai nói rằng học trung học là dễ dàng cả.

Một

TÔI TƯỞNG ĐÂU MỘT NGÀY không thể trở nên tồi tệ hơn được nữa, đúng lúc ấy người bạn thân nhất của tôi lại nói rằng cô sắp phát điên. Lại nữa.

“Tớ... cậu nói gì?”

Tôi đứng trên hành lang phòng Lissa, đang cúi húi chỉnh sửa đôi bốt của mình, nghe vậy thì ngẩng phắt đầu lên, nhìn cô qua những sợi tóc tối màu che nửa mặt. Tôi đã ngủ mê mệt sau giờ học và phải bỏ qua công đoạn chải đầu để có thể ra khỏi cửa đúng giờ. Mái tóc vàng bạch kim của Lissa thì mềm mại và hoàn hảo, tất nhiên rồi, phủ xuống vai như một tấm voan cô dâu trong lúc cô nhìn tôi bằng ánh mắt thích thú.

“Tớ nói là những viên thuốc không còn tác dụng như trước nữa.”

Tôi đứng thẳng dậy, lắc đám tóc ra khỏi khuôn mặt. “Thế nghĩa là sao?” Tôi hỏi. Quanh chúng tôi, các Moroi hối hả bước qua, họ đang trên đường đi gặp bạn bè hoặc đi ăn tối.

“Chẳng lẽ cậu đã bắt đầu...” tôi hạ giọng. “Chẳng lẽ cậu đã bắt đầu lấy lại được năng lực?”

Lissa lắc đầu, tôi nhìn thấy một tia hối hận trong mắt cô. “Không... Tớ cảm thấy *rất gần* với phép thuật, nhưng tớ vẫn không thể vận dụng. Đa số những gì tớ để ý thấy gần đây chỉ là những chuyện nhỏ, cậu biết đấy... Thịnh thoảng tớ trở nên phiền muộn hơn. Nhưng không *đến mức* như hồi trước,” cô vội thêm vào khi nhìn thấy vẻ mặt của tôi. Trước khi sử dụng thuốc, tâm trạng của Lissa có lúc xuống thấp tới mức cô tự cắt tay mình. “Nó chỉ hơn chút chút thôi.”

“Còn về những thứ khác mà cậu hay gặp phải hồi trước thì sao? Lo lắng? Áo giác?”

Lissa bật cười, chẳng coi điều gì là nghiêm trọng như tôi nghĩ. “Cậu nói cứ như đọc sách tâm thần học ấy nhỉ?”

Thực ra đúng là tôi *đã* đọc chúng. “Tớ chỉ lo lắng thôi. Nếu cậu nghĩ thuốc men không còn tác dụng nữa thì chúng ta phải nói cho ai đó biết.”

“Không, không,” Lissa vội vàng. “Tớ ổn mà, thật đấy. Chúng vẫn có tác dụng... nhưng không được như trước. Tớ không nghĩ bọn mình phải hoảng hốt vội. Nhất là cậu, ít ra là hôm nay.”

Cô đã chuyển đề tài thành công. Cách đây một giờ tôi vừa biết rằng hôm nay mình sẽ phải lấy Chứng chỉ. Đó là một bài kiểm tra - hay một cuộc phỏng vấn - tất cả các giám hộ tập sự đều phải trải qua trong năm nhất ở Học viện Thánh Vladimir. Năm ngoái tôi vắng mặt do đưa Lissa đi trốn, nên đã bỏ lỡ kỳ thi. Hôm nay tôi sẽ được đưa tới chỗ một giám hộ ngoài trường, người đó sẽ chịu trách nhiệm kiểm tra tôi. Cảm ơn vì đã nhắc nhở, bạn thân mến.

“Đừng lo cho tớ,” Lissa mỉm cười nhắc lại. “Tớ sẽ cho cậu biết nếu tình hình trở nên tệ hơn.”

“Được rồi,” tôi miễn cưỡng.

Tuy nhiên, để cho an toàn, tôi mở rộng các giác quan và cho phép bản thân cảm nhận sự thực qua mỗi liên kết tinh thần. Lissa đã nói thật. Sáng nay cô bình tĩnh và vui vẻ, không có gì đáng lo ngại. Nhưng, sâu trong tâm hồn Lissa, tôi cảm nhận được một điểm tối, không mấy dễ chịu. Nó không lấn át cô, nhưng ảnh hưởng nó gây ra cũng tương tự những cơn trầm cảm và giận dữ mà Lissa thường gặp phải. Nó chỉ nhỏ nhoi thế thôi, dẫu vậy tôi vẫn không thích. Tôi không muốn nó ở trong Lissa chút nào cả. Đang cố đi sâu hơn để nhận biết cho rõ ràng về những cảm xúc ấy, đột nhiên tôi thấy va chạm một

cách kỳ lạ. Một cảm giác choáng váng chộp lấy tôi, và tôi giật mạnh ra khỏi đầu Lissa. Toàn thân ớn lạnh.

“Cậu ổn chứ?” Lissa nhú mào hỏi. “Tự dừng trông cậu như muốn nôn ăy.”

“Chỉ... lo lắng về bài kiểm tra thôi,” tôi nói dối. Tôi ngáp ngừng kết nối lại với mỗi liên kết. Bóng tối kia đã biến mất hoàn toàn. Không còn dấu vết gì. Xem ra đúng là có vấn đề gì đó với đơn thuốc. “Tớ ổn mà.”

Lissa chỉ tay vào đồng hồ. “Cậu sẽ muộn nếu không đi nhanh đi.”

“Chết tiệt,” tôi chửi thề. Lissa nói đúng. Tôi ôm cô thật nhanh. “Gặp lại sau nhé!”

“Chúc may mắn!” cô nói với theo.

Tôi vội vàng chạy qua khu sân bãi và thấy thầy dạy của mình, Dimitri Belikov, đang chờ bên một chiếc Honda Pilot. Chán quá đi. Tôi biết không nên mong chờ được ngồi trên một chiếc xe Porsche để đi khỏi dãy núi Montana, nhưng nếu có chiếc nào ngon lành hơn thì có phải là tốt không.

“Em biết rồi, em biết rồi,” tôi nói khi nhìn thấy mặt anh. “Em xin lỗi vì tới muộn.”

Tôi nhớ ra rằng mình sắp trải qua một trong những bài sát hạch quan trọng nhất đời, và đột nhiên, tôi quên hết chuyện Lissa cùng những viên thuốc vô tác dụng. Tôi muốn bảo vệ cô, nhưng điều đó sẽ chẳng còn ý nghĩa gì nếu tôi không qua được trung học và trở thành giám hộ thực sự của Lissa.

Dimitri đứng đó, vẫn sáng láng như mọi khi. Tòa nhà gạch khổng lồ tỏa bóng dài trên chúng tôi, lù lù như một con quái vật khổng lồ trong ánh sáng mờ mờ của buổi sớm. Xung quanh, tuyết bắt đầu rơi. Tôi ngắm những bông tuyết nhẹ nhàng từ từ bay xuống. Vài bông rơi xuống mái tóc sẫm màu của Dimitri và tan chảy ngay lập tức.

“Còn ai đi nữa không ạ?” tôi hỏi.

Anh nhún vai. “Có anh và em thôi.”

Tâm trạng tôi vọt khỏi mức “vui vẻ” và leo tới mức “ngây ngất”. Tôi và Dimitri. Chỉ có hai người. Trong một chiếc ô tô. Chuyện này cũng đáng cho một bài sát hạch bất ngờ.

“Chỗ đó có xa không?” Tôi thầm mong nó sẽ là một chuyến đi thật dài. Kiểu như là một chuyến đi kéo dài cả tuần chẳng hạn. Và chúng tôi lại còn ở lại qua đêm trong những khách sạn xa hoa nữa chứ. Biết đâu chúng tôi lại mắc kẹt trong một núi tuyết, chỉ có hơi ấm cơ thể giữ cho chúng tôi sống sót mà thôi.

“Năm tiếng.”

“Ồ.”

Hơi ít so với mong muốn của tôi. Nhưng năm tiếng vẫn còn tốt hơn không có gì. Dù sao nó cũng không loại trừ khả năng xảy ra chuyện núi tuyết.

Những con đường tối mờ và phủ tuyết sẽ gây khó khăn cho người thường khi cầm lái, nhưng chẳng có vấn đề gì với ma cà rồng lai. Tôi nhìn thẳng ra phía trước, gắng lòng đi thực tế là mình chỉ muốn tan chảy vì làn hương tinh khiết và mạnh mẽ của thứ nước thơm Dimitri dùng sau khi cạo râu đang tràn ngập trong xe. Thay vào đó, tôi cố nghĩ về cuộc sát hạch.

Sát hạch không phải là thứ để ta học gạo. Chỉ có đổ hoặc trượt. Giám hộ cấp cao đến gặp học viên tập sự trong năm đầu và thảo luận với từng người một về cam kết trở thành giám hộ. Tôi không biết chính xác sẽ bị hỏi gì, nhưng các tin đồn vẫn lan truyền qua các năm. Các giám hộ tiền bối sẽ đánh giá về tính cách và ý muốn cống hiến, có nhiều học viên tập sự đã bị kết luận là không phù hợp để tiếp tục con đường làm giám hộ.

“Không phải họ thường hay tới Học viện à?” tôi hỏi Dimitri. “Ý em là, em không phản đối chuyến đi thực địa này, nhưng vì sao chúng ta phải tới chỗ họ?”

“Thực ra, em chỉ tới chỗ của *ông ta*, chứ không phải tới chỗ *họ*.” Có một trọng âm Nga nhẹ trong những từ ngữ của Dimitri, đây là dấu hiệu duy nhất cho biết nơi anh sinh trưởng. Nếu không, tôi tin chắc rằng anh nói tiếng Anh tốt hơn tôi. “Vì đây là một trường hợp đặc biệt và ông ấy đang giúp đỡ chúng ta, nên chúng ta phải là người lên đường.”

“Ông ấy là ai?”

“Arthur Schoenberg.”

“Cái gì?” tôi kêu lên.

Arthur Schoenberg là một huyền thoại, là một trong những người tiêu diệt Strigoi vĩ đại nhất còn sống trên đời này. Ông cũng từng nắm quyền lãnh đạo Hội đồng Giám hộ, một tổ chức chuyên phân công giám hộ tới cho Moroi và ra quyết định đối với tất cả chúng tôi. Sau này Schoenberg nghỉ hưu và trở về bảo vệ một trong những gia đình hoàng tộc, gia đình Badica. Tôi biết ông đã nghỉ hưu nhưng vẫn hết sức lợi hại. Những thành tựu của ông là một phần trong chương trình học của chúng tôi.

“Không... không còn ai khác sao?” tôi hỏi nhỏ.

Tôi nhận thấy Dimitri nén cười. “Sẽ ổn thôi. Với cả, nếu được Art ủng hộ, đó sẽ là một sự tiên cử tuyệt vời trong hồ sơ của em.”

Art. Dimitri dùng tên tắt thân mật để gọi một trong những giám hộ ghê gớm nhất. Tất nhiên Dimitri cũng khá kinh khủng, vì thế tôi chẳng nên bất ngờ mới đúng.

Im lặng bao trùm trong xe. Tôi căn môi, tự dừng lo lắng liệu mình có đáp ứng được tiêu chuẩn của Arthur Schoenberg hay không. Điểm số của tôi tốt, nhưng hành vi bỏ trốn hay đánh nhau trong trường có thể sẽ phủ bóng đen lên tính nghiêm túc của tôi trong sự nghiệp tương lai.

“Em sẽ ổn thôi,” Dimitri nhắc lại. “Những điểm tốt trong hồ sơ của em có sức nặng hơn những điểm xấu.”

Đôi lúc dường như anh ấy đọc được suy nghĩ của tôi vậy. Tôi hơi mỉm cười và nhìn anh. Xem ra đây lại là một sai lầm. Cơ thể anh dài, rắn rỏi, rất rõ ràng cho dù đang ngồi. Đôi mắt màu tối sâu thăm thẳm. Tóc nâu dài chấm vai buộc sau gáy. Mái tóc mềm như lụa. Tôi biết vì tôi đã từng lừa tay qua mái tóc đó khi Victor Daskov sử dụng bùa chú dục vọng lên chúng tôi. Kiểm chế hết sức, tôi ép mình hít thở trở lại và nhìn đi chỗ khác.

“Cảm ơn, Huấn luyện viên,” tôi chế nhạo, ngồi sát vào ghế.

“Anh ở đây để giúp em mà,” Dimitri đáp. Giọng nói nhẹ nhàng và thoải mái - rất hiếm đối với anh. Dimitri thường xuyên cảnh giác, luôn trong tình trạng sẵn sàng tấn công. Có thể anh cho rằng anh an toàn trong chiếc Honda, hay ít ra là an toàn vì ở cạnh tôi. Tôi không phải người duy nhất gặp vấn đề khi cố gắng phớt lờ sự căng thẳng lẫn lộn giữa hai người.

“Anh có biết việc anh thật sự giúp được là gì không?” tôi hỏi, không nhìn vào mắt Dimitri.

“Gì?”

“Là tắt loại nhạc chết tiệt này đi và bật thứ gì đó xuất hiện sau khi bức tường Berlin sụp đổ.”

Dimitri cười to. “Môn em tệ nhất là lịch sử, thế mà em lại biết hết về Đông Âu.”

“Ờ, em phải có nguyên liệu cho những câu đùa của mình chứ, Đồng chí.”

Vừa cười, Dimitri vừa vặn núm dò radio. Chuyển sang một kênh đồng quê.

“Này! Đây không phải cái em đang nghĩ tới,” tôi than.

Tôi biết anh sắp bật cười. “Chọn đi. Kênh này hay kênh kia.”

Tôi thở dài. “Trở về với những thứ của thập kỷ 80 đi.”

Dimitri bật nút, và tôi khoanh tay trước ngực nghe một ban nhạc châu Âu mờ nhạt hát về việc truyền hình đã giết chết những ngôi sao truyền thanh. Tôi chỉ mong ai đó giết được cái radio này đi.

Đột nhiên, năm tiếng đồng hồ có vẻ không ngắn như tôi tưởng.

***

Arthur và gia đình mà ông bảo vệ sống trong một thành phố nhỏ dọc đường I-90, cách Billings không xa. Quan điểm phổ biến của Moroi là sống rải rác ra. Một số tranh cãi rằng thành phố lớn là nơi tốt nhất vì nó giúp ma cà rồng hòa lẫn vào đám đông, các hoạt động về đêm không gây quá nhiều chú ý. Các Moroi khác, như gia đình Badica, lại cố ý chọn những thành phố dân cư thưa thớt, cho rằng nếu số người chú ý tới họ càng ít, thì nguy cơ họ bị để ý cũng nhỏ theo.

Tôi thuyết phục Dimitri dừng lại ăn dọc đường, tại một cửa hàng phục vụ 24/24, cộng thêm việc dừng mua xăng, nên gần trưa chúng tôi mới tới đích. Ngôi nhà được xây theo kiểu nghỉ dưỡng, chỉ có một tầng với các mặt bằng gỗ ngả màu xám và những cánh cửa sổ có mi lớn - tất nhiên, để chặn ánh nắng. Ngôi nhà trông mới và đắt tiền, và mặc dù chẳng vì lý do gì, nó cũng phù hợp với kỳ vọng của tôi về thành viên của một gia đình hoàng tộc.

Tôi nhảy khỏi chiếc Pilot, đôi giày chìm xuống một tấc tuyết mềm và lạo xạo chạm vào đám sỏi trên đường. Một ngày tĩnh mịch và yên ắng, thoáng qua hơi thở của gió. Dimitri và tôi đi tới ngôi nhà, theo con đường nhỏ bằng đá sông cắt ngang sân trước. Tôi nhận thấy anh trở về với tác phong công việc, nhưng thái độ vẫn vui vẻ như tôi. Chúng tôi đều có một sự thỏa mãn tội lỗi với chuyến đi dễ chịu.

Tôi trượt chân trên con đường đầy băng tuyết, và Dimitri lập tức với tay đỡ tôi. Tự dừng trong đầu tôi tái hiện đêm đầu tiên gặp nhau, anh cũng giúp tôi tránh khỏi cú ngã tương tự. Cho dù trời lạnh tới mức đóng băng, bàn tay anh cũng để lại hơi ấm trên cánh tay tôi, bất chấp nhiều lớp áo khoác dày.

“Em có sao không?” Dimitri buông tay, mặc dù tôi chẳng muốn chút nào.

“Không sao,” tôi nói, lờ mắt kết tội lẽ đường đầy băng tuyết. “Chẳng lẽ người ở đây chưa bao giờ nghe tới muối à?”

Tôi chỉ định đùa thôi, nhưng Dimitri đột nhiên dừng bước. Tôi cũng lập tức ngừng lại. Biểu hiện của anh trở nên căng thẳng và đề phòng. Anh quay đầu, đưa mắt dò xét khu vực rộng rãi trắng toát xung quanh trước khi hướng về phía ngôi nhà. Tôi muốn hỏi nhưng có điều gì đó trong dáng điệu của anh khiến tôi im lặng. Anh quan sát ngôi nhà suốt hơn một phút, nhìn xuống lề đường đóng băng, rồi liếc về lối xe chạy phủ đầy tuyết đang in dấu chân chúng tôi.

Dimitri thận trọng tiến tới cửa trước, tôi đi theo. Anh lại dừng bước, lần này để quan sát cánh cửa. Nó không mở, cũng không hẳn là đang đóng. Xem ra nó bị khép lại rất vội vã nên không khít. Kiểm tra kỹ hơn thì thấy những vết xước trên cạnh cửa, như thể cánh cửa đã bị tác động mạnh ở mấy chỗ. Chỉ cần một cái huých nhẹ là có thể mở ra. Dimitri luồn tay qua chỗ cánh cửa nối với khung, hơi thở của anh tạo thành đám sương nhỏ trong không khí. Khi anh chạm vào tay nắm, nó hơi lung lay, dường như đã bị phá hỏng.

Cuối cùng, anh nói nhỏ, “Rose, về chờ trong xe.”

“Nhưng có...”

“Đi.”

Một từ - nhưng đầy uy lực. Âm tiết cộc lốc đó nhắc tôi nhớ tới người đàn ông mà tôi từng thấy quăng quật người khác và xuyên cọc vào tim Strigoi. Tôi quay lại, bước đi trên thảm cỏ đầy tuyết, tránh khỏi lề đường. Dimitri đứng yên, không động đậy cho tới khi tôi chui vào xe, đóng cửa nhẹ nhàng hết sức có thể. Rồi, với những động tác khẽ khàng nhất, anh mở cánh cửa đóng hờ và biến vào trong.

Bức bối vì tò mò, tôi đếm tới mười và trèo ra khỏi xe.

Dù hiểu nghe lời thì tốt hơn, nhưng tôi phải biết có chuyện gì đang xảy ra với ngôi nhà. Lề đường và lối xe chạy bị bỏ quên cho thấy đã vài ngày nay không ai ở nhà, hoặc chưa ai ra khỏi nhà. Cũng có khả năng, tôi suy đoán, rằng họ đã trở thành nạn nhân của một vụ đột nhập do con người gây ra. Hoặc có gì đó đã làm họ hoảng sợ bỏ trốn - nói sao nhỉ, Strigoi chẳng hạn. Tôi biết khả năng đó chính là điều khiến khuôn mặt của Dimitri trở nên u ám, nhưng khả năng đó rất thấp khi mà Arthur Schoenberg đang thực thi nhiệm vụ.

Tôi đứng trên lối xe chạy, nhìn lên trời. Bầu trời âm đạm ẩm ướt, nhưng có mặt trời. Buổi trưa. Đang lúc mặt trời ở vị trí cao nhất. Strigoi không thể xuất hiện dưới nắng. Tôi không cần sợ chúng, chỉ sợ cơn giận của Dimitri mà thôi.

Tôi đi vòng qua bên phải ngôi nhà, bước trên tuyết dày hơn - khoảng hơn một gang tay. Không có điều gì kỳ lạ khiến tôi chú ý. Những trụ bằng rêu xuống mái nhà, những cửa sổ kính màu không tiết lộ một bí mật nào hết. Đột nhiên thấy chân va phải vật gì, tôi nhìn xuống. Ở đó, có một cái cốc bạc đang chìm một phần trong tuyết. Nó bị cắm xuống đất. Tôi nhặt lên, phui tuyết và cau mày. Cái cốc này ở đây làm gì? Những chiếc cốc bạc rất quý giá. Chúng là vũ khí lợi hại nhất của giám hộ, có khả năng giết chết Strigoi chỉ bằng một nhát đâm qua tim. Trong khi rèn, bốn Moroi đã phù phép chúng bằng pháp lực của bốn nguyên tố. Tôi chưa học cách sử dụng cốc, nhưng cầm nó trong tay, đột nhiên tôi thấy an tâm hơn khi tiếp tục khảo sát.

Một cánh cửa khá lớn dẫn từ phía sau ngôi nhà tới một cái sàn gỗ, nơi mà mùa hè người ta có thể tụ tập vui vẻ. Nhưng kính trên cửa đã vỡ, tới mức một người có thể dễ dàng chui qua cái lỗ lờm chờm đó. Tôi bước lên các bậc sàn, cẩn thận với băng tuyết, biết rằng mình sẽ gặp rắc rối lớn nếu Dimitri phát hiện ra việc này. Cho dù trời rất lạnh, mồ hôi vẫn tuôn ra trên cổ tôi.

Ban ngày, ban ngày. Tôi tự nhủ. Không có gì phải lo cả.

Tôi bước tới cánh cửa và xem xét những miếng kính tối màu. Không biết cái gì đã làm vỡ nó. Phía trong, tuyết bị thổi vào đã tan chảy trên tấm thảm xanh nhạt. Tôi kéo mạnh cánh cửa, nó bị khóa. Chẳng vấn đề gì với một cái lỗ to như thế kia. Cẩn thận tránh những cạnh sắc, tôi với qua lỗ hổng và mở khóa từ phía trong. Tôi rút tay ra cũng cẩn thận như thế và kéo cánh cửa trượt ra. Nó hơi rít lên trên đường trượt, một âm thanh rất khê nhưng lại có vẻ quá ồn trong cái im lặng đáng sợ này.

Tôi bước qua cửa, đứng giữa khoảng nắng lọt qua lỗ hở trên cửa. Mắt tôi điều chỉnh từ ánh sáng ngoài trời vào sự lờ mờ bên trong. Gió xoáy qua cánh cửa mở, nhảy múa với rèm cửa xung quanh. Tôi đang ở trong một phòng khách. Căn phòng có tất cả những vật dụng thông thường. Đi văng. Ti vi. Một ghế bập bênh.

Và một cái xác.

Đó là một người phụ nữ. Cô nằm ngửa trước ti vi, mái tóc tối màu trải ra trên nền nhà. Đôi mắt mở to nhìn thẳng, trông rỗng, khuôn mặt nhợt nhạt - quá nhợt nhạt ngay cả với một Moroi. Trong khoảnh khắc tôi tưởng mái tóc che lấp cổ cô ấy, nhưng rồi tôi nhận ra mảng tối vắt ngang da cô ấy là máu - máu khô. Cổ cô ấy bị xé nát.

Cảnh tượng kinh khủng phi thực tế đến mức tôi không nhận thức được những gì mình thấy. Với tư thế đó, rất có thể người phụ nữ đang nằm ngủ. Rồi tôi thấy cái xác thứ hai: một người đàn ông cách đó vài bước, máu đen thẫm đầm tấm thảm xung quanh. Một cái xác khác nằm sụp bên đi văng: bé nhỏ, kích thước của một đứa trẻ. Phía đối diện một cái xác nữa. Và nữa. Xác chết ở khắp nơi, xác chết và máu me.

Tôi đột nhiên nhận thức được sự chết chóc xung quanh mình, tim bắt đầu đập thành thịch. Không, không. Không thể nào. Đang ban ngày cơ mà. Chuyện tồi tệ không thể xảy ra vào ban ngày. Tiếng hét vừa định vọt ra khỏi cổ họng tôi, bỗng bị nghẹn lại vì một bàn tay đeo găng từ phía sau bịt miệng tôi lại. Tôi giãy giụa, và chợt ngửi thấy mùi nước cạo râu của Dimitri.

“Tại sao,” anh hỏi, “em chẳng bao giờ nghe lời cả? Em có thể *chết* nếu chúng vẫn ở đây.”

Tôi không trả lời được, vừa vì bàn tay, vừa vì cú sốc. Tôi đã từng thấy người chết, nhưng chưa bao giờ thấy nhiều cái chết thế này. Gần một phút sau, Dimitri mới buông tay, vẫn ở sát sau lưng tôi. Tôi không muốn nhìn nữa, nhưng không thể rời mắt khỏi cảnh tượng trước mặt. Xác chết khắp nơi. Xác chết và máu me.

Cuối cùng, tôi quay về phía Dimitri. “Đang là ban ngày,” tôi thì thầm. “Chuyện tồi tệ không thể xảy ra vào ban ngày.” Tôi nghe được sự tuyệt vọng trong giọng nói của mình, giọng một cô bé cầu xin ai đó nói với mình rằng đây chỉ là một cơn ác mộng.

“Chuyện tồi tệ có thể xảy ra bất cứ lúc nào,” Dimitri bảo tôi. “Và chuyện này không xảy ra vào ban ngày. Có lẽ đã xảy ra hai đêm trước.”

Tôi nhìn mấy cái xác, dạ dày như cuộn lại. Hai ngày. Hai ngày để chết, để làm tiêu tan sự tồn tại - mà không ai biết rằng mình đã chết. Ánh mắt tôi dừng lại ở một cái xác đàn ông gần cửa vào hành lang. Ông ấy cao lớn, quá lực lưỡng so với một Moroi.

“Arthur Schoenberg,” Dimitri nói.

Tôi nhìn chăm chăm vào cổ họng đầy máu của Arthur. “Ông ấy chết rồi,” tôi nói, như thể điều đó vẫn chưa rõ ràng. “Sao ông ấy lại chết được? Làm sao mà một Strigoi có thể giết được Arthur Schoenberg?” Không thể nào. Không ai giết được một huyền thoại.

Dimitri không trả lời. Thay vào đó, anh hạ tay xuống và nắm vào bàn tay đang cầm cái cốc của tôi. Tôi giật mình.

“Em lấy cái này ở đâu ra?” anh hỏi. Tôi thả lỏng tay và để anh lấy cái cốc.

“Bên ngoài. Trên mặt đất.”

Dimitri cầm cái cốc, quan sát nó tỏa sáng dưới ánh nắng. “Nó đã phá vỡ vòng pháp thuật.”

Đầu óc tôi, vẫn choáng váng, phải mất một lúc để xử lý điều anh nói. Rồi tôi hiểu ra. Vòng pháp thuật là những vòng ma thuật do Moroi tạo ra. Cũng giống những cái cốc, chúng được tạo ra nhờ pháp lực của cả bốn nguyên tố. Chúng đòi hỏi những Moroi hùng mạnh, thông thường cần hai Moroi cho mỗi nguyên tố. Vòng pháp thuật có thể ngăn chặn Strigoi bởi ma thuật nạp đầy sự sống, còn Strigoi thì không. Nhưng hệ thống này tan biến rất nhanh và cần rất nhiều sự duy trì. Đa số Moroi không sử dụng chúng, nhưng một vài nơi vẫn giữ. Học viện Thánh Vladimir được bao quanh bởi vài lớp vòng pháp thuật này.

Ở đây đã từng có một vòng pháp thuật, nhưng nó đã tan biến khi ai đó đâm cái cốc qua. Ma thuật xung đột với nhau, và cái cốc đã chiến thắng.

“Strigoi không thể chạm vào cốc,” tôi nói với anh. Tôi nhận ra mình đang dùng rất nhiều *không thể* và *không*. Thật chẳng dễ dàng gì khi niềm tin bị thử thách. “Và chẳng Moroi hay ma cà rồng lai nào làm thế.”

“Người thường thì có thể.”

Tôi nhìn vào mắt Dimitri. “Con người không giúp Strigoi...” tôi dừng lại. Lại nữa. *Không*. Nhưng tôi không thể kìm lại. Chỗ tựa duy nhất của chúng tôi trong cuộc chiến chống Strigoi chính là những hạn chế của chúng - ánh sáng mặt trời, vòng pháp thuật, cái cốc ma thuật, đại loại thế. Chúng tôi tận dụng nhược điểm của chúng để chống lại chúng. Nếu chúng có kẻ khác - con người - giúp đỡ và không bị ảnh hưởng bởi những giới hạn kia...

Về mặt Dimitri vẫn nghiêm nghị, vẫn sẵn sàng cho mọi chuyện, dù vậy vẫn có một tia thông cảm nhỏ nhoi ánh lên trong đôi mắt màu sẫm khi anh thấy tôi đấu tranh nội tâm.

“Chuyện này thay đổi mọi thứ, phải không?” tôi hỏi.

“Ừ,” anh nói. “Đúng thế.”

Hai

DIMITRI gọi điện thoại, và một đội đặc nhiệm thực thụ nhận lệnh xuất phát.

Thế nhưng cũng mất tới vài tiếng đồng hồ, và mỗi phút chờ đợi với tôi dường như kéo dài cả năm ròng. Cuối cùng tôi không thể chịu nổi nữa và quay lại chiếc xe. Dimitri kiểm tra ngôi nhà rồi quay trở lại cạnh tôi. Không ai nói gì trong lúc chờ đợi. Hàng loạt hình ảnh kinh sợ trong ngôi nhà chao đi chao lại trong đầu tôi. Cảm thấy sợ hãi và cô đơn, tôi ước gì anh có thể ôm ấp vỗ về mình.

Ngay lập tức, tôi tự mắng mình vì điều đó. Tôi nhắc lại với bản thân đến lần thứ một nghìn rằng Dimitri là người hướng dẫn của mình và chẳng có lý do gì để ôm tôi, trong bất kỳ hoàn cảnh nào. Hơn nữa, tôi muốn trở nên mạnh mẽ. Tôi không cần phải chạy tới chỗ anh chàng nào đó mỗi khi gặp chuyện khó khăn.

Khi nhóm giám hộ đầu tiên xuất hiện, Dimitri mở cửa xe và nhìn tôi. “Em nên xem nó được kết thúc như thế nào.”

Thành thực mà nói, tôi không hề muốn nhìn lại ngôi nhà đó, tuy nhiên tôi vẫn đi theo. Những giám hộ này hoàn toàn xa lạ với tôi, nhưng Dimitri quen họ. Dường như anh biết tất cả mọi người. Nhóm này ngạc nhiên khi thấy một người học việc tại hiện trường, dù vậy chẳng ai phản đối sự hiện diện của tôi.

Các giám hộ nói chuyện với giọng điệu cộc cằn, không thể hiện một chút ghê tởm và sợ hãi nào như tôi đang cảm thấy. Họ giống như những cái máy vậy. Người phụ nữ duy nhất trong số họ cúi xuống bên cạnh Arthur Schoenberg. Tôi cảm thấy tò mò vì giám hộ rất hiếm khi là nữ. Hình như Dimitri gọi cô ấy là Tamara, khoảng hai mươi lăm tuổi. Mái tóc đen của cô chỉ gần chạm vai, một điều rất bình thường với những nữ giám hộ.

Tamara kiểm tra khuôn mặt người giám hộ tử thương, nỗi buồn bao phủ đôi mắt xám của cô. “Ôi, Arthur!” cô thở dài. Cũng như Dimitri, cô truyền đạt được cả trăm điều chỉ trong vài từ. “Chẳng thể ngờ lại có ngày này. Ông ấy là thầy dạy của tôi.” Đoạn cô đứng dậy cùng một tiếng thở dài nữa.

Nhưng rồi khuôn mặt Tamara trở lại với vẻ hình sự như trước, dường như người đã dạy dỗ cô không còn nằm trước mặt nữa. Tôi không thể tin được. Người đó là *thầy dạy* của cô ấy kia mà. Sao Tamara có thể kiềm chế như thế? Trong khoảnh khắc, tôi mừng tượng ra cảnh Dimitri đang nằm bất động trên sàn nhà. Tôi sẽ không thể nào bình tĩnh được trong hoàn cảnh ấy. Tôi sẽ nổi cơn thịnh nộ. Tôi sẽ gào thét và đập phá. Tôi sẽ đánh bất kỳ ai dám nói với mình rằng mọi thứ sẽ ổn cả.

May mắn thay, tôi không tin là có ai sẽ hạ gục được Dimitri. Tôi đã thấy anh giết một Strigoi mà chẳng đổ một giọt mồ hôi nào. Anh là vô địch. Một gã khủng khiếp. Một vị thần.

Tất nhiên, Arthur Schoenberg cũng đã từng như thế.

“Sao chúng làm được như thế?” Tôi buột miệng. Sáu đôi mắt quay lại phía tôi. Tôi tưởng sẽ có một cái nhìn nghiêm khắc của Dimitri vì sự lờ lờ của mình, nhưng anh chỉ tỏ vẻ tò mò. “Sao chúng có thể giết ông ấy?”

Tamara nhún vai, vẻ mặt vẫn bình tĩnh. “Giống như cách chúng giết tất cả những người khác. Ông ấy không bất tử, cũng như chúng ta mà thôi.”

“Vâng, nhưng ông ấy... chị biết đấy, ông ấy là Arthur Schoenberg.”

“Hãy nói đi, Rose,” Dimitri đề nghị. “Em đã thấy ngôi nhà. Cho chúng tôi biết chúng đã làm như thế nào.”

Trước ánh mắt họ, tôi nhận ra rốt cuộc mình cũng đang trải qua một cuộc sát hạch. Nghĩ về những gì mình đã theo dõi và nghe thấy, tôi nuốt nước bọt, cổ vạch ra tại sao điều không thể lại trở thành có thể.

“Có bốn lối vào, nghĩa là có ít nhất bốn Strigoi. Có bảy Moroi...” Gia đình sống ở đây đang tiếp đãi vài người khách, khiến cho cuộc thăm sát khủng khiếp hơn. Ba trong số các nạn nhân là trẻ em. “... Và ba giám hộ. Quá nhiều chết chóc. Bốn Strigoi không thể hạ gục nhiều người như thế. Sáu tên thì may ra, nếu chúng tấn công giám hộ trước một cách bất ngờ. Gia đình này có thể quá hoảng sợ nên không chống trả được.”

“Bằng cách nào chúng khiến các giám hộ không kịp trở tay?” Dimitri nhắc.

Tôi chần chừ. Giám hộ, theo nguyên tắc chung, không bao giờ bị bất ngờ. “Vòng pháp thuật đã bị phá vỡ. Nếu một ngôi nhà không có vòng pháp thuật, cần phải có giám hộ đi tuần trong sân vào buổi tối. Nhưng ở đây họ đã không làm thế.”

Tôi chờ đợi câu hỏi hiển nhiên về việc tại sao vòng pháp thuật bị phá vỡ. Nhưng Dimitri không hỏi. Chẳng cần thiết. Tất cả chúng tôi đều biết. Mọi người đều đã nhìn thấy cái cọc. Một lần nữa, tôi cảm thấy ớn lạnh toàn thân. Con người cầu kết với Strigoi - một nhóm Strigoi khá đông.

Dimitri gạt đầu tán thành, rồi nhóm giám hộ tiếp tục nghiên cứu. Khi họ vào nhà tắm, tôi ngoảnh đầu đi. Tôi đã thấy căn phòng này trước đó và chẳng muốn thấy lại nó lần nữa. Có một người đàn ông chết bên trong, máu khô cứng nổi bật trên nền đá trắng. Hơn nữa, vì căn phòng ở phía trong nên không lạnh bằng khu sân nhỏ. Không có sự bảo quản nào cả. Cái xác chưa bốc mùi, nhưng cũng chẳng dễ chịu gì.

Ngay lúc bắt đầu quay đi, tôi thoáng thấy có gì đó tối sẫm - giống màu nâu - trên tấm gương. Trước tôi không để ý vì bị cảnh tượng xung quanh chiếm hết tâm trí. Nó được viết trên gương, bằng máu.

Dòng họ Badica tội nghiệp. Còn lại quá ít người. Một dòng họ hoàng gia đã gần tận diệt. Các dòng họ khác sẽ theo chân.

Tamara khịt mũi ghê tởm và quay lưng khỏi gương, kiểm tra chi tiết phòng tắm. Khi đi ra ngoài, những từ ngữ đó vẫn lớn vồn trong đầu tôi. *Một dòng họ hoàng gia đã gần tận diệt. Các dòng họ khác sẽ theo chân.*

Giống như dòng họ Dragomir.

Lissa là người cuối cùng.

Nêu bọn Strigoi muốn dập tắt dòng máu hoàng gia, sẽ chẳng có cơ hội nào tốt hơn là truy đuổi cô ấy. Máu của Moroi tăng cường sức mạnh cho Strigoi, vì thế tôi hiểu sự thèm khát của chúng. Tôi từng cho rằng nhắm tới hoàng tộc chỉ đơn thuần là một phần của bản chất tàn bạo và độc ác của chúng. Thật trớ trêu khi Strigoi muốn phá hoại xã hội Moroi, khi không ít kẻ trong số chúng đã từng là một phần của xã hội đó.

Chiếc gương và lời cảnh báo ám ảnh tôi suốt thời gian ở lại ngôi nhà Badica, sự sợ hãi và chấn động dần chuyển thành giận dữ. Sao chúng có thể làm thế? Sao lại có thứ tạo vật độc ác và méo mó đến nỗi đối xử như thế với cả gia đình, đến nỗi xóa sạch cả một gia tộc? Sao lại có thứ dám làm điều đó khi chúng đã từng giống như tôi và Lissa?

Nghĩ về Lissa - nghĩ tới việc Strigoi muốn xóa sổ gia đình cô - lòng tôi cuộn lên một cơn giận dữ hắc ám. Sự mãnh liệt của nó gần như đánh gục tôi. Nó đen tối và độc địa, không ngừng phình ra và biến động. Giống như một đám mây bão sắp bùng nổ. Đột nhiên tôi muốn xé xác bất kỳ Strigoi nào

xuất hiện trước mặt mình.

***

Khi tôi quay lại xe để về Thánh Vladimir với Dimitri, tôi sập cửa mạnh đến nỗi thật kì diệu vì nó không rụng ra.

Anh nhìn tôi ngạc nhiên. “Sao thế?”

“Có đùa không đấy?” Tôi kêu lên nghi ngờ. “Sao anh lại hỏi thế? Anh cũng ở hiện trường. Anh đã thấy.”

“Đúng thế,” Dimitri đồng ý. “Nhưng anh không trút giận lên chiếc xe.”

Tôi siết chặt dây an toàn và quắc mắt. “Em căm thù chúng. Em hận tất cả bọn chúng! Ước gì em ở đó, em sẽ móc họng chúng ra!”

Tôi gần như hét lên. Dimitri nhìn tôi chăm chăm, mặt bình tĩnh, nhưng rõ ràng là bất ngờ trước sự bùng nổ của tôi.

“Em nghĩ thế thật à?” anh hỏi. “Em nghĩ là em sẽ làm tốt hơn Arthur Schoenberg sau khi thấy những gì bọn Strigoi gây ra ở đó? Sau những gì Natalie làm với em?”

Tôi sững người. Tôi đã vật lộn khó khăn với em họ của Lissa, Natalie, khi cô ta trở thành Strigoi, trước lúc Dimitri xuất hiện và cứu tôi. Mặc dù chỉ là một Strigoi mới - còn yếu và chưa thuần thục - nhưng Natalie đã quăng quật tôi như một bao cát.

Tôi nhắm mắt và thở sâu. Đột nhiên nhận ra mình ngu ngốc. Tôi đã mục kích những gì Strigoi có thể làm được. Cho dù tôi chạy lung tung và cố gắng vùng vẫy thì cũng chỉ dẫn tới một cái chết nhanh chóng mà thôi. Tôi đang dần dần trở thành một giám hộ cừ, nhưng tôi vẫn còn nhiều điều phải học - một cô nàng mười-bảy-tuổi sẽ không chống cự nổi sáu Strigoi.

Tôi mở mắt. “Em xin lỗi,” tôi lấy lại được tự chủ. Cơn giận dữ bùng nổ trong lòng đã dịu dần. Không biết nó từ đâu tới. Tôi nóng nảy và thường hành động bốc đồng, nhưng lần này cơn giận quá mãnh liệt và xấu xí. Kì lạ.

“Không sao đâu,” Dimitri nói. Anh đặt tay lên tay tôi một lát. Sau đó anh buông ra và khởi động xe. “Quả là một ngày dài. Với tất cả chúng ta.”

Nửa đêm, khi chúng tôi về tới Thánh Vladimir, mọi người đã biết tin vụ thảm sát. Giờ học vừa kết thúc. Tôi đã không ngủ trong suốt hơn hai mươi tư tiếng đồng hồ, nên mệt mỏi, lơ đãng. Dimitri yêu cầu tôi trở về phòng ngay lập tức để nghỉ ngơi. Còn anh, tất nhiên vẫn tỉnh táo, sẵn sàng cho mọi thứ. Đôi lúc tôi không chắc liệu anh có bao giờ ngủ không nữa. Anh đi bàn bạc với các giám hộ khác về vụ tấn công, trong khi tôi hứa sẽ đi ngủ ngay. Nhưng anh vừa khuất khỏi tầm mắt, tôi liền rẽ về phía thư viện. Tôi cần phải gặp Lissa, mỗi liên kết cho tôi biết cô ở đâu.

Tôi đi dọc hành lang đá cắt ngang sân trong nối kí túc của tôi với tòa nhà chính của trường trung học. Trời tối đen như mực, tuyết bao trùm mặt cỏ, nhưng lề đường lại được dọn dẹp kĩ càng cho sạch băng tuyết. Nó nhắc tôi nhớ lại ngôi nhà bị bỏ bê của gia đình Badica tội nghiệp.

Tòa nhà chung rất rộng, kiến trúc kiểu gothic, thích hợp với một bộ phim về thời Trung cổ hơn là một trường học. Bên trong, không khí bí ẩn của lịch sử cổ xưa tiếp tục lan tỏa khắp tòa nhà : những bức tường đá cầu kì và tranh cổ xung khắc với những chiếc máy tính và đèn huỳnh quang. Kỹ thuật hiện đại dù có bước chân được vào đây, cũng sẽ không bao giờ chiếm lĩnh được nơi này.

Bước qua cánh cổng điện tử của thư viện, tôi lập tức hướng tới một trong những góc phía sau, nơi bày sách địa lý và du lịch. Tất nhiên, tôi thấy Lissa ngồi đó, dựa lưng vào một giá sách.

“A,” Lissa nói, ngẩng đầu khỏi quyển sách đang mở trên một đầu gối. Cô vén mấy sợi tóc lòa

xòa khỏi mặt. Christian bạn trai Lissa nằm trên sàn ngay cạnh, gối đầu lên chân kia. Cậu ta chào tôi bằng một cái gật đầu. So với những bất đồng đôi khi bùng lên giữa chúng tôi, cái gật đầu này gần như tương đương với việc cậu ta ôm tôi thắm thiết. Mặc dù Lissa mỉm cười, tôi vẫn cảm nhận được sự căng thẳng và sợ hãi trong cô, thông qua mối liên kết.

“Cậu đã nghe rồi à,” tôi nói, ngồi xuống xếp bằng.

Nụ cười của Lissa tắt ngấm, và cảm giác sợ hãi bất an tăng lên. Tôi thích việc liên kết tâm lý giúp tôi bảo vệ Lissa tốt hơn, nhưng tôi thực sự không muốn những cảm giác lo lắng trong mình gia tăng.

“Tệ quá,” Lissa nói và nhún vai. Christian đan các ngón tay vào tay Lissa và siết chặt. Cô cũng siết trả. Hai người yêu đương quá ngọt ngào đến nỗi lúc tôi muốn đánh răng sau khi gặp họ. Họ vừa dồn nén rất nhiều, chắc chắn là vì thông tin vụ thảm sát. “Người ta đồn là... có sáu hay bảy Strigoi. Và có con người giúp chúng phá hỏng vòng pháp thuật.”

Tôi dựa đầu vào một giá sách. Thông tin truyền đi nhanh thật. Đột nhiên tôi thấy choáng váng. “Đúng thế.”

“Thật sao?” Christian hỏi. “Tớ tưởng đó chỉ là một đám hoang tưởng bị kích động.”

“Không...” tôi nhận ra không ai biết hôm nay tôi đã ở đâu. “Tớ... tớ cũng ở hiện trường.”

Mắt Lissa mở to, sự kinh ngạc truyền từ cô sang tôi. Kể cả Christian - biểu tượng của những “gã láu cá” - cũng có vẻ u ám. Nếu không phải vì sự kinh khủng của chuyện này, có lẽ tôi đã rất thỏa mãn vì gây bất ngờ cho cậu ta.

“Cậu đùa à,” cậu ta nói, giọng không chắc chắn cho lắm.

“Tớ tưởng cậu đang sát hạch...” giọng Lissa lạc đi.

“Lẽ ra là thế,” tôi nói. “Chẳng qua chỉ là một chuyện xảy ra không đúng lúc đúng chỗ mà thôi, ông giám hộ chuẩn bị sát hạch tớ sống ở đó. Dimitri và tớ bước vào, và...”

Tôi không thể nói hết. Hình ảnh máu me và chết chóc bao trùm căn nhà Badica hiện ra trong đầu tôi. Sự lo lắng thể hiện trên cả khuôn mặt và mối liên kết với Lissa.

“Rose, cậu ổn chứ?” cô hỏi nhẹ nhàng.

“Ổn,” tôi nói, nghiêng rằng.

“Nó như thế nào?” Christian hỏi. Sự tò mò bao trùm giọng nói của cậu ta, nhưng cũng xen lẫn chút ít hối hận - dường như cậu ta biết thật sai lầm khi hỏi về một thứ kinh khủng như thế. Dù vậy, cậu ta không thể không hỏi. Thiếu kiểm soát vẫn luôn là điểm chung của chúng tôi.

“Chuyện này...” tôi lắc đầu. “Tớ không muốn nói về nó.”

Christian định phản đối, và Lissa luồn tay vào mái tóc đen bóng của cậu ta. Sự nhắc nhở nhẹ nhàng khiến cậu ta im lặng. Một khoảnh khắc ngưng ngập giữa mấy người chúng tôi. Đọc tâm trí của Lissa, tôi biết cô đang cố tìm một chủ đề mới.

“Họ nói chuyện này sẽ xáo trộn tất cả những chuyến thăm viếng trong kì nghỉ,” Lissa nói với tôi sau một lúc suy nghĩ. “Cô của Christian định tới thăm, nhưng hầu hết mọi người không muốn đi, và họ muốn những đứa trẻ ở nơi an toàn. Họ sợ rằng nhóm Strigoi ấy vẫn đang hoạt động.”

Tôi chưa bao giờ ngờ tới một đợt tấn công như thế này. Chỉ còn khoảng một tuần nữa là đến Giáng sinh. Bình thường sẽ có một làn sóng du lịch trong thế giới Moroi. Học sinh về nhà thăm cha mẹ, cha mẹ đến ở trường và thăm con cái.

“Sự kiện này sẽ khiến nhiều gia đình bị chia cắt,” tôi lầm bầm.

“Và làm rối tung các cuộc hội họp hoàng gia,” Christian nói. Sự nghiêm túc ngăn ngui của cậu ta biến mất, tính láu cá trở lại. “Cậu cũng biết khoảng thời gian này họ thế nào đấy - luôn luôn cạnh

tranh với nhau để tổ chức bữa tiệc lớn nhất. Họ sẽ chẳng biết làm gì với chính bản thân mình.”

Tôi tin điều đó. Cuộc sống của tôi là chiến đấu, nhưng các Moroi cũng có những xung đột nội bộ - đặc biệt là trong giới quý tộc và hoàng gia. Họ tiến hành những cuộc chiến với lời lẽ và đồng minh chính trị, thành thực mà nói, tôi thích phương pháp trực tiếp là đâm đá hơn. Lissa và Christian đang phải trải qua một giai đoạn khó khăn. Cả hai đều xuất thân từ những gia tộc hoàng gia, có nghĩa là họ được chú ý cả ở trong và ngoài học viện.

Mọi chuyện đối với họ còn tồi tệ hơn với hầu hết các Moroi hoàng tộc khác. Gia đình Christian sống dưới bóng tối do cha mẹ cậu ta tạo ra. Hai người họ đã cố tình trở thành Strigoi, đánh đổi pháp thuật và đạo đức để trở thành bất diệt và tồn tại bằng cách giết chóc. Cha mẹ cậu ta giờ đã chết, nhưng điều đó không khiến cho người ta tin tưởng Christian hơn. Dường như ai cũng nghĩ rằng cậu ta sẽ trở thành Strigoi bất cứ lúc nào và kéo mọi người đi. Sự trơ lì và khiêu khích hươc ngầm của cậu ta cũng chẳng giúp được gì.

Còn Lissa được chú ý vì cô là người cuối cùng còn lại của gia tộc. Không Moroi nào có đủ dòng máu Dragomir để giành được cái tên này. Người chồng tương lai của Lissa lẽ ra phải có đủ dòng máu đó trong gia phả để đảm bảo rằng các con của cô là Dragomir, nhưng hiện giờ, là người duy nhất còn lại khiến cô dường như trở thành một minh tinh.

Đột nhiên tôi nhớ tới lời cảnh cáo trên chiếc gương. Sự kinh tởm lại dâng lên trong tôi. Những giận dữ và tuyệt vọng đen tối lại được dịp khuấy động, nhưng tôi gạt nó sang bên bằng một câu nói đùa.

“Hai cậu nên học cách giải quyết vấn đề theo kiểu bọn mình. Một trận đấu bằng năm đâm sẽ có lợi với hoàng tộc đấy.”

Cả hai bật cười. Christian nhìn Lissa với nụ cười ranh mãnh, khoe những chiếc răng nanh. “Cậu nghĩ sao? Chắc chắn anh sẽ đánh bại em khi chúng ta chiến một-một.”

“Anh ước thế đấy nhé,” Lissa chế nhạo. Cảm giác lo lắng của cô nhẹ bớt.

“Chắc chắn thế, thật đấy,” Christian nói, và nhìn Lissa chăm chú.

Có âm điệu nhục dục trong giọng Christian khiến trái tim Lissa đập dồn. Sự ghen tị bùng nổ trong tôi.

Lissa và tôi đã luôn là bạn tốt với nhau. Tôi có thể đọc được ý nghĩ của cô. Vấn đề là bây giờ Christian đã trở thành một phần rất lớn trong thế giới của Lissa, cậu ta đóng một vai trò tôi không thể thực hiện được - cũng như cậu ta không bao giờ có được mối liên kết đang tồn tại giữa tôi và cô. Chúng tôi chấp nhận nhau theo cách nào đó nhưng đều không thích chia sẻ sự chú ý của Lissa, và đôi lúc, sự đĩnh chiến giữa chúng tôi chỉ vì Lissa mỏng manh như tờ giấy.

Lissa vuốt má cậu ta. “Ngoan nào!”

“Ngoan mà,” Christian nói, giọng vẫn còn gấp gáp. “Đôi khi. Nhưng đôi khi em không muốn anh...”

Tôi đứng dậy, làm bầm. “Chúa ơi. Tớ sẽ để hai cậu được yên.”

Lissa chớp mắt và rời mắt khỏi Christian, đột nhiên bối rối.

“Xin lỗi,” cô lí nhí, hai má ửng hồng. Lissa vốn xanh xao như tất cả các Moroi khác, nên màu má hồng làm cô đẹp hơn. Tất nhiên cô chẳng cần phải như thế mới trở nên xinh đẹp. “Cậu không phải đi đâu...”

“Không, không sao đâu. Tớ mệt quá,” tôi trấn an. Christian không có vẻ gì nuối tiếc khi tôi bỏ đi. “Gặp lại cậu ngày mai.”

Tôi chuẩn bị đi, bỗng Lissa gọi lại. “Rose? Cậu... có chắc cậu ổn chứ? Sau tất cả mọi chuyện đã xảy ra?”

Tôi bắt gặp cặp mắt xanh ngọc của Lissa. Sự lo lắng của cô sâu sắc và mạnh mẽ khiến ngực tôi đau nhói. Có thể tôi gần gũi với Lissa hơn bất kì ai trên đời, nhưng tôi không muôn cô lo lắng về *tôi*. Nghĩa vụ của tôi là đảm bảo an toàn cho Lissa. Cô không nên lo lắng về việc bảo vệ tôi - đặc biệt là lúc Strigoi lên danh sách tấn công hoàng tộc.

Tôi nở nụ cười thật bảnh. “Tớ khỏe mà. Chẳng có gì phải lo ngoài chuyện hai người xé quần áo của nhau trước khi tớ kịp đi khỏi đây.”

“Vậy tốt hơn là cậu đi đi,” Christian nói khô khốc.

Lissa thúc khuỷu tay vào cậu ta, và tôi đảo mắt. “Chúc ngủ ngon,” tôi bảo họ.

Ngay sau khi quay lưng lại phía họ, nụ cười của tôi biến mất. Tôi trở về kí túc với trái tim nặng nề, hi vọng đêm nay sẽ không mơ về gia tộc Badica.

Ba

HÀNH LANG KÝ TÚC kêu lên cọt kệt khi tôi chạy nước rút xuống tầng tới buổi tập trước giờ học. Sự rung lắc này chẳng làm tôi ngạc nhiên. Một giấc ngủ ngon đã xua đi hình ảnh của đêm qua, nhưng tôi biết cả tôi cũng như các bạn bè sẽ không dễ dàng quên được chuyện xảy ra ở Billings.

Thế nhưng, khi nhìn vẻ mặt của những cụm học viên khác, tôi nhận thấy có điều gì đó kì lạ. Sự sợ hãi và căng thẳng của ngày hôm qua vẫn còn, đương nhiên rồi, nhưng có một điều mới mẻ: sự phấn khích. Mấy học viên mới thậm chí còn reo lên hơn hờ khi thì thầm với nhau. Gần đó, một nhóm bằng tuổi tôi đang khua tay múa chân loạn xạ với nụ cười nhiệt tình trên mặt.

Chắc chắn tôi đã bỏ lỡ cái gì đó ở đây - nếu không thì mọi chuyện hôm qua chỉ là một giấc mơ. Tôi phải kiểm chế hết sức để không tới hỏi ai đó chuyện gì đang diễn ra. Nếu tôi chần chừ, tôi sẽ lỡ buổi tập. Nhưng tôi tò mò chết đi được. Chẳng lẽ bọn Strigoi và đám người cấu kết với chúng đã bị phát hiện và tiêu diệt? Đó tất nhiên là một tin tốt, nhưng có gì đó mách bảo tôi rằng không phải thế. Đây cửa trước, tôi rên lên rằng mình sẽ phải chờ tới bữa sáng để biết chuyện gì.

“Hath-away, đừng đi-vội,” một giọng ê ngân nga vang lên.

Tôi ngoảnh lại và cười toe. Mason Ashford, một học viên tập sự khác, cũng là bạn tốt của tôi, chạy tới và bước cùng nhịp với tôi.

“Cậu mấy tuổi rồi, mười hai à?” tôi hỏi, tiếp tục đi về phía phòng tập.

“Gần như thế,” cậu ta nói. “Hôm qua tớ bỏ lỡ cơ hội nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của cậu. Cậu đi đâu thế?”

Rõ ràng không nhiều người biết việc tôi có mặt tại ngôi nhà của dòng họ Badica. Đó chẳng phải là một bí mật, nhưng tôi không muốn thảo luận về chi tiết đầm máu nào hết. “Phải luyện tập với Dimitri.”

“Chúa ơi,” Mason càu nhàu. “Gã đó lúc nào cũng làm khổ cậu. Chẳng lẽ hắn không nhận ra hắn đang cướp đi sắc đẹp và sự quyến rũ của cậu à?”

“Khuôn mặt tươi cười? Sắc đẹp và sự quyến rũ? Sáng nay cậu nói về điều đó hơi bị nhiều đấy?” Tôi bật cười.

“Ồ, tớ chỉ có sao nói vậy thôi. Thật đấy, cậu may lắm mới có một người ngọt ngào và sáng láng như tớ quan tâm tới mình đấy.”

Tôi vẫn cười. Mason vẫn hay tán tỉnh, và cậu ta đặc biệt thích tán tỉnh tôi. Một phần do tôi cũng thích và giỏi đối đáp. Nhưng tôi biết tình cảm cậu ta dành cho tôi không chỉ là sự thân thiện, và tôi vẫn đang đắn đo không biết mình nên nghĩ gì về chuyện này. Mason với tôi có khiếu hài hước giống nhau và thường lôi cuốn sự chú ý trong lớp học và giữa bạn cùng trang lứa. Cậu ta có đôi mắt xanh lục long lanh cùng mái tóc đỏ chẳng bao giờ phẳng phiu. Rất dễ thương.

Nhưng hẹn hò với ai đó khác sẽ rất khó khăn vì tôi vẫn còn nghĩ mãi tới lúc mình trần trụi trên giường với Dimitri.

“Ngọt ngào và sáng láng, hả?” Tôi lắc đầu. “Tớ không nghĩ cậu chú ý nhiều tới tớ hơn chính bản thân cậu đâu. Phải có ai đó hạ cái tôi của cậu xuống một chút.”

“Thế à?” Cậu ta hỏi. “Ồ, cậu có thể cố gắng hết sức trên các con dốc.”

Tôi dừng bước. “Cái gì cơ?”

“Các con dốc.” Cậu ta nghiêng đầu. “Cậu biết đấy, chuyển đi trượt tuyết.”

“Trượt tuyết gì cơ?” Rõ ràng tôi đang bỏ lỡ chuyện gì đó quan trọng đây.

“Sáng nay cậu ở đâu?” Mason hỏi, nhìn tôi như nhìn một người điên.

“Trên giường! Tớ vừa dậy, xem nào, cách đây năm phút. Nào, cho tớ biết chi tiết từ đầu tới cuối xem cậu nói gì nào.” Tôi run lên vì lạnh khi dừng lại. “Và hãy đi tiếp đi.” Chúng tôi làm như thế.

“Vây à, cậu biết mọi người rất lo lắng cho con cái mình vào dịp Giáng sinh này chứ? Chuyện là, có một nhà nghỉ trượt tuyết khổng lồ ở Idaho dành riêng cho Moroi hoàng tộc và giàu có. Chủ nhân của nó đang mở cửa cho học sinh Học viện cùng gia đình họ - các Moroi thực sự muốn đi. Vì mọi người tập trung hết ở một địa điểm, chắc chắn sẽ có cả tấn giám hộ bảo vệ nơi đó, nên sẽ tuyệt đối an toàn.”

“Cậu không đùa đấy chứ,” tôi nói. Chúng tôi tới phòng tập và bước vào, thoát khỏi cái lạnh.

Mason háng hái gật đầu. “Thật mà. Chỗ đó chắc chắn rất tuyệt.” Cậu ta nở nụ cười vẫn luôn khiến tôi mỉm cười đáp lại. “Mình sẽ sống như những hoàng thân quốc thích, Rose. Ít nhất là khoảng một tuần. Chúng ta sẽ xuất phát sau Giáng sinh.”

Tôi đứng đó, vừa phấn khích vừa choáng váng. Tôi không biết có chuyện này. Thật là một ý tưởng tuyệt vời, một ý tưởng giúp cho các gia đình sum vầy trong an toàn. Và địa điểm nữa chứ! Một nhà nghỉ trượt tuyết hoàng gia. Tôi tưởng mình sẽ phải dành hết thời gian của kỳ nghỉ để lê la ở đây và xem ti vi với Lissa cùng Christian. Nhưng giờ tôi sẽ được sống trong các căn phòng năm sao. Ăn tối với tôm hùm. Massage. Những hướng dẫn viên trượt tuyết dễ thương...

Sự nhiệt tình của Mason vẫn rất dễ lây lan. Tôi có thể cảm nhận được nó tràn vào mình, và rồi, đột nhiên, nó dừng dừng lại.

Đang nhìn nét mặt tôi, cậu ta nhận ra ngay sự thay đổi. “Có chuyện gì thế? Rất hay mà.”

“Ừ,” tôi thừa nhận. “Và tớ biết tại sao mọi người lại hào hứng, nhưng lý do cho việc chúng ta tới nơi tuyệt diệu đó, thế nào nhỉ, là vì có người đã chết. Ý tớ là, không phải chuyện này rất kì cục sao?”

Vẻ hớn hờ của Mason giảm đi một chút. “Ừ, nhưng chúng ta đang sống, Rose à. Chúng ta không thể ngừng sống vì người khác đã chết. Và chúng ta phải đảm bảo rằng sẽ còn *nhều* người không chết. Vì thế nên nơi đó quả là một ý tưởng tuyệt vời. Nó rất an toàn.” Đôi mắt cậu ấy đầy giông bão. “Chúa ơi, tớ không thể chờ tới lúc được ra mặt trận. Sau khi nghe kể về những gì đã xảy ra, tớ chỉ muốn đi xé xác mấy tên Strigoi. Tớ ước gì mình đi được ngay bây giờ, cậu biết không? Chẳng vì lý do gì. Chúng có thể có sự giúp đỡ bên ngoài, và chúng ta biết gần như tất cả những gì chúng ta cần.”

Sự hung hăng trong giọng nói của Mason nhắc tôi nhớ lại cơn bộc phát hôm qua của mình, cho dù cậu ta không quá căng thẳng như tôi. Mong muốn hành động của cậu ta thật khinh suất và ngây thơ, trong khi đó thái độ của tôi được sinh ra từ một thứ phi lý kỳ lạ và đến tôi mà tôi vẫn chưa hiểu rõ.

Thấy tôi không phản ứng gì, Mason nhìn tôi bối rối. “Cậu không muốn thế sao?”

“Tớ không biết, Mase.” Tôi nhìn xuống sàn, tránh cái nhìn của cậu bạn bằng cách ngẩng ngửa mũi giày. “Ý tớ là, tớ không muốn bọn Strigoi ở ngoài đó, tấn công mọi người. Và tớ cũng muốn ngăn chặn chúng... nhưng, sao nhỉ, chúng ta còn lâu mới sẵn sàng. Tớ đã thấy những thứ chúng làm mà tớ không biết. Vội vàng không phải là giải pháp.” Tôi lắc đầu và nhìn lại. Kinh quá. Tôi nói nghe thật logic và cẩn trọng. Cứ như là Dimitri vậy. “Chuyện đó không quan trọng vì đằng nào nó cũng không xảy ra đâu. Tớ nghĩ chúng ta chỉ nên hào hứng với chuyến đi thôi, đúng không?”

Tâm trạng của Mason thay đổi rất dễ dàng, và cậu ta lại trở về vô tư như trước. “Đúng thế. Tôi hơn là cậu hãy nhớ cách trượt tuyết cho kĩ vào, vì tớ sẽ gọi cậu ra để hạ gục cái tôi của tớ đấy. Nhưng

chuyện đó sẽ không xảy ra đâu.”

Tôi lại mỉm cười. “Chàng trai, sẽ rất buồn khi tớ làm cho cậu khóc. Tớ bắt đầu cảm thấy tội lỗi rồi đây.”

Mason há miệng, chắc chắn định đáp trả một câu láu cá nào đó, nhưng rồi chợt thấy cái gì - chính xác hơn, ai đó - đằng sau tôi. Tôi liếc lại và nhận ra cái bóng cao lớn của Dimitri đi tới từ phía bên kia phòng tập.

Mason quét một cái cúi đầu rất lịch lãm. “Chúa tể và chủ nhân của cậu. Gặp lại sau nhé, Hathaway. Bắt đầu lên chiến lược trượt tuyết đi.” Cậu ta mở cửa và biến mất vào bóng tối lạnh buốt. Tôi quay ra với Dimitri.

Cũng như các học viên ma cà rồng lai khác, tôi dành nửa ngày cho việc luyện tập làm giám hộ dưới hình thức này hoặc hình thức khác, chiến đấu cận chiến hoặc nghiên cứu về Strigoi và cách phòng vệ trước chúng. Các học viên đôi khi luyện tập sau giờ học. Còn tôi lại đang ở trong một hoàn cảnh hoàn độc nhất vô nhị.

Tôi vẫn đang bị cân nhắc vì chuyện chạy trốn khỏi Học viện Thánh Vladimir. Dictor Dashkov là mối nguy hiểm quá lớn cho Lissa. Nhưng “kì nghỉ” kéo dài của chúng tôi đã đem tới không ít hậu quả. Vắng mặt hai năm khiến tôi tụt lại trong lớp học, nên nhà trường đã tuyên bố tôi phải bù đắp vào đó bằng các bài tập thêm trước và sau giờ học.

Với Dimitri.

Nhà trường chắc không biết rằng họ đang cho tôi cả bài học chống lại sự cám dỗ. Nhưng ngoài việc bị anh hấp dẫn ra, tôi là một học sinh nhanh nhẹn, và với sự giúp đỡ của anh, tôi gần như đã bắt kịp các bậc đàn anh.

Dimitri không mặc áo khoác nên tôi biết hôm nay chúng tôi sẽ hoạt động trong nhà, một tin tốt. Trời bên ngoài lạnh cóng. Nhưng sự vui sướng về điều đó chẳng thấm vào đâu so với những gì tôi thấy khi nhìn anh chuẩn bị trong phòng tập.

Có những hình nộm luyện tập xếp ở bức tường phía xa, những hình nộm trông sống động vô cùng. Không có cái bao nhồi rơm nào cả. Đó là những hình đàn ông và đàn bà, mặc quần áo bình thường, với bộ da bằng cao su và màu tóc, màu mắt khác nhau. Biểu hiện của chúng thay đổi từ vui vẻ tới sợ hãi rồi giận dữ. Tôi đã từng làm việc với những hình nộm này trong quá trình huấn luyện, sử dụng chúng để luyện đâm và đá. Nhưng tôi chưa từng làm việc với chúng khi cầm thứ đang ở trong tay Dimitri: một cái cọc bạc.

“Tuyệt,” tôi thở hắt ra.

Nó giống hệt như cái cọc tôi tìm thấy ở nhà Badica. Nó có tay cầm ở cuối, và trông gần giống như cán dao găm với những hình trang trí nhỏ. Đó là điểm kết thúc của sự tương đồng với một chiếc dao găm. Thay vì một lưỡi phẳng, cái cọc có thân dày, tròn, nhọn dần về phía mũi, giống như một cái dùi phá băng. Toàn bộ cái cọc hơn cả tay tôi một chút.

Dimitri tự nhiên dựa vào tường, trong một tư thế thoải mái mà anh thay đổi được rất nhanh, cho dù gần như đang hoàn toàn thoải mái. Anh tung cái cọc lên không trung bằng một tay. Nó quay vài vòng rồi rơi xuống. Anh bắt lấy tay cầm.

“Hôm nay anh dạy em cách làm *thế* nhé,” tôi nói.

Sự thích thú lóe lên trong đôi mắt sâu của Dimitri. Tôi nghĩ đôi khi rất khó để anh giữ khuôn mặt nghiêm nghị trước tôi.

“Em sẽ rất may mắn nếu anh để em *cầm* nó,” Dimitri đáp. Anh tung cái cọc lên không trung lần nữa. Đôi mắt tôi nhìn theo thèm muốn. Tôi nhận ra mình đã từng cầm một chiếc, nhưng tôi biết kiểu logic đó chẳng đi tới đâu cả. Thay vào đó, tôi quăng ba lô lên sàn, ném áo khoác ra, và khoanh tay

chờ đợi. Tôi mặc quần thụng buộc ở eo và áo ba lỗ có mũ. Mái tóc tối màu buộc chặt thành một cái đuôi ngựa. Tôi đã sẵn sàng đón nhận mọi thứ.

“Anh muốn em nói chúng hoạt động như thế nào và tại sao em luôn phải cẩn thận với chúng,” tôi tuyên bố.

Dimitri dừng tung cái cọc và nhìn tôi ngạc nhiên.

“Thôi nào,” tôi cười. “Anh không nghĩ em biết anh làm việc như thế nào hay sao? Chúng ta đã làm thế suốt ba tháng nay rồi. Anh luôn bắt em nói về sự an toàn và trách nhiệm trước khi em được làm gì đó cho vui.”

“Anh hiểu rồi,” Dimitri đáp. “Thôi được. Anh nghĩ em cũng hình dung được tất cả rồi. Hãy tiếp tục bài học bằng mọi cách. Anh sẽ chờ ở đây cho tới khi nào em cần anh.”

Anh nhét cái cọc vào cái vỏ da móc vào dây lưng và lại thoải mái dựa vào tường, hai tay để trong túi. Tôi chờ, cho rằng anh đang đùa, nhưng thấy anh không nói gì, tôi nhận ra anh hoàn toàn nghiêm túc. Tôi nhún vai, bắt đầu những gì mình biết.

“Bạc luôn có ảnh hưởng mạnh mẽ tới tất cả các tạo vật ma thuật - nó có thể giúp đỡ hay phá hoại nếu ta truyền đủ sức mạnh cho nó. Những cái cọc này thực sự mạnh vì nó được bốn Moroi khác nhau tạo nên, và họ sử dụng cả bốn nguyên tố trong quá trình tôi luyện.” Tôi nhíu mày, đột nhiên nghĩ tới một thứ khác, “Ừm, trừ tinh thần ra. Vì thế những thứ này tràn đầy sức mạnh và gần như trở thành vũ khí duy nhất không chặt đầu mà vẫn gây tổn thương được cho Strigoi - nhưng nếu muốn giết chúng, thì phải đâm xuyên qua tim.”

“Chúng có gây tổn thương cho *em* không?”

Tôi lắc đầu. “Không. Ý em là, ừm, nếu anh đâm một thanh xuyên qua tim em thì có, nhưng không gây tổn thương mạnh như với một Moroi. Chỉ cần sượt nhẹ qua người họ là họ sẽ bị tổn thương rất nặng - dù không nghiêm trọng bằng với một Strigoi. Và nó cũng không làm hại gì tới con người.”

Tôi dừng lại một lúc và nhìn lơ đãng qua cánh cửa sổ sau lưng Dimitri. Sương giá bao phủ tấm kính bằng những mảnh tinh thể lấp lánh, nhưng tôi không chú ý tới nó. Nhắc tới con người và cái cọc đưa tôi trở về với ngôi nhà của gia đình Badica. Máu me và chết chóc tái hiện lại trong trí óc tôi.

Thấy Dimitri nhìn mình, tôi giữ bỏ những kí ức đó và tiếp tục với bài học. Dimitri thỉnh thoảng gật đầu và đưa ra những câu hỏi để làm rõ. Thời gian trôi đi, tôi vẫn luôn mong anh bảo mình rằng tôi đã xong và có thể tấn công những hình nộm. Thế nhưng anh chờ tới tận lúc còn gần mười phút nữa là kết thúc giờ học mới dẫn tôi tới chỗ của một hình nhân - một người đàn ông tóc vàng và râu dê. Dimitri rút cái cọc khỏi vỏ nhưng không đưa cho tôi.

“Em định đâm nó vào đâu?” anh hỏi.

“Vào tim,” tôi bực bội trả lời. “Em đã nói thế cả trăm lần rồi ấy chứ. Giờ đưa nó cho em được chưa?”

Anh tự cho mình nở nụ cười. “Thế tim ở đâu?”

Tôi nhìn anh với ánh mắt muốn hỏi anh-có-nghiêm-túc-không-đây. Anh chỉ hơi nhún vai.

Bằng một cử chỉ nhấn mạnh quá mức, tôi chỉ vào phía bên trái ngực hình nhân. Dimitri lắc đầu.

“Đó không phải chỗ trái tim,” anh bảo tôi.

“Chắc chắn đúng mà. Mọi người đặt tay vào đó khi họ chào cờ hay hát quốc ca.”

Anh vẫn nhìn tôi chờ đợi.

Tôi quay về phía hình nhân và quan sát thật kĩ. Trong đầu, tôi nhớ đã học cấp cứu tim phổi và biết mình nên đặt tay vào đâu. Tôi vỗ vào giữa ngực hình nhân.

“Đây phải không?”

Dimitri nhướn một bên lông mày. Bình thường tôi thấy rất thú vị. Nhưng hôm nay thì khó chịu. “Anh không biết,” anh nói. “Có đúng không?”

“Em đang hỏi anh mà!”

“Em không được hỏi anh. Chẳng phải em vẫn học sinh lý học đấy sao?”

“Vâng. Năm đầu tiên. Em đã ‘đi nghỉ’ mà, anh có nhớ không?” Tôi chỉ vào cái cốc lấp lánh. “Cho em chạm vào nó nhé?”

Anh lại tung nó lên, cho nó lóe sáng trong không khí, rồi biến mất trong bao da. “Lần sau anh muốn em *nói* vị trí trái tim là đâu. Thật chính xác. Và anh cũng muốn biết có những gì chặn đường nữa.”

Tôi nhìn anh bằng ánh mắt dữ tợn nhất, ánh mắt mà - theo biểu hiện của anh - không được tới mức ấy. Chín trên mười lần, tôi cho rằng Dimitri là tạo vật hấp dẫn nhất trên đời. Nên có những lần như bây giờ...

Tôi tới tiết học đầu tiên, một lớp học đối kháng, trong tâm trạng bức bối. Tôi rất ghét mình trông kém cỏi trước mặt Dimitri, và tôi rất, *rất* muốn được sử dụng những cái cốc đó. Thế là tôi trút hết bức dọc lên những người tôi có thể động thủ. Trước khi lớp học kết thúc, chẳng còn ai muốn đối mặt với tôi nữa. Tôi còn vô ý đánh Meredith - một trong số ít ỏi con gái trong lớp - mạnh tới nỗi cô ta cảm thấy đau thấu qua lớp đệm bảo vệ chân. Meredith sẽ có một vết bầm xấu xí và nhìn tôi như buộc tội tôi cố tình làm thế. Tôi có xin lỗi cũng vô ích.

Sau đó, Mason lại tìm tôi. “Ồ, xem kìa” cậu ta nhìn mặt tôi rồi nói. “Ai làm cậu bức mình thế?”

Tôi lập tức kể về những phiền muộn của mình về cái cốc bạc và trái tim.

Mason bật cười trước sự khó chịu của tôi. “Sao cậu lại không biết tìm ở đâu? Nhất là với chừng ấy trái tim mà cậu đã làm tan vỡ?”

Tôi lại dành cho cậu ta ánh mắt dữ tợn như đã nhìn Dimitri. Lần này nó đã có hiệu quả. Mason tái mặt.

“Belikov là một gã bệnh, một gã tồi tệ, một gã đáng bị ném vào ổ rắn chuông bị đại vì tội lỗi hãn gây ra với cậu sáng nay.”

“Cảm ơn.” Tôi nói nghiêm túc. Rồi tôi nghĩ lại. “Rắn chuông có bị đại được không?”

“Tớ chẳng thấy gì là không được cả. Chuyện gì cũng có thể xảy ra. Tớ nghĩ thế?” Cậu ta giữ cửa cho tôi. “Ngõng Canada còn có thể tệ hơn rắn chuông nữa cơ.”

Tôi nhìn cậu ta từ đầu tới chân. “Ngõng Canada mà còn nguy hiểm chết người hơn cả rắn chuông á?”

“Cậu đã bao giờ cho bọn nó ăn chưa?” Mason hỏi, cố gắng nghiêm túc nhưng thất bại. “Chúng rất khủng khiếp. Nếu cậu bị ném cho rắn chuông thì cậu sẽ chết rất nhanh. Nhưng với bọn ngõng? Sẽ mất nhiều ngày. Đau khổ hơn nhiều.”

“Ờ. Tớ không biết nên lấy làm ấn tượng hay sợ hãi khi cậu nghĩ về những chuyện này,” tôi nhận xét.

“Chỉ cố tìm cách sáng tạo để báo đáp lại vinh dự của cậu thôi.”

“Cậu chưa bao giờ thuộc tuýp sáng tạo với tớ cả, Mase.”

Chúng tôi đứng ngay trước cửa lớp học tiết hai. Mason vẫn giữ vẻ nhẹ nhõm và vui đùa, nhưng có một âm điệu gợi mời khi cậu ta tiếp tục. “Rose, khi ở bên cậu, tớ nghĩ tới *đủ thứ* sáng tạo để làm.”

Tôi vẫn đang khúc khích cười về chuyện rắn chuông, đột ngột dừng lại, ngạc nhiên nhìn cậu ta chằm chằm. Tôi vẫn luôn nghĩ Mason dễ thương, nhưng với sự nghiêm túc và ẩn ý trong mắt, lần đầu tiên tôi nhận thấy cậu ta có vẻ gì đó hấp dẫn.

“Ồ, xem kìa,” cậu ta cười khi nhận thấy tôi bất ngờ đến thế nào. “Rose không còn lời nào để nói. Ashford 1, Hathaway 0.”

“Này, tớ không muốn cậu khóc trước chuyến đi. Sẽ mất vui nếu tớ hạ gục cậu trước khi chúng ta tới được chân dốc.”

Mason cười to, rồi chúng tôi bước vào phòng. Đây là một lớp học về lý thuyết bảo vệ, một giờ học diễn ra trong lớp học bình thường chứ không phải ở bãi tập. Thật là một giờ nghỉ dễ chịu sau tất cả các nỗ lực cơ bắp. Hôm nay có ba giám hộ đứng trên giảng đường, nhưng họ không thuộc nhân sự của trường. Tôi nhận ra đó là những vị khách tới thăm nhân kỳ nghỉ. Các bậc phụ huynh và giám hộ của họ đã bắt đầu tới trường để đi cùng con cái tới khu nghỉ dưỡng. Hứng thú của tôi được khơi lên ngay lập tức.

Một trong những vị khách là một người đàn ông cao ráo trông như đã trăm tuổi nhưng vẫn còn rất ghê gớm. Người nữa khoảng tầm tuổi Dimitri. Anh ta có nước da rám nắng và cường tráng tới mức khiến một số cô gái trong lớp muốn ngất xỉu.

Giám hộ cuối cùng là một phụ nữ. Mái tóc nâu vàng ngắn và xoăn, đôi mắt nâu nhú lại trong lúc suy nghĩ. Như tôi đã nói, rất nhiều nữ ma cà rồng lai chọn có con thay vì theo con đường giám hộ. Vì tôi cũng là một trong số ít phụ nữ trong nghề này, tôi vẫn luôn hào hứng khi gặp người đồng hội đồng thuyền - như Tamara.

Chỉ có điều, đây không phải Tamara. Đây là một người tôi quen đã lâu năm, người gọi lên mọi thứ trừ sự kiêu hãnh và phấn khích. Thay vào đó, tôi cảm thấy phần uất. Phần uất, tức giận và tổn thương ghê gớm.

Người phụ nữ đứng trước lớp chính là mẹ tôi.

Bốn

THẬT KHÔNG THỂ TIN ĐƯỢC. JANINE Hathaway. Mẹ tôi. Người mẹ danh tiếng lấy lòng đã vắng mặt đã quá lâu. Bà không phải Athur Schoenberg, nhưng cũng gần như một ngôi sao trong giới giám hộ. Tôi không gặp bà trong suốt bao năm chỉ vì bà luôn bận bịu với những nhiệm vụ điền khùng đó. Và rồi... bây giờ bà đang ở trong Học viện - ngay *trước mặt* tôi - mà chẳng buồn báo cho tôi biết rằng bà đang tới. Tình mẹ thật là bao la.

Rốt cuộc bà làm cái quỷ gì ở đây? Câu trả lời đến rất nhanh. Mọi Moroi tới học viện đều có giám hộ đi kèm. Mẹ tôi bảo vệ một quý tộc trong dòng họ Szelsky, một vài thành viên trong gia đình ấy có mặt trong kỳ nghỉ này. Đương nhiên bà phải ở đây với họ.

Tôi trườn vào ghế và cảm thấy trong mình có gì đó đang thắt lại. Tôi biết mẹ đã nhìn thấy tôi bước vào, nhưng sự chú ý của bà lại hướng về phía khác. Bà mặc quần jeans, áo phông màu be, khoác ngoài bằng một chiếc áo vải thô nhạt nhẽo nhất mà tôi từng thấy. Chỉ cao khoảng mét rưỡi, là một người lùn giữa các giám hộ, nhưng bà có điệu bộ và cách đứng khiến cho bà trông cao hơn.

Giảng viên của chúng tôi, thầy Stan, giới thiệu khách mời và giải thích rằng họ sẽ chia sẻ kinh nghiệm thực tế cho chúng tôi.

Thầy bước trên bục giảng, đôi lông mày chõi xể đan vào nhau trong lúc phát biểu. “Tôi biết chuyện này là bất thường,” thầy giải thích. “Các giám hộ tới thăm viếng thường không có thời gian để dừng lại với các lớp học của chúng ta. Nhưng ba vị khách này đã dành thời gian để nói chuyện với các em về những chuyện xảy ra gần đây...” Thầy dừng lại một chút, ai cũng biết thầy đang nhắc tới chuyện gì. Vụ tấn công gia đình Badica. Thầy hắng giọng rồi tiếp tục. “Về những chuyện đã xảy ra, chúng tôi cho rằng tốt hơn hết, các em phải học hỏi từ những người đang làm việc thực tế.”

Lớp học căng thẳng trong sự phấn khích. Được nghe những câu chuyện - đặc biệt là những câu chuyện đẫm máu và đầy hành động - đương nhiên hấp dẫn hơn nhiều so với phân tích mới lí thuyết trong sách vở. Rõ ràng một vài giám hộ trong trường cũng nghĩ thế. Họ thường đến thăm các lớp học, nhưng lần này họ xuất hiện với một số lượng đông-hơn-thường-lệ. Dimitri đứng trong số đó, ở phía đằng sau.

Ông già bắt đầu trước. Ông chia sẻ câu chuyện của mình và tôi bị nó hấp dẫn. Câu chuyện kể về khoảng thời gian khi người con út của gia đình ông chịu trách nhiệm bảo vệ lang thang ra ngoài, nơi Strigoi vẫn đang lẫn lút hoạt động.

“Mặt trời sắp lặn,” ông nói bằng một giọng chết chóc. Ông vòng tay xuống, rõ ràng đang muốn diễn tả cảnh mặt trời lặn ra sao. “Chỉ có hai chúng tôi, và chúng tôi phải ra quyết định lập tức: nên hành động như thế nào.”

Tôi vươn về phía trước, hai tay chống lên mặt bàn. Các giám hộ thường hành động theo cặp. Một người - cận vệ - thường ở gần thân chủ trong khi đó người kia - hộ vệ xa - theo dõi toàn khu vực. Hộ vệ xa vẫn thường xuyên ở trong tầm quan sát, vì thế tôi biết tình trạng tiến thoái lưỡng nan lúc đó. Ngẫm nghĩ xong, tôi quyết định rằng, nếu ở trong tình cảnh ấy, tôi sẽ cho cận vệ đưa cả gia đình tới một nơi an toàn trong khi giám hộ còn lại đi tìm đứa trẻ.

“Chúng tôi để gia đình ở trong một nhà hàng với đồng đội của mình trong khi tôi đi tìm kiếm khu vực còn lại,” ông giám hộ già tiếp tục. Ông vung tay làm động tác quét, và tôi cảm thấy tự mãn vì

mình đã đưa ra dự đoán đúng. Câu chuyện kết thúc có hậu, tìm thấy cậu bé và không va chạm với Strigoi nào cả.

Giai thoại của người thứ hai là về việc anh ta tiêu diệt một Strigoi đang rình rập một Moroi.

“Lúc đó tôi không thực sự đang làm nhiệm vụ,” anh nói. Anh quả là một người dễ thương, và một bạn gái ngồi gần tôi nhìn anh chăm chăm với đôi mắt mở to ngưỡng mộ. “Tôi đến thăm một người bạn và gia đình anh ấy đang bảo vệ. Khi đi ra khỏi nhà họ, tôi thấy một Strigoi nấp trong bóng tối. Hẳn không nghĩ có một giám hộ ở đó. Tôi đi vòng quanh tòa nhà, tới đằng sau hẻm, và...” Anh ta làm động tác đâm cái cốc trông ấn tượng hơn nhiều so với các cử chỉ của ông già. Người kể chuyện còn diễn tới mức bắt chước động tác xoáy sâu cái cốc vào trái tim tên Strigoi.

Và rồi đến lượt mẹ tôi. Tôi cau có giận dữ trước cả khi bà kịp nói câu nào, sự cau có còn tăng thêm lúc bà thực sự bắt đầu câu chuyện. Tôi thề, nếu tôi không tin bà thiếu khả năng tưởng tượng cho câu chuyện của mình - và trang phục đáng mỉa mai của bà cho thấy bà chẳng có tí trí tưởng tượng nào - thì tôi có thể cho rằng bà đang nói dối. Nó còn hơn cả một câu chuyện. Nó là một bản anh hùng ca, một thứ có thể đưa lên phim và đoạt giải Oscar.

Bà kể về chuyện thân chủ của mình, Ngài Szelsky, cùng vợ đến một dạ tiệc do một gia đình hoàng tộc nổi tiếng khác tổ chức. Có vài tên Strigoi đã mai phục sẵn. Mẹ tôi phát hiện ra một tên, tiêu diệt hắn ngay lập tức rồi thông báo cho các giám hộ khác ở đó. Với sự hỗ trợ của họ, bà đã săn được những Strigoi khác đang lẩn trốn và tiêu diệt phần lớn bọn chúng.

“Thật không dễ dàng,” Janine giải thích. Câu đó từ bất kì ai có thể nghe như khoe khoang khoác lác. Nhưng không phải từ mẹ tôi. Có một sự sôi nổi trong giọng nói của bà, một cách diễn đạt không cần tới sự cầu kì hoa mỹ. Bà được nuôi nấng tại Glasgow nên vài từ vẫn còn vương âm sắc Scotland. “Và có ba tên khác ở trong tòa nhà. Vào thời đó, số lượng ấy đã được coi là một nhóm lớn. Nhưng có lẽ nó không còn đúng nữa, theo như vụ thảm sát ở gia đình Badica.” Một vài người ngán ngại khi Janine nói khá bình thản về vụ tấn công. Một lần nữa, tôi lại nhìn thấy những xác chết. “Chúng tôi phải kết liễu những Strigoi còn lại nhanh và lặng lẽ hết mức có thể, để không đánh động những tên khác. Thực chất, nếu bạn có yếu tố bất ngờ, thì cách tốt nhất để hạ một tên Strigoi là tới từ phía sau, bẻ cổ hắn, rồi đâm vào tim hắn. Bẻ cổ không giết được hắn, nhưng sẽ khiến hắn bất tỉnh và bạn có thể đâm hắn trước khi hắn kịp gây ra tiếng động nào. Việc khó nhất là làm sao lên tới được chỗ của hắn, vì thính giác của Strigoi cực tốt. Tôi nhỏ và nhẹ hơn đa số các giám hộ khác, nên tôi có thể giấu mình khá tốt. Vì thế tôi đã tiêu diệt hai trong số ba tên.”

Lại nữa, bà dùng giọng chuyện-đương-nhiên để kể về kĩ năng tập kích của mình. Nó còn đáng ghét hơn cả việc bà công khai kiêu ngạo về sự tài ba của bản thân. Khuôn mặt các bạn cùng lớp của tôi sáng bừng lên với điều phi thường đó; rõ ràng họ có hứng thú với việc bẻ cổ một tên Strigoi hơn là phân tích kỹ năng kể chuyện của mẹ tôi.

Janine tiếp tục câu chuyện của mình. Khi bà và các giám hộ tiêu diệt hết những tên Strigoi còn lại, họ phát hiện ra có hai Moroi đã bị bắt khỏi bữa tiệc. Hành động đó không hiếm thấy ở các Strigoi. Đôi khi chúng muốn giữ các Moroi cho bữa “ăn nhẹ” của mình; đôi khi các Strigoi cấp thấp được lệnh của các Strigoi mạnh hơn đi săn tìm con mồi mang về. Dù sao đi nữa, hai Moroi đã biến mất khỏi bữa tiệc, và giám hộ của họ đều bị thương.

“Tất nhiên, chúng tôi không thể để những Moroi đó trong nanh vuốt của bọn Strigoi,” Janine nói. “Chúng tôi theo dấu bọn Strigoi tới hang ổ của chúng và thấy mấy tên sống với nhau. Tôi tin chắc bạn sẽ thấy chuyện này thật là hiếm hoi.”

Đúng thế. Bản tính độc ác và ích kỉ của bọn Strigoi khiến chúng quay lưng với nhau ngay sau khi xử lí nạn nhân. Tổ chức để tấn công - khi chúng có chung mục tiêu đầm máu tức thời - là điều tốt nhất chúng có thể làm được. Nhưng sống cùng nhau? Không. Không thể nào tưởng tượng được.

“Chúng tôi tìm cách giải thoát hai Moroi bị bắt, và lại phát hiện ra những người khác đang bị giam cầm,” mẹ tôi nói. “Chúng tôi không thể để những người vừa được giải cứu trở về một mình, vì thế các giám hộ đi cùng tôi đã đưa họ về, tôi thì được giao trọng trách giải cứu những người còn lại.”

Vâng, đương nhiên, tôi nghĩ. Mẹ tôi đã dừng cảm bước vào một mình. Rồi bà bị bắt, tìm cách thoát được và cứu những tù nhân ra. Trong quá trình đó, bà đã lập một hattrick của thế kỉ, giết Strigoi bằng cả ba cách: đâm cọc, chặt đầu và đốt lửa.

“Tôi vừa mới đâm một tên Strigoi thì hai tên kia tấn công,” bà giải thích. “Tôi không kịp rút cọc ra thì hai tên kia nhảy bổ vào. Thật may, ở gần đó có một đồng lửa đang mở, và tôi đẩy một tên Strigoi vào đó. Mụ Strigoi cuối cùng đuổi theo tôi ra ngoài, tới một cái lán cũ. Trong đó có một cái rìu và tôi dùng nó để chặt đầu mụ ta. Sau đó tôi lấy một can xăng và trở về ngôi nhà kia. Tên Strigoi tôi đẩy vào lửa chưa cháy hết, nhưng sau khi bị tưới xăng lên người, hẳn nhanh chóng trở về với cát bụi.”

Cả lớp học kinh sợ trước câu chuyện của Janine. Những cái miệng há hốc. Những đôi mắt tròn xoe. Không một tiếng động nào. Liếc nhìn xung quanh, tôi thấy dường như thời gian dừng lại với tất cả mọi người - trừ tôi, tôi có vẻ là người duy nhất không bị ấn tượng bởi câu chuyện khủng khiếp đó, và sự kính sợ trong mắt mọi người làm tôi điên lên được. Khi Janine kể xong, hàng tá người giơ tay rào rào đặt câu hỏi về kĩ thuật, rồi liệu bà có sợ hãi hay không, vân vân.

Sau khoảng câu hỏi thứ mười, tôi không thể chịu nổi nữa. Tôi giơ tay. Mất một lúc Janine mới nhận ra và gọi tôi. Bà có vẻ hơi ngạc nhiên vì thấy tôi trong lớp. Tôi tự cho rằng mình còn may mắn chán vì mẹ đẻ vẫn còn nhận ra mình.

“Vâng, thưa Giám hộ Hathaway,” tôi bắt đầu. “Tại sao các vị không đảm bảo an ninh cho nơi đó?”

Janine nhú mày. Tôi nghĩ bà phải chuẩn bị tâm lí khi gọi tôi mới đúng. “Ý em là gì?”

Tôi nhún vai rồi ngồi thụp xuống, cố tạo ra không khí nói chuyện thoải mái và tự nhiên. “Em không biết Em thấy dường như mọi người đang làm hỏng chuyện. Tại sao mọi người không quan sát từ xa và chắc chắn ở đó không có Strigoi ngay từ đầu? Nếu thế chắc mọi người sẽ tránh được vô khối rắc rối.”

Mọi con mắt trong phòng đổ dồn vào tôi. Mẹ tôi mất một lúc mới mở lời. “Nếu chúng ta không trải qua chùng đó ‘rắc rối’ thì sẽ có thêm bảy Strigoi đi lại trên thế giới này, và những Moroi bị bắt có thể đã chết hoặc biến đổi rồi.”

“Vâng, vâng, em hiểu mọi người đã rất xuất sắc trong việc giải cứu, nhưng em đang quay lại với vấn đề nguyên tắc. Ý em là, đây là lớp lí thuyết, đúng không?” Tôi liếc về phía Stan, thầy đang nhìn tôi với ánh mắt dữ tợn. Thầy và tôi vẫn luôn có những xung đột dai dẳng khó chịu trong lớp học, và tôi tin chúng tôi đang tại ngưỡng của một cuộc xung đột nữa. “Nên em chỉ muốn biết có chuyện gì xảy ra ngay từ đầu thôi.”

Tôi sẽ nói hộ Janine điều này. Mẹ có khả năng tự kiểm chế tốt hơn tôi nhiều. Nếu lúc này đổi vai, tôi có thể đi thẳng tới và tát vào mặt đứa con gái của mình ngay. Tuy thế về mặt Janine vẫn hoàn toàn bình tĩnh, chỉ có một chút mím chặt trên môi là dấu hiệu duy nhất nói rằng tôi đang chọc tức bà.

“Chuyện không đơn giản như thế,” bà đáp. “Địa điểm đó có cách bố trí hết sức phức tạp. Ban đầu chúng ta tới nơi mà không tìm thấy gì cả. Chắc hẳn bọn Strigoi đột nhập vào sau khi các hoạt động bắt đầu - hoặc ở đó có những lối đi bí mật hay phòng bí mật mà chúng ta không biết.”

Cả lớp ồ và à lên với ý tưởng lối đi bí mật, nhưng tôi chẳng bị ấn tượng.

“Ra cô đang nói là mọi người đã thất bại trong việc phát hiện chúng ở lần khảo sát đầu tiên, hay là bọn chúng đã phá vỡ hệ thống ‘an ninh’ mà mọi người xây dựng nên trong buổi tiệc. Có vẻ như có ai đó đã làm hỏng việc.”

Sự căng thẳng trên môi Janine tăng thêm, và giọng nói trở nên lạnh lùng. “Chúng ta đã cố gắng hết sức trong một tình hình không bình thường. Ta có thể hiểu một người ở trình độ của em không đủ khả năng nắm bắt được tình huống mà ta đang miêu tả, nhưng khi nào em thực sự học được đủ để vượt qua *lý thuyết*, em sẽ thấy đứng trong thực tế và nắm giữ những mạng sống trong tay khác biệt như thế nào.”

“Rõ ràng là thế,” tôi tán đồng. “Em là ai mà dám đặt câu hỏi về phương pháp của cô chứ? Ý em là, bất kì phương pháp nào đem lại cho cô dấu ấn *molnija*, đúng không?”

“Em Hathaway.” Giọng trầm của thầy Stan rung lên trong lớp học. “Hãy lấy đồ đạc của em và ra ngoài cho tới hết giờ học.”

Tôi nhìn thầy bối rối. “Thầy có đùa không đây? Việc đặt câu hỏi có vấn đề gì hay sao ạ?”

“Có vấn đề với thái độ của em.” Thầy chỉ ra cửa. “Đi!”

Một sự im lặng nặng nề và sâu hơn cả khi mẹ tôi kể chuyện bao trùm tất cả. Tôi cố gắng hết sức để không khụy xuống trước những cái nhìn chăm chăm của các giám hộ và học viên tập sự. Đây không phải lần đầu tiên tôi bị đuổi khỏi lớp học của thầy Stan. Cũng không phải lần đầu tiên tôi bị đuổi khỏi lớp của thầy trước sự chứng kiến của Dimitri. Quàng ba lô qua vai, tôi bước qua khoảng cách ngắn ngủi tới cửa ra vào - khoảng cách dường như kéo dài cả dặm - tránh gặp ánh mắt của mẹ lúc bước ngang qua bà.

Khoảng năm phút trước khi giờ học kết thúc, Janine ra khỏi lớp và tới chỗ tôi ngồi trong phòng lớn. Nhìn xuống tôi, bà đặt hai tay lên hông, trong tư thế đáng ghét vẫn làm bà cao hơn bình thường. Thật không công bằng khi có ai đó thấp hơn tôi cả hai chục phân có thể khiến tôi cảm thấy mình nhỏ bé như thế.

“Ồ. Mẹ thấy cung cách của con chẳng tiến bộ gì suốt bao nhiêu năm nay.”

Tôi đứng dậy và cảm thấy một cái nhìn giận dữ ánh lên. “Rất vui được gặp mẹ. Con ngạc nhiên là mẹ vẫn còn nhận ra con cơ đấy. Thực ra, con chẳng nghĩ là mẹ còn *nhớ* tới con, thậm chí còn chẳng thèm cho con biết mẹ tới trường nữa.”

Janine nhấc tay khỏi hông và khoanh trước ngực ngực, trở nên - nếu có thể - càng điềm tĩnh hơn. “Ta không thể lơ là nhiệm vụ để tới ôm ấp vỗ về con.”

“Ôm ấp vỗ về?” tôi hỏi. Người đàn bà này chưa bao giờ ôm ấp vỗ về tôi. Tôi không tin nổi là bà ấy còn biết đến mấy từ này.

“Ta không mong con hiểu ra. Từ những gì ta được nghe, con không hiểu lắm về từ ‘nhiệm vụ’ đúng không?”

“Con biết chính xác nó là gì,” tôi cãi lại. Giọng nói cố ý kiêu ngạo. “Hơn đa số người khác.”

Đôi mắt bà mở to kiểu ngạc nhiên châm chọc. Tôi sử dụng vẻ mặt châm biếm đó với rất nhiều người và không thích nó bị dành cho mình chút nào. “Ồ thật sao? Thế hai năm qua con ở đâu?”

“Thế năm năm qua mẹ ở đâu?” Tôi đòi hỏi. “Liệu mẹ có biết con bỏ trốn nếu như không ai nói cho mẹ biết?”

“Đừng có cãi lại ta. Ta vắng mặt bởi ta phải làm thế. *Con* vắng mặt để có thể thỏa thích đi shopping và ngủ muộn.”

Sự tổn thương và xấu hổ của tôi biến đổi thành giận dữ. Rõ ràng tôi không bao giờ vượt qua được hậu quả của việc bỏ trốn với Lissa.

“Mẹ chẳng hiểu *tí gì* về lí do con ra đi,” tôi cãi, âm lượng giọng nói tăng lên. “Và mẹ không có quyền để kết luận về cuộc sống của con khi mà mẹ chẳng biết gì về nó.”

“Ta đã đọc các báo cáo về những chuyện xảy ra. Con có lí do để lo lắng, nhưng con đã hành động sai.” Ngôn ngữ của Janine trịnh trọng và quả quyết. Lẽ ra bà có thể đứng trên bục giảng ở một

trong số các lớp học của tôi. “Lẽ ra con phải nhờ người khác giúp.”

“Chẳng có ai để nhờ hết - khi mà con không có chứng cứ rõ ràng nào. Hơn nữa, bọn con đã được học rằng phải suy nghĩ độc lập.”

“Phải,” bà đáp. “Chú tâm vào *việc học*. Con đã lỡ một số thứ trong hai năm đó. Con chẳng là gì để dạy dỗ ta về các chuẩn mực của giám hộ.”

Tôi luôn căng thẳng trong các cuộc tranh cãi, có điều gì đó trong bản tính của tôi khiến tôi không thể tránh được nó. Vì thế tôi thường tự bảo vệ mình và hứng chịu những lời sỉ nhục. Tôi có cái mặt dày. Nhưng thế nào đó, ở gần mẹ - trong những khoảnh khắc ngăn ngui tôi *được* ở bên bà - tôi luôn cảm thấy mình giống một đứa trẻ ba tuổi. Thái độ của bà làm bề mặt tôi, và động chạm tới quá trình huấn luyện tôi bỏ lỡ - vốn là một đề tài đau đớn - chỉ càng khiến tôi cảm thấy tồi tệ hơn. Tôi vòng tay gần như bắt chước dáng đứng của bà và cố tạo vẻ kiêu ngạo.

“Thế à? Ờ, nhưng đó không phải những gì mà giáo viên nghĩ về con. Cho dù bị lỡ chừng ấy thời gian, con vẫn bắt kịp với mọi người trong lớp học.”

Janine không trả lời ngay. Nhưng rồi, bằng một giọng thẳng thừng, bà nói. “Nếu con không bỏ trốn, thì con đã vượt qua họ rồi.”

Quay người theo kiểu quân đội, bà bước khỏi đại sảnh. Chừng một phút sau, chuông rung và mọi người trong lớp thầy Stan tràn ra ngoài.

Đến Mason cũng không làm cách nào cổ vũ được tinh thần cho tôi. Tôi giận dữ và cau có suốt cả ngày hôm đó, chắc chắn rằng mọi người đều đang thì thào nhỏ to chuyện tôi với mẹ. Tôi bỏ bữa trưa, tới thư viện đọc một cuốn sách về sinh lí học và giải phẫu học.

Tới giờ luyện tập sau giờ học với Dimitri, tôi gần như chạy thẳng tới mấy hình nhân luyện tập. Tôi dùng nắm tay lại và đập vào ngực nó, hơi chệch một chút về bên trái, nhưng chủ yếu là ở giữa.

“Đây,” tôi bảo anh. “Trái tim ở đây, có xương ức và xương sườn chắn giữa. Em được lấy cái cốc chưa?”

Tôi khoanh tay, nhìn anh đắc thắng, chờ anh tán dương tôi vì sự láu cá của mình. Nhưng không, anh chỉ đơn giản gật đầu thừa nhận, như bình thường tôi vẫn biết. Ồ vâng, tôi vẫn biết thế mà.

“Vậy làm sao em có thể đâm xuyên qua xương ức với xương sườn?” Dimitri hỏi.

Tôi thở dài. Tôi tìm ra câu trả lời cho một vấn đề, chỉ để được hỏi thêm một câu nữa. Lúc nào cũng vậy.

Chúng tôi dành phần lớn thời gian buổi tập để giải quyết vấn đề đó, và Dimitri truyền đạt cho tôi vài kĩ thuật có thể coi như cách sát thương nhanh nhất. Mỗi động tác anh làm đều vừa phong nhã, vừa chí tử. Anh làm như có vẻ chẳng tốn sự nỗ lực nào, nhưng tôi biết hơn thế.

Khi anh đột nhiên với tay đưa cái cốc cho tôi, tôi ngăn người ra. “Anh đưa nó cho em à?”

Đôi mắt anh lập lánh. “Thật khó tin, em đang kìm nén mình kìa. Anh tưởng em phải vỗ lấy nó mà chạy chứ.”

“Chẳng phải anh vẫn luôn dạy em kiềm chế hay sao?” tôi hỏi.

“Không phải với mọi thứ.”

“Mà với *một số thứ*.”

Tôi nhận ra hai tầng ý nghĩa trong giọng nói của mình và tự hỏi nó từ đâu ra. Trước đó ít lâu tôi đã chấp nhận rằng có quá nhiều lí do để tôi tiếp tục suy nghĩ lãng mạn về anh. Thỉnh thoảng tôi lại để lộ một chút và hơi mong đợi anh cũng thế. Sẽ rất tuyệt nếu biết rằng anh vẫn muốn tôi, rằng tôi vẫn làm anh phát điên. Nhưng giờ quan sát anh, tôi nhận ra rằng anh sẽ không bao giờ như thế bởi tôi *không còn* khiến anh phát cuồng lên được nữa. Thật đáng buồn.

“Tất nhiên,” anh nói, không tỏ vẻ chúng tôi sẽ bàn luận gì khác ngoài vấn đề học tập. “Giống như mọi thứ khác. Sự cân bằng. Biết cần phải tiến tới cùng vì cái gì -và biết cần phải bỏ lại cái gì.” Anh đặt một trọng âm rất mạnh vào câu cuối.

Hai đôi mắt chúng tôi thoáng gặp nhau, và tôi cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người. Dimitri *biết* rõ tôi đang nói tới điều gì. Cũng như mọi khi, anh phớt lờ nó và quay sang dạy dỗ tôi - thực hiện chính xác những gì anh nên làm. Tôi thở dài, đẩy những suy nghĩ về anh ra khỏi đầu và cố gắng nhớ rằng tôi đang sắp được chạm vào thứ vũ khí mình mong mỏi từ khi còn thơ bé. Kí ức về gia đình Badica trở lại với tôi lần nữa. Bọn Strigoi ở đó. Tôi cần phải tập trung.

Ngập ngừng, gần như là thành kính, tôi vươn tay và chạm đầu ngón tay vào tay cầm. Kim loại lạnh kích thích làn da tôi. Nó được khắc axit dọc cán để nắm chắc hơn, nhưng miết tay trên phần còn lại, tôi thấy bề mặt phẳng như thủy tinh. Tôi nhắc cọc khỏi tay Dimitri và đưa về phía mình, mất một lúc lâu để quan sát và quen với sức nặng của nó. Một phần khắc khoải trong tôi muốn quay ra và đâm xiên tất cả đám hình nhân, nhưng thay vì thế tôi lại nhìn Dimitri và hỏi, “Em nên làm gì trước?”

Bằng phương pháp đặc trưng của mình, anh dạy các phần cơ bản trước, chỉnh sửa cách tôi cầm và di chuyển cái cọc. Mãi sau đó anh mới cho tôi tấn công một trong số các hình nộm, đến lúc đó tôi mới thực sự hiểu rằng nó hoàn toàn *không phải* là không có chút nỗ lực nào. Sự tiến hóa đã rất thông minh khi bảo vệ trái tim bằng xương ức và xương sườn. Nhưng suốt quá trình đó, Dimitri chưa bao giờ hết chuyên tâm và kiên nhẫn hướng dẫn tôi từng bước và sửa chữa từng chi tiết nhỏ nhất.

“Đâm *lên* qua các xương sườn,” Dimitri giảng giải, trong khi quan sát tôi tìm cách ấn mũi cọc qua khoảng cách giữa hai cái xương. “Sẽ dễ dàng hơn vì em thấp hơn đa số những kẻ tấn công em. Ngoài ra, em có thể đâm dọc theo cạnh của xương sườn phía dưới.”

Khi giờ tập kết thúc, Dimitri lấy lại cái cọc và gật đầu tán thưởng.

“Tốt. Tốt lắm.”

Tôi ngạc nhiên nhìn anh. Anh chưa bao giờ khen ngợi nhiều như thế.

“Thật không?”

“Em dùng nó cứ như đã dùng cả nhiều năm rồi ấy.”

Tôi thấy một nụ cười vui vẻ nở trên gương mặt mình khi chúng tôi rời căn phòng tập. Khi cùng tôi tới gần cửa, tôi thấy một hình nhân với mái tóc đỏ xoăn xoăn. Đột nhiên, những sự kiện xảy ra trong lớp học của thầy Stan tràn về trong đầu tôi. Tôi cau có.

“Lần sau cho em đâm hình nhân kia nhé?”

Anh lấy áo khoác và mặc vào. Chiếc áo dài, màu nâu, làm từ da thuộc. Trông nó giống hệt như áo khoác của cao bồi, cho dù anh chẳng bao giờ thừa nhận điều đó. Anh có một sự hâm mộ bí mật với Viễn Tây xa xưa. Tôi không thực sự hiểu rõ điều đó lắm, ồ nhưng mà tôi cũng không hiểu rõ gu âm nhạc kì quặc của anh ấy nữa cơ mà.

“Anh không nghĩ như thế là lành mạnh đâu,” Dimitri nói.

“Nó sẽ tốt hơn nếu em thực sự làm thế với *bà ấy*,” tôi gầm gừ, khoác ba lô lên một bên vai. Chúng tôi ra khỏi phòng tập.

“Bạo lực không phải là cách giải quyết cho các vấn đề của em,” anh nói như triết gia.

“Bà ấy là người có vấn đề. Và em nghĩ tất cả những gì trong nền giáo dục dành cho em đều nói rằng bạo lực *chính là* cách giải quyết.”

“Chỉ với kẻ đem bạo lực tới cho em trước. Mẹ em không xúc phạm em. Hai người chẳng qua chỉ là quá giống nhau mà thôi.”

Tôi dừng bước. “Em chẳng giống bà ấy chút nào hết! Ý em là... dù mắt có giống đi nữa. Nhưng em cao hơn nhiều. Và tóc em hoàn toàn khác.” Tôi chỉ vào cái đuôi ngựa của mình, phòng trường hợp

anh không nhận ra mái tóc dài nâu đen của tôi chẳng giống mái tóc màu nâu vàng xoăn tít của mẹ tôi chút nào.

Dimitri vẫn có vẻ hơi buồn cười, nhưng cũng có nét gì đó nghiêm túc trong mắt anh. “Anh không nói về bề ngoài của hai mẹ con, em biết mà.”

Tôi tránh cái nhìn thấu hiểu đó. Tôi bị Dimitri hấp dẫn ngay từ phút đầu gặp mặt - không phải vì anh quá nóng bỏng. Tôi cảm thấy dường như anh hiểu được phần bản thân mà tôi không thể nào hiểu nổi, đôi khi tôi cũng chắc rằng mình hiểu những phần trong tâm hồn anh mà chính anh ấy cũng không tự hiểu được.

Vấn đề duy nhất là anh có xu hướng chỉ ra những vấn đề của bản thân tôi mà tôi không *muốn* hiểu.

“Anh nghĩ em ghen tị à?”

“Thế sao?” Dimitri hỏi. Tôi ghét cách anh trả lời câu hỏi của tôi bằng câu hỏi khác. “Nếu thế, tại sao em lại ghen tị?”

Tôi nhìn Dimitri. “Em không biết. Có thể em ghen tị với danh tiếng của bà. Có thể em ghen tị vì bà dành nhiều thời gian cho danh tiếng của mình hơn là cho em. Em không biết mà.”

“Em không nghĩ những gì bà ấy làm rất tuyệt sao?”

“Có. Không. Em không biết. Nó có vẻ cứ như là... Em không biết... như bà ấy đang khoe khoang ấy. Kiểu như bà ấy làm mọi thứ vì vinh quang vậy.” Tôi nhăn nhó. “Vì những dấu ấn.” Dấu ấn *molnija* là những hình xăm tưởng thưởng cho các giám hộ khi họ giết chết Strigoi. Mỗi cái trông giống như một dấu x nhỏ xíu làm từ các tia chớp. Chúng được xăm trên gáy và thể hiện sự dày dặn kinh nghiệm của một giám hộ.

“Em nghĩ đối mặt với bọn Strigoi chỉ để có được mấy dấu hiệu đó thôi sao? Anh nghĩ em đã học được gì đó từ ngôi nhà của dòng họ Badica chứ.”

Tôi thấy mình ngu ngốc. “Ý em không phải...”

“Đi nào.”

Tôi dừng lại. “Gì ạ?”

Chúng tôi đang đi về phía kí túc của tôi, bỗng Dimitri hất đầu về phía đối diện của trường học. “Anh muốn cho em thấy cái này.”

“Cái gì cơ?”

“Thấy rằng không phải tất cả các dấu ấn đều là biểu hiện của vinh dự.”

Năm

TÔI CHĂNG HIẾU DIMITRI đang nói tới cái gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn theo anh.

Trước sự ngạc nhiên của tôi, anh dẫn tôi đi qua ranh giới của trường học và bước vào khu rừng bao quanh. Học viện sở hữu rất nhiều đất, không phải tất cả đều được sử dụng cho mục đích giáo dục. Chúng tôi đang ở một khu vực xa xôi trong dãy Montana, và đôi khi, có vẻ như ngôi trường chỉ đang chống chọi yếu ớt trước sự hoang vu.

Chúng tôi im lặng bước đi khá lâu, chân ngập trong tuyết dày mênh mông. Một vài chú chim bay ngang qua, hát những bài chào đón mặt trời mọc, nhưng nhiều nhất vẫn là những cây thường xanh trĩu xuống vì nặng tuyết. Tôi phải gắng hết sức để bắt kịp những bước dài của Dimitri, đặc biệt là khi tuyết dày làm tôi chậm lại. Rồi tôi nhận thấy có một hình thù to lớn tối đen phía trước. Trông như một ngôi nhà.

“Cái gì thế?” tôi hỏi, nhưng Dimitri chưa trả lời, tôi đã nhận ra đó là một túp lều nhỏ, làm từ gỗ thì phải. Nhìn kĩ hơn, tôi thấy gỗ xẻ đã mọc vài chỗ. Mái nhà hơi võng xuống.

“Trạm canh cũ.” Anh nói. “Các giám hộ thường sống ở rìa trường học và canh gác tránh bọn Strigoi.”

“Tại sao họ không làm thế nữa?”

“Chúng ta không còn đủ người. Hơn nữa, các Moroi đã lập vòng pháp thuật bảo vệ quanh trường nên hầu hết mọi người cho rằng không cần phải có người thực sự canh gác nữa.” Với điều kiện không có ai dùng cái cọc bạc đâm vào vòng bảo vệ, tôi nghĩ.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, tôi tự thỏa mãn mình với hi vọng Dimitri đưa tôi tới một nơi lãng mạn nào đó. Rồi tôi nghe giọng nói từ phía đối diện của túp lều. Một cảm giác thân thuộc tràn vào tâm trí tôi. Lissa ở đây.

Dimitri và tôi đi vòng qua túp lều, và thấy một cảnh tượng đáng kinh ngạc. Một cái hồ nhỏ đóng băng ở đó, Lissa và Christian đang trượt băng trên mặt hồ. Một người phụ nữ tôi không quen đi với họ, nhưng quay lưng về phía tôi. Tất cả những gì tôi thấy là một sóng tóc đen nhánh bao trùm cô ấy khi cô dừng lại một cách duyên dáng.

Lissa cười khi nhìn thấy tôi. “Rose!” Christian nghe tiếng và ngoái lại, tôi có ấn tượng rất bản năng rằng cậu ta nghĩ tôi đang phá đám giây phút lãng mạn của mình.

Lissa trượt những bước vụng về tới bờ hồ. Cô không giỏi trượt băng lắm.

Tôi chỉ biết nhìn họ bối rối, và ghen tị. “Cảm ơn đã mời tớ tới buổi tiệc này.”

“Tớ tưởng cậu bận,” Lissa nói. “Dù sao thì chuyện này cũng bí mật. Lẽ ra chúng ta không được tới đây.” Chính tôi bảo họ thế mới phải chứ.

Christian trượt tới bên Lissa, người phụ nữ lạ mặt theo sau ngay. “Cậu có mang theo đồ ăn nhanh cho bữa tiệc không, Dimka?” Cô hỏi.

Tôi tự hỏi cô ta đang nói với ai, thì chợt nghe Dimitri bật cười. Anh không hay hành động như vậy, nên tôi càng ngạc nhiên hơn. “Giữ Rose ở cách xa nơi cô ấy không nên tới là bất khả thi. Cô ấy luôn tìm ra đúng chỗ.”

Người phụ nữ cười và quay lại, hất mái tóc dài qua vai, nên tôi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt cô.

Tôi phải cố gắng hết sức bằng khả năng kiềm chế đáng nghi ngờ của mình để không phản ứng. Khuôn mặt hình trái tim với hai mắt to tròn giống y như của Christian, màu xanh lạnh lẽo hiu hắt. Đôi môi mỉm cười với tôi trông rất nét và đáng yêu, thoa son hồng làm tươi sáng cả hình ảnh cô ấy.

Nhưng ngang má trái, làm hồng cả một vùng da mịn màng, nổi lên trên nước da trắng muốt là vết sẹo đỏ tía. Hình dạng nó trông như có ai cắn vào và xé một mảng má của cô ấy ra. Nhìn nó, tôi có thể thấy được chính xác chuyện gì đã xảy ra.

Tôi nuốt khan, bỗng nhiên nhận ra đây là ai. Đó là cô của Christian. Khi cha mẹ cậu ta trở thành Strigoi, họ đã trở về, muốn giết cậu ta đi và biến cậu ta thành Strigoi khi lớn lên. Tôi không rõ chi tiết cụ thể, nhưng tôi biết cô ấy đã xua đuổi họ. Tôi biết, những Strigoi đều nguy hiểm chết người. Cô ấy đã tìm cách tránh né cho tới khi các giám hộ có mặt, nhưng không thoát được khỏi tổn thương.

Cô chìa bàn tay đeo găng về phía tôi. “Tasha Ozer,” cô nói. “Cô đã nghe rất nhiều về cháu, Rose.”

Tôi nhìn Christian bằng ánh mắt nguy hiểm, và Tasha cười to.

“Đừng lo,” cô nói. “Tất là đều tốt mà.”

“Không, không phải,” cậu ta bật lại.

Tasha lắc đầu không vừa ý. “Thật tình cô không hiểu nó học ở đâu ra các kỹ năng xã hội tồi tệ như vậy. Nó chẳng học được gì của cô cả.” Rõ ràng là thế tôi nghĩ.

“Mọi người đang làm gì ở đây vậy?” tôi hỏi.

“Cô muốn dành chút thời gian cho hai bạn trẻ này.” Một cái nhíu mày hằn lên trán Tasha. “Nhưng cô không thích loay quanh trong trường. Họ không hiểu khách gì mấy...”

Lúc đầu tôi không hiểu lắm. Các viên chức trong trường thường rất quý lụy khi có hoàng tộc tới thăm. Rồi tôi nhận ra.

“Bởi... vì những chuyện đã xảy ra...”

Qua cách mọi người đối xử với Christian vì bố mẹ cậu ta, tôi không nên ngạc nhiên khi thấy Tasha gặp sự phân biệt đối xử giống vậy mới đúng.

Tasha nhún vai. “Nó là thế đấy.” Cô xoa tay vào nhau và thở ra, hơi thở tạo thành một luồng khói mờ trong không khí. “Nhưng đừng đứng ở đây nữa, chúng ta có thể đốt một đám lửa phía trong.”

Tôi tiếc nuối liếc nhìn mặt hồ đóng băng rồi theo họ vào trong. Ngôi lều khá trần trụi, phủ một lớp bụi bẩn dày. Nó chỉ gồm một phòng. Trong góc kê một cái giường hẹp không chăn đệm và mấy giá để đồ có lẽ đã từng dùng đựng thức ăn. Tuy nhiên có một cái bếp lò, và chúng tôi nhanh chóng nhóm được một đống lửa lớn sưởi ấm căn phòng nhỏ. Năm người chúng tôi ngồi xuống, xúm quanh đống lửa, Tasha mang một túi kẹo dẻo để chúng tôi nấu trên ngọn lửa.

Khi chúng tôi mở tiệc bằng cái món ăn nhão nhoét đó, Lissa và Christian nói chuyện với nhau với dáng vẻ tự nhiên, thoải mái thường thấy. Còn tôi ngạc nhiên thấy Tasha với Dimitri nói chuyện rất thân thiện và nhẹ nhàng. Rõ ràng họ biết nhau đã lâu. Thực sự tôi chưa bao giờ thấy anh hoạt bát như thế. Kể cả khi say sưa bên tôi, anh vẫn toát lên vẻ nghiêm túc. Với Tasha, anh đùa cợt và cười to.

Càng nghe Tasha nói chuyện, tôi càng thích cô hơn. Cuối cùng, không thể đứng ngoài cuộc nữa, tôi hỏi, “Vậy cô có định tham gia chuyến đi trượt tuyết không?”

Cô gật đầu. Nén một cái ngáp, cô vươn người như một con mèo. “Cô không trượt tuyết nhiều năm lắm rồi. Chẳng có thời gian. Cô vẫn tích lũy tất cả các kì nghỉ của mình cho dịp này.”

“Kì nghỉ?” tôi nhìn cô tò mò. “Cô có... làm việc hả?”

“Rất tiếc là có,” Tasha nói, mặc dù giọng cô chẳng có vẻ gì buồn. “Cô dạy các lớp võ thuật.”

Tôi nhìn cô ngạc nhiên. Tôi không thể ngạc nhiên hơn nếu nghe nói cô là một phi hành gia vũ trụ

hay một bà đồng cốt.

Rất nhiều người trong hoàng tộc không hề làm việc, và nếu có làm, thì thường họ đầu tư hay theo các ngành nghề kiếm tiền khác làm giàu có hơn cho khối tài sản của gia đình. Những người *làm việc* không chọn những công việc yêu cầu võ thuật hay hoạt động thể chất. Moroi có rất nhiều lợi thế: các giác quan hơn người - khứu giác, thị giác và thính giác - và khả năng dùng pháp thuật. Nhưng về mặt thể chất, họ cao và mảnh mai, thường có xương nhỏ. Họ cũng rất yếu ớt trước ánh sáng mặt trời. Mặc dù các hạn chế không đủ để ngăn cản một người làm võ sĩ, nhưng cũng đủ để khiến việc đó trở nên gian nan hơn. Có một ý tưởng đã ăn sâu vào tiềm thức các Moroi rằng cách tấn công tốt nhất của họ là có sự phòng thủ tốt, và đa số họ tránh những xung đột thể chất. Họ trốn trong những nơi được bảo vệ tốt như Học viện, luôn luôn dựa dẫm vào sự bảo vệ của các ma cà rồng lai.

“Cậu nghĩ sao, Rose?” Christian có vẻ rất hứng thú trước sự ngạc nhiên của tôi. “Có nghĩ cậu hạ được cô ấy không?”

“Khó nói lắm,” tôi đáp.

Tasha cười với tôi. “Cháu lại khiêm tốn rồi. Cô đã thấy các cháu có thể làm những gì. Đây chỉ là một sở thích cô chọn thôi.”

Dimitri cười khùng khục. “Lại đến lượt cô khiêm tốn rồi. Cô có thể dạy cả nửa số lớp ở quanh đây.”

“Không hẳn,” cô nói. “Bị một đám thanh thiếu niên đánh bại thì xấu hổ lắm.”

“Tôi không nghĩ là có chuyện đó đâu,” anh nói. “Tôi vẫn nhớ cô gây tổn thương cho Neil Szelsky.”

Tasha đảo mắt. “Ném đồ uống của tôi vào mặt hẳn không phải là gây tổn thương, trừ khi cậu tính tới những tổn thất gây ra cho bộ comple hăn mặc. Và chúng ta đều biết hẳn quan tâm tới trang phục của hẳn như thế nào.”

Cả hai cùng cười trước câu đùa riêng tư mà chúng tôi không tường tận, nhưng tôi chỉ nghe lơ đãng. Tôi vẫn đang suy nghĩ về vai trò của cô với Strigoi.

Sự kiềm chế của tôi cuối cùng cũng sụp đổ. “Cô học đánh nhau trước hay sau khi tai nạn xảy ra với khuôn mặt cô?”

“Rose!” Lissa suyt.

Nhưng Tasha không có vẻ buồn lòng. Cả Christian cũng vậy, cậu ta vẫn thường khó chịu khi chuyện cha mẹ mình bị lôi ra bàn luận. Tasha nhìn tôi bằng cái nhìn đầy ý nghĩa và suy nghĩ. Nó gợi tôi nhớ lại những cái nhìn tôi thường nhận được từ Dimitri khi tôi làm điều gì đó đáng ngạc nhiên mà anh tán thành.

“Sau khi,” Tasha đáp. Cô không hạ ánh nhìn hay lộ vẻ bối rối, dù tôi cảm thấy nỗi buồn trong mắt cô. “Cháu biết được bao nhiêu?”

Tôi liếc Christian. “Cơ bản thôi ạ.”

Tasha gật đầu. “Cô biết... cô biết Lucas và Moira đã biến đổi, nhưng không chuẩn bị được gì nhiều, về tâm lý, thể chất, hay tình cảm. Cô nghĩ nếu sống lại quá khứ thêm lần nữa, cô vẫn không thể sẵn sàng được. Nhưng sau đó, cô nhìn lại mình - theo nghĩa bóng - và nhận ra mình đã bất lực như thế nào. Cả đời cô đã chỉ mong đợi các giám hộ bảo vệ và chăm sóc cho mình. Nhưng như thế không có nghĩa là các giám hộ thiếu khả năng. Như cô đã nói, cháu có thể hạ cô trong một trận đấu. Nhưng họ - Lucas và Moira - đã đánh gục hai giám hộ trước khi chúng ta kịp nhận biết chuyện gì đang diễn ra. Cô đã ngăn họ cướp Christian đi, nhưng gần như tuyệt vọng. Nếu những người khác không xuất hiện, có thể cô đã chết, và thẳng bé...” Cô dừng lại, nhúu mày rồi tiếp tục. “Cô quyết định rằng cô không muốn chết khi chưa chiến đấu thực sự, chưa làm mọi việc có thể để bảo vệ bản thân và những người mình

yêu quý. Vì thế cô học tất cả các phương pháp tự vệ. Sau đó một thời gian, cô đã không, ừm, không thực sự hòa hợp được với xã hội quý tộc xung quanh. Vì thế cô chuyển tới Minneapolis và kiếm sống bằng việc dạy dỗ.”

Tôi tin rằng cũng có nhiều Moroi khác sống ở Minneapolis - nhưng có Chúa mới biết tại sao - tôi đọc ra ngụ ý trong những câu nói của cô. Cô chuyển tới Minneapolis và trà trộn với con người, tránh xa những ma cà rồng khác, y như Lissa và tôi từng làm suốt hai năm. Tôi bắt đầu tự hỏi liệu có thêm điều gì ẩn giấu những lời lẽ ấy. Cô nói cô đã học “tất cả các phương pháp tự vệ” - rõ ràng là không chỉ hạn chế ở võ thuật. Cùng với niềm tin về phòng thủ - tấn công của mình, các Moroi không nghĩ pháp thuật có thể được sử dụng như một thứ vũ khí. Nó được sử dụng với tư cách ấy từ hồi xa xưa, nhưng bây giờ một số Moroi vẫn lén lút làm thế. Christian là một trong số đó. Bỗng nhiên tôi hiểu ra cậu ta học quan điểm ấy ở đâu.

Sự im lặng bao trùm. Thật khó để tiếp tục một câu chuyện buồn. Nhưng tôi nhận ra, Tasha luôn là người làm tâm trạng nhẹ nhõm hơn. Đặc điểm này khiến tôi càng mến thích cô, cô dành hết thời gian còn lại để kể chuyện vui cho chúng tôi nghe. Cô không trịnh trọng như đa số các thành viên hoàng tộc khác, vì thế cô kể vô khối chuyện bôi bác về mọi người. Dimitri biết rất nhiều người cô nhắc tới - thực tình, tại sao một người có vẻ xa lánh xã hội như anh lại gần như biết đủ mọi chi tiết trong xã hội Moroi và giám hộ nhỉ? - nên thỉnh thoảng lại chêm vào những chi tiết nhỏ. Họ khiến chúng tôi cười ngặt nghẽo. Cuối cùng Tasha nhìn đồng hồ.

“Quanh đây nơi nào tốt nhất cho con gái đi mua sắm?” cô hỏi.

Lissa và tôi nhìn nhau. “Missoula,” chúng tôi đồng thanh.

Tasha thở dài. “Cách đây vài tiếng đồng hồ, nhưng nếu đi sớm, cô vẫn tận dụng được chút thời gian trước khi các cửa hàng đóng cửa. Cô hoàn toàn tự hậu trong việc mua sắm cho Giáng sinh rồi.”

Tôi rên rỉ. “Cháu sẽ làm mọi thứ để được đi mua sắm.”

“Cháu cũng thế,” Lissa nói.

“Chúng ta có thể lên theo...” tôi nhìn Dimitri đầy hi vọng.

“Không,” anh nói ngay. Tôi thở dài với mình.

Tasha lại ngáp. “Cô cần một cốc cà phê, nếu không cô sẽ ngủ khi lái xe mất.”

“Chẳng lẽ không có giám hộ nào lái xe cho cô ạ?”

Tasha lắc đầu. “Cô không có.”

“Không có...” tôi nhăn trán, phân tích câu nói của cô. “Cô không có giám hộ nào hết?”

“Không.”

Tôi bật lên. “Không thể nào! Cô thuộc hoàng tộc. Cô phải có ít nhất là một. Hai mới đúng.”

Các giám hộ được phân phối giữa các Moroi theo cơ chế bí mật và chi tiết bởi Hội đồng Giám hộ. Nó là một hệ thống không công bằng, khi so sánh tỉ lệ giám hộ với Moroi. Những người không thuộc hoàng tộc thường có giám hộ theo kiểu một trò xổ số. Còn những người thuộc hoàng tộc *luôn* có giám hộ. Hoàng thân quốc thích cấp cao thường có nhiều hơn một, nhưng cấp thấp nhất cũng sẽ không bị bỏ mặc.

“Gia đình Ozero không thực sự đứng trong danh sách đầu bảng khi các giám hộ được phân công”. Christian cay đắng nói. “Kể từ lúc... cha mẹ tớ chết... nó vẫn luôn thiếu như thế.”

Cơn tức giận của tôi bùng lên. “Nhưng như thế là không công bằng. Họ không thể trừng phạt cậu vì những gì cha mẹ cậu làm.”

“Đó không phải sự trừng phạt, Rose.” Tasha không có vẻ tức giận như lẽ ra phải thế, theo quan điểm của tôi. “Đó chỉ là... sắp xếp lại sự ưu tiên.”

“Bọn họ đang để mặc cô không có khả năng tự vệ. Cô không thể ra ngoài đó một mình được!”

“Cô không phải không có khả năng tự vệ, Rose. Cô nói với cháu rồi. Và nếu thực sự đòi giám hộ, cô sẽ tự gây phiền toái cho mình, mà còn là rất nhiều phiền toái nữa. Bây giờ cô ổn mà.”

Dimitri nhìn cô. “Cô có muốn tôi đi cùng không?”

“Rồi thức cả đêm à?” Tasha lắc đầu. “Tôi không thể làm thế với cậu, Dimka.”

“Anh ấy không bận tâm đâu,” tôi nói nhanh, hào hứng với giải pháp này.

Dimitri có vẻ ngạc nhiên khi tôi nói giúp, nhưng không phản đối gì. “Tôi không bận tâm thật mà.”

Tasha ngần ngừ. “Được rồi. Nhưng có thể chúng ta phải đi ngay đây.”

Bữa tiệc bất hợp pháp của chúng tôi kết thúc. Các Moroi đi về một hướng, Dimitri và tôi đi hướng khác. Anh và Tasha lên kế hoạch gặp lại trong vòng nửa giờ.

“Em nghĩ gì về cô ấy?” anh hỏi khi chúng tôi ở riêng với nhau.

“Em thích Tasha. Cô ấy rất tuyệt.” Tôi nghĩ về cô một lúc. “Và em hiểu điều anh muốn nói về những dấu ấn.”

“Ồ?”

Tôi gật đầu, nhìn xuống chân khi đi dọc con đường. Cho dù đã được rải muối và xúc tuyết, mặt đường vẫn còn vương những mảnh băng tuyết.

“Tasha không làm những chuyện đó vì vinh quang. Cô làm thế vì bắt buộc. Giống như... giống như mẹ em.” Tôi rất ghét phải thừa nhận điều này, nhưng đó là sự thật. Janine Hathaway có thể là người mẹ tồi nhất trên đời, nhưng bà là một giám hộ tuyệt vời. “Những dấu ấn không là gì cả. *Molnija* hay sọc cũng thế thôi.”

“Em học nhanh đấy,” Dimitri tán thành.

Tôi sung sướng được nghe anh khen ngợi. “Tại sao cô ấy gọi anh là Dimka?”

Anh cười nhẹ. Tối nay tôi được nghe anh cười rất nhiều và tôi muốn được nghe thêm nữa.

“Đấy là một biệt danh cho tên Dimitri.”

“Nghe chẳng hợp lí gì cả. Nó chẳng giống Dimitri tẹo nào. Lẽ ra phải là, em không rõ, Dimi hay gì đó.”

“Đó không phải là kiểu của tiếng Nga,” anh nói.

“Tiếng Nga thật là kì lạ,” trong tiếng Nga, biệt danh của Vasilisa là Vasya, tôi thấy cũng chẳng hợp lí chút nào.

“Tiếng Anh cũng thế mà.”

Tôi nhìn anh gian xảo. “Nếu anh dạy em chữ thề bằng tiếng Nga, em sẽ đánh giá cao nó hơn một chút đấy.”

“Em chữ thề nhiều quá rồi.”

“Em chỉ muốn thể hiện bản thân thôi.”

“Ôi, Roza...” Dimitri thở dài, và tôi cảm thấy một sự sung sướng dâng lên. “Roza” là tên tiếng Nga của tôi. Anh hiếm khi dùng nó. “Em thể hiện bản thân nhiều hơn bất kì ai mà anh biết đấy.”

Tôi cười và đi tiếp, không nói gì hết. Trái tim tôi lỡ mất một nhịp, tôi thật hạnh phúc được ở bên anh. Có gì đó ấm áp và *tự nhiên* rằng chúng tôi ở bên nhau.

Cho dù đang bay bổng, nhưng tâm trí tôi vẫn đang khuấy đảo với một điều tôi nghĩ mãi. “Anh biết không, có điều gì lạ lẫm với những vết sọc của cô Tasha.”

“Có vấn đề gì?” anh hỏi.

“Những vết sẹo đó... nó làm hỏng cả khuôn mặt,” tôi chầm chậm bắt đầu. Tôi vẫn luôn gặp vấn đề khi diễn tả suy nghĩ của mình. “Ý em là, rõ ràng cô ấy vốn rất xinh đẹp. Nhưng cho dù có những vết sẹo trên mặt... em không rõ. Cô ấy vẫn đẹp kiểu khác. Kiểu như... kiểu như đó là một phần của cô ấy. Nó làm cô ấy hoàn thiện hơn.” Nghe thật là ngốc nghếch, nhưng đó là sự thật.

Dimitri không nói gì cả, thay vào đó anh nhìn tôi từ đầu tới chân. Tôi nhìn lại, và khi bốn mắt gặp nhau, tôi thấy chút ít le lói của sự hấp dẫn trước kia. Nó lướt qua và biến mất rất nhanh, nhưng tôi thấy nó, rồi sự tự hào và tán thưởng thế chỗ, cảm giác cũng tuyệt như vậy.

Khi anh nói, lời anh là tiếng vọng của suy nghĩ trước. “Em học nhanh đấy, Roza.”

Sáu

TÔI CẢM THẤY CUỘC SỐNG RẤT TUYỆT khi đi tới phòng tập trước giờ học vào sáng hôm sau. Buổi tụ tập bí mật đêm qua cực kì vui, và tôi thấy tự hào vì đã chống lại hệ thống và khích lệ Dimitri đi với Tasha. Tuyệt hơn nữa là hôm qua tôi đã được chạm vào cái cốc bạc và chứng minh rằng mình có thể sử dụng nó. Hào hứng về bản thân mình, tôi không thể chờ đợi được luyện tập lâu hơn nữa.

Sau khi mặc trang phục luyện tập thường ngày, tôi chạy như bay tới phòng tập. Nhưng khi thò đầu vào căn phòng hôm trước, tôi thấy tối om và im lìm. Tôi bật đèn lên, nhìn quanh, phòng trường hợp Dimitri đang đạo diễn một bài tập kì cục mới lạ. Không. Trống trơn. Không có luyện tập đâm chém gì hết.

“Chết tiệt,” tôi lầm bầm.

“Cậu ta không ở đây.”

Tôi hét lên và gần như nhảy lên cao cả mười thước. Quay lại đằng sau, tôi nhìn thẳng vào đôi mắt màu nâu nheo nheo của Janine.

“Mẹ làm gì ở đây?” Mấy từ đó vừa ra khỏi cổ họng, tôi nhận ra trang phục của bà. Một chiếc áo thun rộng cộc tay. Quần tập rộng có giải rút, giống chiếc quần tôi đang mặc. “Chết tiệt,” tôi lại nói.

“Giữ mồm giữ miệng đấy,” mẹ tôi ngắt lời. “Con có thể hành xử không theo thể thống gì, nhưng đừng có nói cái kiểu đấy.”

“Dimitri đâu rồi?”

“*Giám hộ Belikov* đang ngủ. Cậu ta vừa về được vài giờ và cần nghỉ ngơi.”

Một câu chữ tục vừa ra tới cửa miệng, tôi vội nuốt vào. Đương nhiên Dimitri đang ngủ. Anh đã phải lái xe đưa Tasha tới Missoula suốt ngày để ở đó trong giờ mưa bão của con người. Anh vẫn luôn thức suốt đêm của Học viện và chắc vừa mới về. Chắc. Lẽ ra tôi không nên nhanh nhẩu khuyến khích anh đi giúp cô ấy nếu tôi biết hậu quả là *đây*.

“Vâng,” tôi vội vàng. “Con nghĩ buổi tập bị hủy...”

“Trật tự đi và đeo cái này vào.” Janine đưa tôi mấy cái găng tay hở ngón để luyện tập. Nó giống như găng tay đấm bốc nhưng không dày và kềm càng như thế. Dù sao nó cũng dùng cho những mục đích giống nhau: bảo vệ đôi tay và tránh bạn cào móng tay vào mặt đối thủ.

“Chúng con đang làm việc với cái cốc bạc,” tôi giận dỗi vừa nói vừa thọc tay vào găng.

“Ờ, hôm nay chúng ta sẽ tập cái này. Đi nào.”

Vừa ước gì mình bị xe buýt cán trên đường tới kí túc, tôi vừa theo mẹ tới trung tâm phòng tập. Mái tóc xoăn của bà được ghim lên cho gọn, để lộ phần gáy. Phần da đầy những hình xăm. Cái trên cùng là một đường ngoằn ngoèo: dấu ấn tuyên thệ, được xăm khi các giám hộ tốt nghiệp các học viện như Học viện Thánh Vladimir và được chấp nhận hoạt động. Dưới đó là các dấu *molnija* tưởng thưởng cho mỗi lần tiêu diệt một Strigoi. Nó có hình giống như tia chớp như tên gọi^u. Tôi không đếm được số lượng chính xác, nhưng tự hỏi xem liệu cổ mẹ tôi còn chỗ nào để xăm nữa hay không. Bà đã gây ra rất nhiều cái chết trong quá trình công tác.

Khi tới vị trí mong muốn, Janine quay về phía tôi và vào tư thế tấn công. Cho rằng bà sẽ nhảy bổ

vào tôi, tôi lập tức bắt chước.

“Chúng ta làm gì đây?” tôi hỏi.

“Tấn công và phòng thủ cơ bản. Trong phạm vi đường kẻ màu đỏ.”

“Thế thôi?” tôi hỏi.

Bà nhảy về phía tôi. Tôi tránh - gần như vô ích - và tự trượt ngã trong quá trình đó. Tôi vội vàng chồm lại.

“Đây,” bà nói bằng giọng *gần như* mỉa mai. “Vì con luôn muốn nhắc nhở rằng năm năm rồi ta chưa gặp con. Ta không biết rằng con có thể làm được những gì”

Janine lại tấn công, tôi cố gắng lắm mới tránh được bà trong phạm vi đường kẻ. Nó nhanh chóng trở thành một mô thức. Bà chẳng cho tôi cơ hội tấn công nào. Hoặc là tôi không đủ kỹ năng để tấn công. Tôi dùng hết sức bình sinh để phòng thủ - ít ra là về mặt thể chất. Tôi miễn cưỡng thừa nhận rằng bà mạnh. *Thực sự* mạnh. Nhưng tất nhiên tôi sẽ không nói cho bà điều đó.

“Sao đây?” tôi hỏi. “Đây là cách mẹ bù đắp cho sự lơ là trách nhiệm làm mẹ à?”

“Đây là cách để con từ bỏ tính hung hăng của mình. Con chẳng có gì ngoài thái độ hậm hực từ lúc ta tới đây. Con muốn đánh mà?” Năm đầm của bà tung ra và chạm vào tay tôi. “Thế thì đánh. Ghi điểm.”

“Ghi điểm,” tôi thừa nhận rồi trở về phần sân của mình. “Con không muốn gây lộn. Con chỉ muốn nói chuyện với mẹ.”

“Ăn nói với ta như thế trước lớp không thể gọi là nói chuyện được. Ghi điểm.”

Tôi cầu nhàu vì cú đánh. Khi mới bắt đầu luyện tập với Dimitri, tôi than thở rằng thật không công bằng khi chiến đấu với ai đó cao hơn tôi cả ba chục phân. Anh đã chỉ ra rằng tôi sẽ phải đương đầu với rất nhiều Strigoi cao hơn tôi, và câu châm ngôn cổ xưa đã đúng: kích thước không phải là vấn đề. Đôi khi tôi nghĩ nó đã đem lại cho tôi hi vọng sai lầm, nhưng theo những gì mẹ tôi thể hiện, thì tôi đang bắt đầu tin điều đó.

Tôi chưa từng chạm trán với ai nhỏ bé hơn mình. Là một trong những cô gái ít ỏi trong lớp, tôi thừa nhận rằng tôi gần như luôn luôn thấp bé nhẹ cân hơn đối thủ của mình. Nhưng mẹ tôi còn nhỏ hơn và rõ ràng không có nhiều cơ bắp trong thân hình nhỏ nhắn đó.

“Con có cách riêng để giao tiếp, thế thôi.” Tôi bào chữa.

“Con có một ảo tưởng nhỏ nhen rằng mình đã phải chịu đựng suốt mười bảy năm.” Chân bà đập vào đùi tôi. “Ghi điểm. Trong khi thực tế con được đối xử chẳng kém gì các ma cà rồng lai khác. Thậm chí còn tốt hơn. Ta có thể gửi con tới với những người họ hàng. Con muốn trở thành một con điểm máu sao? Đó là điều con muốn à?”

Cụm từ “điểm máu” luôn gây kích động với tôi. Đó là từ dành cho người mẹ ma cà rồng lai đơn thân nào quyết định nuôi nấng con cái của mình thay vì trở thành giám hộ. Những người phụ nữ này thường có các cuộc tình chóng vánh với nam Moroi và bị coi khinh vì điều ấy - cho dù họ hầu như không thể cải thiện được tình hình, vì nam Moroi thường cưới nữ Moroi. Cụm từ “điểm máu” xuất hiện vì một số nữ ma cà rồng lai để đàn ông uống máu họ trong lúc làm tình. Trong thế giới của chúng tôi, chỉ có con người cho máu. Một ma cà rồng lai làm như thế là bẩn thỉu và lập dị - nhất là trong lúc quan hệ tình dục. Tôi nghĩ rằng chỉ có một số ít phụ nữ làm thế, nhưng thật không công bằng, cụm từ này dường như áp dụng với tất cả bọn họ. Tôi đã cho Lissa máu trong lúc chúng tôi bỏ chạy, và mặc dù hành động ấy là cần thiết, sự nhục nhã vẫn luôn theo đuổi tôi.

“Không. Đương nhiên con không muốn trở thành một ả điểm máu.” Hơi thở của tôi trở nên nặng nhọc. “Và không phải tất cả bọn họ đều thế. Chỉ có một số người thực sự làm vậy thôi.”

“Họ tự chuốc lấy tai tiếng cho mình,” Janine gầm lên. Tôi tránh cú đánh của bà. “Họ nên làm

nhiệm vụ của một giám hộ, chứ không phải loanh quanh tưng tịu với Moroi.”

“Họ nuôi nấng con cái họ,” tôi kêu lên. Tôi muốn gào to nhưng không thể lãng phí oxy được. “Mẹ thì chẳng biết nuôi nấng là thế nào. Hơn nữa, chẳng phải mẹ cũng giống như họ ư? Con không thấy cái nhẫn nào trên tay mẹ hết. Chẳng phải cha con cũng chỉ lãng nhãng với mẹ thôi sao?”

Janine đánh mặt lại, và nói sau khi đánh con gái mình. “*Chuyện đó*,” bà nói chắc chắn, “là chuyện mà *con* chẳng biết gì hết. Ghi điểm.”

Tôi oằn người trước cú đánh nhưng thấy sung sướng vì mình đã chọc tức được bà. Tôi hoàn toàn không biết cha mình là ai. Một chút xíu thông tin duy nhất tôi nghe ngóng được đó là gốc gác Thổ Nhĩ Kỳ của ông. Có thể tôi có được các đường cong và khuôn mặt xinh đẹp của mẹ - dù tôi dám tự hào mà nói rằng bây giờ tôi đẹp hơn bà - nhưng tất cả những màu sắc trên người tôi thừa hưởng từ cha. Nước da hơi nâu, tóc và mắt tối màu.

“Chuyện đó diễn ra thế nào?” tôi hỏi. “Mẹ có nhiệm vụ gì ở Thổ Nhĩ Kỳ à? Gặp ông ấy ở một khu chợ địa phương? Hay còn rẻ tiền hơn thế nữa? Có phải mẹ đi khắp Darwin và chọn cho mình anh chàng có thể truyền cho con cái của mẹ bộ gene chiến binh? Con biết, mẹ sinh ra con chỉ vì đó là *nghĩa vụ* của mẹ, nên con tin mẹ phải đảm bảo rằng mình sẽ giao cho các giám hộ sản phẩm tốt nhất.”

“Rosemarie,” bà cảnh cáo qua hàm răng nghiến chặt, “lần duy nhất trong đời, câm mồm.”

“Tại sao? Có phải tại con đang bôi nhọ danh tiếng quý giá của mẹ? Cũng như mẹ nói cho con nghe thôi: mẹ chẳng khác gì các ma cà rồng lai khác. Mẹ lãng nhãng với ông ấy và...”

Có lí do để người ta nói câu “Thối kiêu hãnh đi trước sự sa ngã⁽²⁾.” Tôi quá mải mê tự mãn với mình nên đã không còn chú ý tới bước chân. Tôi đến quá gần đường kẻ đỏ. Vượt qua đó là ghi thêm cho bà một điểm, vì thế tôi cố gắng ở trong, cùng lúc tránh sự tấn công của bà. Thật không may, chỉ có thể thực hiện một trong hai thứ. Năm dặm của Janine bay tới trước mặt tôi, nhanh và mạnh - và, có lẽ quan trọng nhất, hơi quá cao so với mức cho phép trong luật lệ của hình thức luyện tập này. Nó đập vào mặt tôi với sức mạnh của một cái xe tải hạng nhẹ, và tôi bay ra sau, đập lưng rồi đầu xuống sàn cứng của phòng tập. Tôi đã bay khỏi đường kẻ. Chết tiệt!

Cơn đau dội lên từ gáy, mắt tôi bắt đầu mờ đi và nổ đom đóm. Chỉ chốc lát, mẹ tôi đã tới bên tôi.

“Rose? Rose? Con có sao không?” Giọng của bà nghe khản đặc và cuống quýt. Cả thế giới bỗng bành.

Sau đó một lúc, những người khác kéo tới, chẳng hiểu bằng cách nào, tôi được đưa vào phòng y tế của Học viện. Ở đây, có người chiếu đèn vào mắt tôi và hỏi những câu vô lí không thể tưởng tượng được.

“Tên em là gì?”

“Cái gì cơ?” tôi hỏi, liếc mắt nhìn cái đèn.

“Tên của em,” tôi nhận ra bác sĩ Olendzki đang nhìn mình.

“Cô biết tên em mà.”

“Tôi muốn em cho tôi biết.”

“Rose. Rose Hathaway.”

“Em có biết ngày sinh của mình không?”

“Đương nhiên biết. Sao lại hỏi em mấy câu ngu ngốc này? Cô mất các hồ sơ về em rồi à?”

Bác sĩ Olendzki thở dài bực mình và bước ra, mang theo cái đèn đáng ghét đó. “Tôi nghĩ em ấy vẫn ổn,” tôi nghe thấy cô nói với ai đó. “Tôi muốn giữ Rose ngày hôm nay, để đảm bảo rằng em không bị chấn động nào. Tôi thực sự không muốn Rose đến gần bất kì lớp học giám hộ nào hết.”

Suốt một ngày tôi hết ngủ lại thức, vì bác sĩ Olendzki cứ đánh thức tôi để kiểm tra. Cô cũng đưa tôi một túi đá để chườm mắt. Khi các lớp học tan hết, cô kết luận rằng tôi đã đủ khỏe để ra về.

“Cô thề, Rose, cô nghĩ em phải có một cái thẻ bệnh nhân thường trú.” Một nụ cười nở trên môi cô. “Ngoài những vấn đề kinh niên như dị ứng và hen suyễn, cô không nghĩ có học sinh nào gặp cô nhiều lần đến thế chỉ trong một thời gian ngắn.”

“Cảm ơn cô,” tôi nói, không chắc mình muốn nhận vinh dự ấy. “Thế là không có chấn động nào chứ ạ?”

Cô lắc đầu. “Không. Nhưng em sẽ bị đau một chút. Cô sẽ cho em cái này để xử lí nó trước khi em đi.” Nụ cười của cô tắt dần, và đột nhiên trông cô có vẻ lo lắng. “Thành thật mà nói, Rose, cô nghĩ hầu hết sự tổn thương tập trung ở, ừm, mặt em.”

Tôi nhảy dựng lên trên giường. “Cô nói ‘hầu hết tổn thương tập trung ở mặt em’ là ý gì?”

Cô chỉ ra cái gương trên bồn rửa mặt ở phía xa của căn phòng. Tôi chạy tới đó và nhìn hình phản chiếu của mình.

“Chó chết!”

Một vết bầm tím bao phủ phần trên bên trái khuôn mặt tôi, đặc biệt gần mắt. Tôi tuyệt vọng quay lại nhìn cô.

“Nó sẽ nhanh tan đi chứ, phải không ạ? Nếu em chườm đá?”

Cô lại lắc đầu. “Đá có thể giúp... nhưng cô sợ em sẽ bị thâm mắt một thời gian. Ngày mai trông nó sẽ tệ nhất, khoảng một tuần sẽ tan. Em sẽ nhanh chóng trở lại bình thường”.

Tôi rời phòng y tế trong cơn choáng váng chẳng liên quan gì tới vết thương trên đầu. Tan hết trong vòng một tuần ư? Làm sao bác sĩ Olendzki có thể nói nhẹ nhàng thế chứ? Cô ấy không biết chuyện gì đang xảy ra à? Tôi sẽ trông như một tên đột biến trong dịp Giáng sinh và chuyển đi trượt tuyết. Tôi bị bầm mặt. Một vết bầm đáng tởm.

Và đó là món quà mẹ dành cho tôi.

^[1] Molnija (Молнии) Tiếng Nga, có nghĩa là tia sét.

^[2] Trích Kinh thánh (Châm Ngôn 16:18).

Bảy

TÔI BỰC TỨC ĐẨY CẢNH CỬA ĐÔI dẫn vào kí túc xá Moroi. Tuyết cuộn vào sau lưng tôi, vài người nấn ná trong sảnh liếc nhìn tôi bước vào. Chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi vài người lặp lại hành động đó. Tôi nuốt khan, cố ép mình không phản ứng. Sẽ ổn thôi. Không có gì phải hoảng. Các học viên vẫn bị thương suốt. Thực ra không bị thương còn *hiếm* hơn. Dù sao cũng phải thừa nhận đây là vết thương gây chú ý hơn cả, nhưng tôi sẽ phải chấp nhận cho tới khi nó lành. Và không phải ai cũng biết tôi lãnh vết thương này ra sao.

“Ê Rose, có đúng là mẹ mày đâm mày không?”

Tôi đứng im. Tôi biết cái giọng nữ cao châm chọc này. Chậm chậm quay lại, tôi nhìn vào đôi mắt xanh sâu thẳm của Mia Rinaldi. Mái tóc vàng xoăn ôm lấy khuôn mặt lẽ ra rất dễ thương nếu không có nụ cười ác ý kia.

Ít hơn chúng tôi một tuổi, Mia đã kéo Lissa (và cả tôi) vào một trận chiến xem ai có thể phá hỏng cuộc sống của ai nhanh hơn - một trận chiến, tôi nên thêm vào, mà *nó* khởi đầu. Chuyện này liên quan cả việc Mia ăn cắp bạn trai cũ của Lissa - mặc dù sau đó Lissa đã quyết định rằng cô không cần - và tung ra đủ mọi loại tin đồn nhảm.

Thực ra sự hằn học của Mia không phải là hoàn toàn vô lí. Anh trai của Lissa, Andre - người cũng đã tử nạn trong tai nạn ô tô từng “giết chết” tôi - đã lợi dụng Mia một cách tồi tệ trong năm đầu tiên nó vào học. Nếu nó không khốn nạn như bây giờ thì có thể tôi cũng thấy thương hại. Anh ấy đã sai, và khi tôi có thể hiểu sự giận dữ của nó, tôi cũng không biết liệu có công bằng khi nó trút giận lên Lissa như trước không.

Tôi và Lissa cuối cùng đã chiến thắng trong cuộc chiến đó, nhưng Mia gượng dậy nhanh chóng một cách khó tin. Nó không còn đi với tầng lớp thượng lưu như trước, nhưng nó đã xây dựng được một nhóm bạn khác. Dù ác ý hay không, những người lãnh đạo mạnh mẽ luôn hấp dẫn kẻ theo đuôi.

Tôi nhận thấy rằng trong 90 phần trăm số lần thì lời nó đi là hiệu quả nhất. Nhưng lần này đã vượt sang 10 phần trăm còn lại, bởi không thể lời một kẻ vừa mới lu loa với mọi người rằng mẹ vừa mới đâm mình - cho dù có đúng thế đi chăng nữa. Tôi dừng lại và quay đầu. Mia đứng cạnh cái máy tự động bán hàng, biết là nó sẽ gây chú ý với tôi. Tôi không thèm hỏi tại sao nó biết mẹ tôi gây ra cho tôi vết bầm này. Ở đây chẳng có chuyện gì bí mật cả.

Khi nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt tôi, đôi mắt nó mở to sung sướng. “Ồi. Nói đến một khuôn mặt chỉ có mẹ mới yêu được.”

Hừ. Hay nhỉ. Nếu là ai khác thì tôi có thể vỗ tay vì câu đùa hay.

“Ờ, mày là chuyên gia với các vết thương trên mặt mà,” tôi nói. “Mũi của mày thì sao?”

Nụ cười lạnh giá của Mia héo đi một chút, nhưng nó không lùi bước. Tôi đã đâm vỡ mũi nó một tháng trước - giữa buổi khiêu vũ của trường chứ không phải nơi nào khác - và từ lúc cái mũi lành lại, nó vẫn hơi hơi lệch. Phẫu thuật thẩm mỹ có thể sửa được, nhưng theo hiểu biết của tôi, tình hình tài chính của gia đình nó vẫn chưa cho phép làm thế.

“Khá hơn rồi,” nó trả lời cứng nhắc. “Thật may, nó chỉ bị một con điểm tâm thần phân liệt làm vỡ và con điểm đó thì không họ hàng gì với tao.”

Tôi gửi cho nó nụ cười tâm thần phân liệt nhất của mình. “Tệ quá, người nhà chỉ vô ý đánh mày

thôi. Chứ những con điểm tâm thần phân liệt sẽ còn quay lại nhiều lần.”

Đe dọa dùng vũ lực với Mia vẫn luôn là một mẹo hay ho, nhưng giữa chúng tôi hiện có quá đông người để lo lắng cho nó. Và nó biết thế. Không phải tôi sẽ tấn công ai đó trong tình thế này - hừ, nhưng tôi đã làm thế nhiều lần rồi - nhưng tôi *đang* cố gắng để kiềm chế.

“Trông chẳng giống vô ý tẹo nào,” nó nói. “Chúng mày có luật về các cú đấm trên mặt cơ mà? Thấy đấy, nó ở cách ranh giới *hơi* bị xa.”

Tôi mở miệng định gạt đi, nhưng chẳng nói được gì. Nó đã nói trúng, vết thương của tôi *đã* quá ranh giới. Trong kiểu đối kháng đó, không được phép đánh trên cổ. Cái này *thực sự* ở trên mức bị cấm.

Mia nhìn thấy sự chần chừ của tôi, và giống như buổi sáng Giáng sinh đã tới sớm cả tuần với nó. Tới tận lúc ấy, tôi cũng chưa từng nghĩ rằng sẽ có một lúc nào đó, trong mối quan hệ đối kháng giữa chúng tôi, nó lại có thể dồn tôi vào thế bí.

“Các cậu,” một giọng nữ nghiêm khắc vang lên. Một Moroi đang ngồi ở cái bàn phía trước vườn tới, nhìn chúng tôi bằng ánh mắt sắc bén. “Đây là hành lang, không phải phòng khách. Một là lên gác, hai là đi ra ngoài.”

Trong khoảnh khắc, đấm vỡ mũi Mia lần nữa có vẻ lại trở thành ý tưởng hay nhất - mặc kệ mấy vụ cấm túc hay đình chỉ. Hít một hơi thật sâu, tôi quyết định rằng rút lui là hành động khôn ngoan nhất lúc này. Tôi hiện ngang đi tới cầu thang dẫn lên kí túc xá nữ. Tôi nghe tiếng Mia nói với theo sau lưng mình, “Đừng lo, Rose. Nó sẽ tan đi thôi. Với cả, không phải *khuôn mặt* mày mới là thứ hấp dẫn con trai.”

Ba mươi giây sau, tôi đập cánh cửa phòng Lissa mạnh tới nỗi thật kì diệu là năm đấm của tôi không chọc thủng tấm gỗ. Cô chậm chậm mở cửa và nhìn quanh.

“Chỉ có mình cậu thôi à? Tớ cứ tưởng phải có cả một đội quân ở - ôi Chúa ơi.” Cô tròn mắt lên khi nhìn thấy bên trái mặt tôi. “Có chuyện gì thế?”

“Cậu chưa nghe kể à? Chắc cậu là người duy nhất trong trường chưa biết,” tôi làu bàu. “Cho tớ vào đi.”

Tôi nằm dài trên giường của Lissa và kể cho cô nghe về những sự kiện xảy ra trong ngày. Cô có vẻ khá kinh hoàng.

“Tớ nghe nói cậu bị đánh, nhưng tưởng chỉ như mọi lần thôi,” Lissa nói.

Tôi nhìn lên trần nhà, cảm thấy đau khổ. “Tệ nhất là, Mia nói đúng. Đó không phải là vô ý.”

“Cái gì, cậu bảo mẹ cậu cố tình làm thế sao?” Thấy tôi không nói gì, giọng Lissa trở nên hoài nghi. “Thôi nào, bà ấy không thể nào làm thế. Không thể nào.”

“Tại sao? Vì bà ấy là bà Janine Hathaway hoàn hảo, bậc thầy kiểm soát tâm trạng hay sao? Quả thực bà ấy là bà Janine Hathaway hoàn hảo, bậc thầy chiến đấu và kiểm soát hành động. Nhưng đôi khi bà ấy cũng không kiềm chế được.”

“Ờ, thôi được,” Lissa nói, “tớ nghĩ có vẻ bà ấy bị lỡ bước và đấm lệch thì đúng hơn là cố ý làm thế đấy. Chắc là bà ấy đã phải tức giận lắm.”

“Hừm, bà ấy *đang* nói chuyện với tớ. Thế là đủ để bất kì ai nổi điên rồi. Và tớ lại còn kết tội bà ấy ngủ với cha tớ vì ông ấy chính là lựa chọn tiến hóa tốt nhất.”

“Rose,” Lissa kêu lên. “Cậu đã không kể lại đoạn đó trong câu chuyện của mình. Sao cậu lại nói thế?”

“Bởi vì có thể nó đúng.”

“Nhưng cậu phải biết điều đó làm phiền lòng bà ấy. Sao cậu cứ chọc tức bà ấy như thế? Sao cậu không làm hòa với mẹ cậu?”

Tôi ngồi bật dậy. “Làm hòa với bà ấy? Bà ấy đâm sừng cả mặt tớ. Có thể là cố ý! Sao tớ làm hòa nổi với người như thế chứ?”

Lissa chỉ lắc đầu rồi đi về phía gương để kiểm tra lớp trang điểm. Cảm giác đến từ mối liên kết của chúng tôi là sự thất vọng và bức tức. Có cả một chút mong đợi vẫn vương đằng sau đó nữa. Tôi đủ kiên nhẫn để kiểm tra thật kỹ càng, và giờ tôi đã kết thúc quá trình. Lissa mặc một chiếc áo màu tím nhạt và một chiếc váy đen dài ngang gối. Mái tóc mượt mà chắc chắn là do cô dành cả tiếng đồng hồ bên máy sấy và máy là tóc.

“Câu diện quá. Có chuyện gì thế?”

Tâm trạng Lissa nhẹ đi một chút, sự bức dọc với tôi nhạt bớt. “Tớ sắp đi gặp Christian.”

Trong vài phút ngắn ngủi, mọi chuyện dường như trở về ngày xưa với Lissa và tôi. Chỉ có hai đứa, bên nhau và nói chuyện. Nghe nhắc tới Christian, cũng như nhận ra việc cô sắp rời tôi để tới với *cậu ta*, khuấy động một thứ cảm giác đen tối trong tôi... cảm giác mà tôi phải miễn cưỡng thừa nhận là sự ghen tị. Tất nhiên, tôi không để nó lộ ra.

“Ồ. Cậu ta làm gì để xứng đáng với điều đó nhỉ? Cứu trẻ nhỏ khỏi căn nhà đang bốc cháy? Nếu thế, cậu sẽ muốn làm rõ liệu cậu ta có phải là hung thủ gây ra vụ cháy hay không” Nguyên tố của Christian là lửa. Thật phù hợp vì đó là nguyên tố có sức phá hoại lớn nhất.

Lissa vừa cười vừa quay lưng lại chiếc gương và thấy tôi đang nhẹ nhàng lấy ngón tay chạm vào khuôn mặt sừng vu. Nụ cười trở nên dịu dàng. “Trông nó không đến nỗi tệ.”

“Thế nào cũng được. Tớ có thể nhận ra nếu cậu nói dối, cậu biết mà. Bác sĩ Olendzki nói ngày mai nó còn tệ hơn thế này nữa.” Tôi lại nằm ra giường. “Chẳng có đủ phần che khuyết điểm trên đời này đủ để che nó đi đâu, phải không? Tasha và tớ sẽ phải đầu tư cho những cái mặt nạ kiểu kịch *Bóng ma trong nhà hát Opera*.”

Lissa thở dài rồi ngồi lên giường, gần tôi. “Thật tệ là tớ không chữa lành được.”

Tôi mỉm cười. “Thế thì tốt.”

Phép ép buộc và sức thu hút do linh hồn mang tới rất mạnh, nhưng thực chất, chữa lành mới là khả năng tuyệt diệu nhất của Lissa. Chưa thể hình dung cô còn có thể làm được những gì nữa.

Lissa cũng đang nghĩ về những tác dụng của linh hồn. “Ước gì có cách nào khác để kiểm soát linh hồn... để tớ vẫn dùng được pháp thuật...”

“Ừ,” tôi nói. Tôi hiểu khát khao cháy bỏng được làm việc lớn và giúp đỡ mọi người của Lissa. Nó tỏa ra từ trong tâm hồn. Chết tiệt, tôi cũng muốn quãng thời gian này biến mất trong khoảnh khắc hơn là mất nhiều ngày. “Tớ cũng ước như thế.”

Lissa lại thở dài. “Với tớ còn nhiều thứ hơn là chỉ ước được chữa lành và làm những chuyện khác với linh hồn. Tớ cũng, nói sao nhỉ, rất nhớ pháp thuật. Nó vẫn ở đó, nhưng bị thuốc men chặn lại. Nó đang cháy trong tớ. Nó muốn tớ, và tớ muốn nó. Nhưng có một bức tường chắn giữa. Cậu chắc không thể tưởng tượng được đâu.”

“Thực ra tớ có thể.”

Đó là sự thật. Cùng với những cảm nhận thông thường về tình cảm của cô, đôi khi tôi cũng “trượt vào trong Lissa.” Rất khó để giải thích và còn khó chịu đựng điều đó. Trong những lúc ấy, tôi là cô. Nhiều lần, tôi ở trong đầu Lissa khi cô khát khao pháp thuật, và tôi cảm thấy sự mong muốn cháy bỏng mà cô nói tới. Cô thường thức giấc giữa đêm, ao ước thứ năng lực mà cô không thể với tới nữa.

“Mà thôi,” Lissa buồn rầu nói. “Đôi khi tớ cũng quên được.”

Cảm xúc cay đắng tràn ngập trong cô. Nó không hướng tới tôi nhiều vì nó là tình cảnh không thể cứu vãn được. Sự tức giận lóe lên trong Lissa. Cô không thích cảm thấy vô dụng chút nào. Nỗi tức giận và thất vọng mạnh lên, biến thành một thứ gì đó đen tối và xấu xí hơn, một thứ tôi không thích.

“Này,” tôi chạm tay Lissa. “Cậu ổn chứ?”

Cô nhắm mắt một chút, rồi mở ra. “Tớ chỉ ghét như thế thôi.”

Sự mãnh liệt của cảm xúc gọi tôi nhớ lại cuộc đối thoại trước khi tôi đi tới ngôi nhà của gia đình Badica. “Cậu vẫn cảm thấy những viên thuốc đang mất tác dụng à?”

“Tớ không biết. Chút chút.”

“Có tệ hơn không?”

Cô lắc đầu. “Không. Tớ vẫn không dùng được pháp thuật. Tớ thấy *gần* nó hơn... nhưng nó vẫn bị ngăn trở.”

“Nhưng cậu vẫn... tâm trạng...”

“Ờ... nó đang diễn biến. Nhưng đừng lo,” Lissa nhìn tôi. “Tớ không thấy ảo giác hay tìm cách làm tổn thương mình.”

“Tốt”. Tôi vui vẻ nhưng vẫn lo lắng. Cho dù Lissa vẫn không thể chạm tới phép thuật, tôi vẫn không thích ý nghĩ rằng tâm trạng của cô lại đang trượt dốc. Tôi thực sự hi vọng tình hình có thể tự ổn định lại. “Có tớ đây,” tôi nhẹ nhàng bảo, và nhìn cô thật lâu. “Nếu có chuyện gì lạ lùng xảy ra... phải cho tớ biết nhé được không?”

Cảm xúc đen tối biến khỏi Lissa. Tôi đồng thời cảm thấy có gì kì lạ gợn lên trong mối liên kết. Tôi không thể giải thích được bản chất của nó, nhưng tôi rung mình trước tác động đó. Lissa không nhận ra. Tâm trạng cô lại hứng khởi, và cô cười với tôi.

“Cảm ơn cậu,” Lissa nói. “Tớ sẽ làm thế.”

Tôi mỉm cười hạnh phúc thấy cô trở lại bình thường. Chúng tôi chìm trong im lặng, rồi trong khoảnh khắc, tôi muốn trải lòng với Lissa. Gần đây tôi có quá nhiều điều bận tâm: mẹ tôi, Dimitri và gia đình Badica. Tôi vẫn luôn khóa kín những cảm xúc của mình, và chúng đang làm cho tôi tan nát. Lúc này, lần đầu tiên cảm thấy thoải mái cạnh Lissa sau một khoảng thời gian dài, tôi nhận thấy mình có thể cho cô cảm nhận cảm xúc *của tôi*..

Trước khi kịp mở miệng, tôi thấy tư tưởng cô đột nhiên thay đổi. Nó trở thành háo hức và bồn chồn. Cô có gì đó muốn bảo tôi, một điều cô vẫn luôn suy nghĩ. Quá nhiều để tôi có thể mở lời. Nếu cô muốn nói chuyện, tôi sẽ không làm nặng lòng cô với những vấn đề của bản thân, vì thế tôi gạt nó sang một bên và chờ Lissa tâm sự.

“Tớ phát hiện ra một số thứ trong lúc nghiên cứu với cô Carmack. Chúng rất lạ...”

“Hả?” tôi hỏi, lập tức cảm thấy tò mò.

Các Moroi thường phát triển nguyên tố chuyên biệt của mình trong thời thanh niên. Sau đó, họ được đưa vào các lớp pháp thuật riêng cho các nguyên tố. Nhưng với tư cách người duy nhất điều khiển tinh thần, Lissa không tham gia được lớp nào. Đa số mọi người cho rằng cô không có khả năng chuyên biệt, nhưng cô và cô Carmack - giáo viên pháp thuật của Học viện Thánh Vladimir - đã có những buổi gặp riêng để tìm hiểu những gì có thể về linh hồn. Họ nghiên cứu cả những hồ sơ hiện tại và hồ sơ cũ, tìm kiếm những manh mối dẫn tới những người điều khiển linh hồn khác, và giờ họ đã biết một số dấu hiệu được kể lại: sự không chuyên biệt về năng lực, sự bất ổn tâm lí, vân vân.

“Tớ chưa tìm ra một người điều khiển tinh thần cụ thể, nhưng tớ đã tìm thấy... ghi chép về, ừm, những hiện tượng không thể giải thích nổi.”

Tôi chớp mắt ngạc nhiên. “Chuyện gì?” Tôi hỏi, bản khoản không biết có điều gì có thể coi là “hiện tượng không thể giải thích nổi” với các ma cà rồng. Khi sống lẫn giữa con người, *chúng tôi* vẫn luôn bị coi là hiện tượng không thể giải thích nổi.

“Chúng là những ghi chép tản mạn... nhưng, kiểu như, tớ đọc được một cái nói về một người có thể khiến người khác nhìn thấy sự vật không ở đó. Người đó có thể khiến họ tin rằng mình đang nhìn

thấy quái vật, người khác hay cái gì đó nữa.”

“Đó chắc là phép ép buộc.”

“Ép buộc *cực* mạnh. Tôi không thể làm thế, và tôi có phép ép buộc mạnh hơn bất kì ai mà chúng ta biết - hay đã từng mạnh hơn. Và sức mạnh đó đến từ việc sử dụng linh hồn...”

“Vậy,” tôi kết thúc, “cậu nghĩ người gây ảo giác đó chắc chắn cũng là một người sử dụng linh hồn.” Cô gật đầu. “Sao không liên lạc và tìm ra người đó?”

“Vì chẳng có thông tin nào hết! Đó là bí mật. Và còn nhiều điều nữa cũng kì lạ như thế. Ví dụ như một người có thể hút sức lực của kẻ khác. Những người đứng gần sẽ trở nên yếu ớt và mất hết sức mạnh. Họ sẽ bất tỉnh. Và còn có người làm dừng một vật đang bay trên không khi người ta ném về phía họ.” Sự hào hứng sáng lên trong từng cử động của Lissa.

“Người đó có thể là người sử dụng không khí,” tôi chỉ ra.

“Có thể,” Lissa nói. Tôi cảm nhận được sự tò mò và hào hứng toát ra từ cô. Cô thực sự mong muốn tin rằng có những người khác giống mình.

Tôi mỉm cười. “Ai biết đâu đấy? Moroi có những thứ như kiểu Rosswell hay Khu vực 51^(a). Thật kì diệu là tôi không bị mang đi đâu đó nghiên cứu về mối liên kết này.

Sự suy đoán của Lissa chuyển thành trêu chọc. “Đôi lúc tôi ước gì mình có thể nhìn thấy tâm hồn *cậu*. Tôi muốn biết cậu nghĩ gì về Mason.”

“Cậu ta là bạn,” tôi quả quyết, ngạc nhiên vì sự thay đổi đề tài đột ngột. “Thế thôi.”

Lissa chặc lưỡi. “Cậu vẫn hay tán tỉnh - và làm đủ trò - với bất kì anh chàng nào cậu có thể động vào.”

“Này!” tôi phản đối. “Tôi đâu có tệ thế.”

“Rồi... không đến mức. Nhưng xem chừng cậu không còn hứng thú với con trai nữa.”

Tôi *vẫn* có hứng thú với con trai - chính xác hơn, một chàng trai.

“Mason tốt mà,” Lissa tiếp tục. “Và phát điên lên vì cậu.”

“Đúng là vậy,” tôi đồng ý. Tôi nghĩ tới Mason, về khoảnh khắc tôi nghĩ cậu ta hấp dẫn trước cửa lớp của thầy Stan. Thêm nữa, cậu ta rất vui tính, và chúng tôi thực sự hợp nhau. Cậu ta vẫn chưa đến mức là một người bạn trai.

“Các cậu rất giống nhau. Cả hai đều làm những thứ không nên làm.”

Tôi bật cười. Điều đó cũng đúng. Tôi nhớ lại sự hung hăng tiêu diệt tất cả Strigoi trên đời. Tôi vẫn chưa sẵn sàng - trừ lần bộc phát trong ô tô hồi trước - nhưng tôi có chung sự liều lĩnh với Mason. Có thể đã đến lúc hạ cậu ta, tôi nghĩ. Đua cợt với cậu ta rất vui, và cũng đã lâu rồi tôi không hôn ai. Dimitri làm trái tim tôi đau đớn... nhưng, dù sao, cũng chẳng có chuyện gì diễn ra cả.

Lissa nhìn tôi cân nhắc, dường như cô biết tôi nghĩ gì - ngoài chuyện Dimitri ra. “Tôi nghe Meredith nói cậu thật ngốc vì không hẹn hò với Mason. Cô ấy nói bởi vì cậu nghĩ cậu quá tốt so với cậu ta.”

“Cái gì! Không phải thế?”

“Này, *tớ* đâu có nói thế. Dù sao đi nữa, Meredith nói sẽ nghĩ tới chuyện theo đuổi cậu ta.”

“Mason và Meredith?” tôi giễu cợt. “Thật là một thảm họa. Họ chẳng có điểm gì chung cả.”

Nhỏ nhen, nhưng tôi đã quen với việc Mason chỉ chú ý tới mình. Đột nhiên ý nghĩ có ai đó sẽ cướp cậu ta khiến tôi khó chịu.

“Cậu thật là thích chiếm hữu,” Lissa nói, lại đoán trúng suy nghĩ của tôi. Không có gì ngạc nhiên khi cô thấy khó chịu vì tôi đọc được suy nghĩ của cô.

“Một chút thôi.”

Cô cười. “Rose, cho dù đó không phải Mason, cậu cũng nên bắt đầu hẹn hò đi. Có cả đồng con trai sẵn sàng chết để được hẹn hò với cậu - những anh chàng rất khá.”

Tôi vẫn thường không lựa chọn khôn ngoan trước đàn ông. Và rồi, tôi lại thấy thôi thúc muốn trải lòng với Lissa. Lâu nay tôi vẫn do dự không kể cho cô nghe về Dimitri, cho dù bí mật này đốt cháy tâm can tôi. Việc ở cạnh Lissa nhắc tôi rằng cô là bạn thân nhất của tôi. Tôi có thể kể tất cả, và cô sẽ không phán xét. Nhưng, lại như lần trước, tôi để lỡ cơ hội bày tỏ những điều trong lòng.

Lissa nhìn đồng hồ báo thức và lập tức nhảy khỏi giường.

“Muộn mất rồi! Tôi phải đi gặp Christian!”

Niềm vui tràn ngập trong lòng cô, đi cùng với một chút mong đợi hồi hộp. Tình yêu. Người có thể làm gì? Tôi nuốt sự ghen tị đang ngóc đầu dậy. Lại một lần nữa, Christian cướp cô khỏi tôi. Tối nay tôi không thể giải tỏa nỗi lòng.

Lissa cùng tôi rời kí túc xá, và cô gần như chạy biến đi, hứa với tôi rằng hôm sau nói chuyện tiếp. Tôi lưỡng lự trở về kí túc của mình. Khi về phòng, tôi đi ngang qua gương và rên lên khi thấy gương mặt mình. Một vành tím sẫm bao quanh mắt. Nói chuyện với Lissa, tôi quên bằng chuyện xảy ra với mẹ. Dừng lại để nhìn kĩ hơn, tôi nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mình. Có thể chỉ là tự kiêu, nhưng tôi biết tôi xinh đẹp. Tôi mặc áo chip cỡ C và có một thân hình đáng ao ước trong một ngôi trường mà hầu hết con gái đều mảnh khảnh như siêu mẫu. Và như tôi đã nói, khuôn mặt tôi cũng đẹp. Bình thường, tôi được khoảng chín điểm - điểm mười dành cho một người cực kì xinh đẹp.

Nhưng hôm nay thì sao? Ôi, rõ ràng tôi đang bị điểm âm. Tôi đã dự định làm cho mình thật tuyệt diệu trong chuyến đi trượt tuyết.

“Mẹ mình đánh mình bầm dập,” tôi thông báo cho hình ảnh của mình. Nó nhìn lại đầy thông cảm.

Thở dài, tôi quyết định tốt hơn là nên đi ngủ. Tối nay tôi chẳng muốn làm gì khác, và ngủ thêm có thể giúp vết thương lành nhanh hơn. Tôi đi vào phòng tắm để rửa mặt chải đầu. Khi về phòng, tôi mặc bộ pijama ưa thích, cảm thấy vải flanel mềm an ủi tôi được đôi phần.

Tôi đang thu xếp ba lô cho ngày hôm sau, đột nhiên một sự bùng nổ cảm xúc xuyên thẳng vào mối liên kết giữa tôi với Lissa. Nó tóm lấy tôi mà không cho tôi cơ hội chống cự. Giống như bị một cơn gió lốc đánh ngã, và đột nhiên, tôi không còn nhìn chiếc ba lô của mình nữa. Tôi đang “ở trong” Lissa, cảm nhận thế giới riêng của cô.

Đó là lúc mọi thứ trở nên kì cục.

Vì Lissa đang ở bên Christian.

Và mọi thứ đang trở nên... nóng bỏng.

⁽³⁾ Roswell (New Mexico, Mỹ) và Khu vực 51 (nam Nevada, Mỹ) là những địa điểm từng xuất hiện vật thể bay không xác định.

Tám

CHRISTIAN ĐANG HÔN CẬU ẤY, ÔI TRỜI, có phải là hôn không đây. Cậu ta rất nhẹ nhàng từ tốn. Một nụ hôn mà trẻ em không được phép thấy. Chết tiệt, đó là nụ hôn mà *không ai* được phép thấy - hãy cảm nhận một mình thông qua liên kết tinh thần.

Tôi đã từng nói từ trước, những cảm xúc mãnh liệt của Lissa có thể khiến hiện tượng này xảy ra - hiện tượng tôi bị kéo vào đầu cô. Nhưng nó vẫn luôn, *luôn*, xuất hiện vì các cảm xúc tiêu cực. Khi cô buồn bực, giận dữ hay tuyệt vọng, nó có thể vươn tới tôi. Nhưng lần này thì sao? Cô không buồn bã.

Cô đang hạnh phúc. Rất, rất hạnh phúc.

Trời ơi. Tôi phải ra khỏi đây.

Họ đang ở trên gác mái của nhà thờ nhỏ trong trường, hay như tôi vẫn thường gọi, cái tổ uyên ương của họ. Nơi này là nơi họ thường tới, khi mỗi người cảm thấy muốn xa lánh xã hội và chạy trốn. Cuối cùng, họ đã quyết định ở bên nhau, và chuyện này dẫn tới chuyện khác. Kể từ lúc hai người hẹn hò công khai, tôi không biết họ dành nhiều thời gian ở đây nữa không. Có thể họ đang trở về ôn lại kỉ niệm cũ.

Thực chất, chẳng có vẻ gì là một buổi kỉ niệm đang diễn ra. Có những cây nến nhỏ được thắp sáng ở nơi tối tăm bụi bặm này, những cây nến khiến không gian tràn đầy mùi hoa tử đinh hương. Tôi hơi lo lắng vì thấp chỗ nến này ở một nơi đầy những chiếc hộp dễ cháy và sách vở, nhưng Christian đã chứng tỏ rằng cậu ta có thể kiểm soát được tất cả những đốm lửa ngẫu nhiên.

Cuối cùng họ cũng kết thúc cái hôn dài khủng khiếp của mình và quay lại nhìn nhau. Họ nằm cạnh nhau, trên sàn nhà. Dưới họ là mấy cái chăn được rải sẵn.

Gương mặt Christian cởi mở và dịu dàng khi cậu ta ngắm Lissa, đôi mắt xanh nhạt sáng lên với cảm xúc bên trong. Nó khác hẳn với cách Mason nhìn tôi. Chắc chắn có sự ngưỡng mộ trong đó, nhưng ánh mắt của Mason giống như kiểu bạn bước vào nhà thờ, quỳ gối kính sợ trước một thứ bạn tôn thờ nhưng không thật sự hiểu rõ. Christian rõ ràng cũng tôn thờ Lissa, nhưng có một tia sáng thấu hiểu trong ánh mắt đó, cảm giác hai người đó chia sẻ với nhau sự cảm thông toàn vẹn và mạnh mẽ đến mức không cần lời lẽ để truyền đạt.

“Anh có nghĩ chúng ta sẽ đi tới địa ngục không?” Lissa hỏi.

Christian đưa tay chạm vào mặt Lissa, vuốt dọc xuống má, rồi cổ và rồi lên chiếc áo mềm mại của cô. Lissa thở mạnh theo cái chạm tay đó, nó rất nhẹ nhàng âu yếm, nhưng lại khơi gợi niềm đam mê mãnh liệt trong cô.

“Vì điều này sao?” Christian nghịch đùa vạt áo, gần như quét tay vào phía trong.

“Không,” Lissa cười. “*Vì cái này*” Cô khua tay quanh cái gác mái. “Đây là nhà thờ. Chúng ta không nên làm, ừm, những chuyện như thế này ở đây.”

“Không đúng,” Christian cãi lại. Cậu ta nhẹ nhàng đẩy Lissa nằm xuống và dựa vào người cô. “Nhà thờ ở phía dưới. Đây chỉ là nhà kho thôi. Chúa sẽ không để ý đâu.”

“Anh đâu có tin vào Chúa trời,” Lissa đập tay. Đôi tay trượt xuống ngực cậu ta. Động tác nhẹ nhàng và khoan thai như Christian vừa làm, nhưng cũng kích thích một sự phản ứng mãnh liệt trong cậu ta.

Christian thở dài sung sướng khi tay Lissa trượt xuống dưới lớp áo trên bụng mình. “Anh xin chiều lòng em.”

“Bây giờ anh nói gì chẳng được,” Lissa kết tội. Các ngón tay chạm tới viền áo và kéo lên. Christian nhắc mình để Lissa kéo nó ra khỏi người rồi lại áp sát vào cô, với tấm ngực trần.

“Em nói đúng,” cậu ta đồng ý, rồi cẩn thận tháo một cúc trên áo Lissa. Chỉ một chiếc. Rồi lại cúi xuống trao cho cô một nụ hôn dài say đắm. Khi ngẩng đầu lên thở, Christian tiếp tục như chưa có gì xảy ra. “Cho anh biết em thích nghe gì, và anh sẽ nói cho em nghe.” Cậu ta lại tháo thêm một cúc nữa.

“Em chẳng cần nghe gì hết,” Lissa cười. Một chiếc cúc nữa lại mở ra. “Anh có thể nói cho em bất cứ điều gì anh muốn - nếu là thật thì càng tốt.”

“Sự thật ư? Chẳng ai muốn nghe sự thật hết. Sự thật chẳng kêu gọi chút nào. Còn em...” Chiếc cúc cuối cùng bật ra, và cậu ta mở tung áo của cô. “Em kêu gọi quá thể đáng so với thực tế.”

Nhưng lời lẽ mang âm điệu đáng ghét đã trở thành thương hiệu của Christian, nhưng đôi mắt lại truyền tải một thông điệp hoàn toàn khác. Tôi thấy cảnh tượng này qua đôi mắt của Lissa, nhưng tôi có thể tưởng tượng Christian đang thấy gì. Làn da trắng mịn màng. Vòng eo và cái hông mảnh mai. Chiếc áo ngực ren. Qua Lissa, tôi cảm thấy lớp ren bị dậm, nhưng chẳng vấn đề gì.

Sự thích thú và thèm muốn bao trùm Christian. Từ trong Lissa, tôi thấy tim cô đập mạnh và hơi thở trở nên gấp gáp. Những cảm xúc giống như của Christian bao trùm tâm trí. Hạ người xuống, cậu ta nằm lên Lissa, dựa sát vào thân thể cô. Đôi môi tìm kiếm nhau, khi môi và lưỡi gặp họ gặp nhau, tôi biết tôi *phải* rời khỏi đây.

Bởi vì tôi đã hiểu. Tôi đã hiểu tại sao Lissa lại trang điểm diện dàng và tại sao tổ uyên ương lại được trang hoàng như một cửa hàng trưng bày nển Hoa Kỳ. Chính nó. Khoảnh khắc ấy. Sau một tháng hẹn hò, họ quyết định quan hệ. Lissa, tôi biết, đã từng làm chuyện ấy với một bạn trai cũ. Tôi không biết quá khứ của Christian, nhưng tôi thật lòng tin rằng có nhiều cô gái đã trở thành con mồi dưới sức hấp dẫn cùn mòn đó.

Nhưng với những gì Lissa cảm nhận, tôi dám nói những điều đó chẳng thành vấn đề. Không phải trong lúc này. Trong lúc này, chỉ có hai người họ và cách họ cảm nhận về nhau. Trong một thế giới đầy những lo âu mà một người ở độ tuổi cô không nên có, Lissa thấy hoàn toàn chắc chắn về việc mình đang làm. Đó là điều cô muốn. Điều cô ấy muốn làm với Christian từ rất lâu rồi.

Và tôi *không* có quyền chứng kiến nó.

Tôi đang *đùa* với ai đây? Tôi không *muốn* chứng kiến chuyện này. Tôi không thấy thoải mái khi nhìn người khác làm thế, và chắc chắn tôi không muốn trải nghiệm tình dục với Christian. Giống như mất trình theo nghĩa bóng vậy.

Nhưng Chúa ơi, Lissa làm cho việc rời khỏi tâm trí cô không dễ dàng gì. Cô không có mong muốn tách mình ra khỏi cảm giác và cảm xúc hiện tại, và càng mạnh, nó càng giữ tôi chặt hơn. Cố gắng tách mình khỏi Lissa, tôi tập trung năng lượng để trở về với bản thân, tập trung hết mức có thể.

Lại có thêm quần áo được trút bỏ...

Cố lên, cố lên, tôi nghiêm khắc bảo mình.

Chiếc bao cao su xuất hiện... eo ơi.

Mày là bản thân mày, Rose. Trở về đi.

Chân tay họ quấn vào nhau, toàn thân chuyển động...

Chết -

Tôi tách mình ra khỏi Lissa và trở về với mình. Một lần nữa, tôi trở lại căn phòng, nhưng chẳng còn chút hứng thú sắp xếp ba lô nào nữa. Cả thế giới lệch lạc. Tôi thấy kì lạ và bị xúc phạm - gần như không chắc mình là Rose hay Lissa nữa. Tôi cũng lại cảm thấy sự oán giận với Christian. Tất nhiên

tôi không muốn ngủ với Lissa, nhưng có một sự giận dữ dâng lên trong lòng, cảm giác thất vọng khi biết tôi không còn là trung tâm trong thế giới của cô nữa.

Bỏ chiếc ba lô lại, tôi đi thẳng vào giường, vòng tay quanh mình và cuộn tròn lại, cố gắng chấm dứt sự đau đớn trong tim.

Tôi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ và vì thế tỉnh dậy khá sớm. Bình thường, tôi phải bị lôi ra khỏi giường để tới gặp Dimitri, nhưng hôm nay tôi tới sớm hơn cả anh. Trong lúc chờ đợi, tôi thấy Mason đi ngang qua, tới một tòa nhà với các lớp học.

“Oa,” tôi kêu lên. “Cậu dậy sớm thế này từ bao giờ đấy?”

“Từ lúc tớ phải thi lại môn toán,” Mason vừa nói vừa đi về phía tôi, môi nở nụ cười tinh nghịch. “Nhưng nếu được đi với cậu thì cũng đáng trốn học lắm.”

Tôi cười, nhớ lại cuộc đối thoại với Lissa. Đúng thế còn nhiều điều tồi tệ hơn tôi có thể làm so với tán tỉnh và bắt đầu chuyện gì đó với Mason.

“Nào. Cậu sẽ gặp rắc rối đấy, đến lúc đó tớ sẽ chẳng có thách thức thực sự nào trên các con dốc.”

Mason đảo mắt, vẫn mỉm cười. “Tớ là người không gặp thách thức thực sự nào chứ, nhớ không?”

“Cậu đã sẵn sàng để cá cược gì chưa? Hay vẫn còn quá sợ?”

“Cẩn thận đấy,” Mason nhắc, “nếu không tớ sẽ thu lại món quà Giáng sinh của cậu.”

“Cậu có quà cho tớ à?” tôi bất ngờ.

“Ừ. Nhưng nếu cậu cứ cãi lại tớ, thì có thể tớ sẽ đưa cho ai đó khác.”

“Như Meredith à?” tôi trêu chọc.

“Cô ấy chẳng bằng một góc của cậu, cậu biết mà.”

“Kể cả với con mắt bầm tím này?” Tôi nhăn nhó.

“Kể cả với hai con mắt bầm tím ấy chứ.”

Cái nhìn của Mason không hề trêu chọc hay gợi ý. Nó hoàn toàn tốt đẹp. Tốt đẹp thân thiện, và chú ý. Dường như cậu ta rất quan tâm. Sau bao nhiêu sức ép gần đây, tôi thấy mình cần được quan tâm. Và với sự lơ là tôi bắt đầu cảm nhận từ Lissa, tôi nhận ra tôi cũng muốn có ai đó chú ý thật nhiều tới mình.

“Giáng sinh cậu định làm gì?” tôi hỏi.

Mason nhún vai. “Không có gì. Mẹ tớ suýt nữa thì tới nhưng lại phải hủy vào phút cuối... cậu biết đấy, vì những chuyện xảy ra.”

Mẹ của Mason không phải là một giám hộ. Bà là một ma cà rồng lai đã lựa chọn việc nội trợ và sinh con. Vì thế, tôi biết cậu ta gặp mẹ khá nhiều. Thật trớ trêu, tôi nghĩ, khi mẹ tôi thực sự ở đây, nhưng với những dự định và mục tiêu, chẳng khác gì đang ở một nơi nào khác.

“Đi với tớ nhé,” tôi nói trong sự bông bột. “Tớ sẽ ở với Lissa, Christian và cô của cậu ta. Sẽ rất vui đấy.”

“Thật không?”

“Rất vui.”

“Tớ không hỏi cái đó.”

Tôi cười. “Tớ biết mà. Cứ tới nhé, được không?”

Mason lại cúi chào rất lịch lãm theo kiểu vẫn thích làm. “Chắc chắn rồi.”

Mason vừa đi thì Dimitri xuất hiện cho buổi tập. Nói chuyện với Mason khiến tôi thấy lâng lâng

vui sướng. Bên cậu ấy tôi chẳng nghĩ ngợi gì về khuôn mặt mình. Nhưng bên Dimitri, đột nhiên tôi tự nhận thức về bản thân. Tôi không muốn mình kém hoàn hảo trong mắt anh, và khi chúng tôi đi vào, tôi đi đường khác để ngoảnh mặt đi, tránh không cho anh nhìn rõ. Lo lắng về chuyện đó khiến tâm trạng tôi đi xuống, giống như một quả dọi, những sự việc từng làm tôi phiền muộn bắt đầu quay lại.

Chúng tôi trở về căn phòng tập với những hình nhân, Dimitri chỉ đơn giản bảo tôi tập luyện những động tác hai ngày trước. Vui mừng vì anh không nhắc tới vụ kia, tôi sốt sắng bắt đầu nhiệm vụ, cho bọn hình nhân biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu chúng dám động tới Rose Hathaway. Tôi biết sự hăng hái chiến đấu của mình được kích thích không chỉ bởi mong muốn đơn giản là làm tốt. Sáng nay tôi không kiểm soát được tâm trạng, nó thô sơ và mãnh liệt sau cả sự xích mích với mẹ và những gì tôi chứng kiến Lissa và Christian làm đêm qua. Dimitri ngồi phía sau và theo dõi, đôi khi chỉnh sửa kỹ thuật và gợi ý những mẹo mới cho tôi.

“Tóc em đang cản trở,” anh nói. “Không những nó chần tằm nhìn xung quanh, mà còn có nguy cơ bị kẻ thù tóm vào.”

“Nêu em đang chiến đấu, em sẽ buộc lên.” Tôi nói trong lúc xuyên chiếc dùi lên giữa các xương sườn hình nhân. Tôi không biết những cái xương nhân tạo này được làm từ gì, nhưng nó rất khó giải quyết. Tôi nghĩ về mẹ và thêm lực cho cú đâm. “Em chỉ thả tóc hôm nay thôi.”

“Rose,” anh nhắc nhở. Lờ anh đi, tôi tiếp tục đâm. Lần thứ hai anh nói, giọng điệu trở nên sắc nhọn. “Rose. Dừng lại.”

Tôi lùi lại, nhận thấy mình đang thở hồng hộc. Tôi không nhận ra mình đã tập luyện nặng như thế. Lưng tôi đập vào tường. Chẳng còn chỗ nào để lùi, tôi nhìn đi nơi khác, hướng mắt xuống nền nhà.

“Nhìn anh này,” anh ra lệnh.

“Dimitri...”

“*Nhìn anh.*”

Cho dù chúng tôi đã từng gần gũi, Dimitri vẫn là người hướng dẫn của tôi. Tôi từ từ, miễn cưỡng quay về phía anh, Vẫn hơi nghiêng đầu để tóc buông xuống mặt. Anh nhóm dậy khỏi ghế, đi tới và đứng trước mặt tôi.

Tôi tránh ánh mắt Dimitri, nhưng nhận thấy tay anh đưa tới vuốt tóc tôi về sau. Rồi nó dừng lại. Hơi thở của tôi cũng thế. Sự hấp dẫn ngăn ngui giữa chúng tôi vẫn luôn chứa đầy câu hỏi và sự hạn chế nhưng có một điều tôi chắc chắn: Dimitri rất thích tóc tôi. Có thể đến giờ anh vẫn thích. Mái tóc rất đẹp, tôi công nhận. Dài, mượt mà và đậm màu. Anh thường tìm cách chạm vào nó, và anh khuyên tôi đừng cắt tóc giống như các nữ giám hộ khác.

Cánh tay anh giờ ra, và thế giới dừng lại lúc tôi chờ xem anh làm gì. Sau một lúc tưởng chừng vô tận, anh buông tay và từ từ thu về. Sự thất vọng trào lên trong tôi, nhưng cùng lúc đó, tôi nhận ra một điều. Anh đang chần chừ. Anh sợ chạm vào tôi, điều đó có thể - chỉ có thể thôi - có nghĩa là anh vẫn muốn. Anh đã phải kiềm chế bản thân.

Tôi chậm chậm nghiêng đầu lại và mắt chúng tôi giao nhau. Phần nhiều tóc rơi lại về phía mặt tôi - không phải tất cả. Đôi tay anh lại run lên, và tôi hi vọng anh sẽ tiếp tục chìa ra. Rồi bàn tay đó ngừng run. Sự hào hứng trong tôi tắt dần.

“Có đau không?” Dimitri hỏi. Mùi nước cạo râu vương trên áo len của anh bao trùm tôi. Chúa ơi, tôi ước gì anh chạm vào mình.

“Không,” tôi nói dối.

“Trông nó không đến nỗi tệ,” anh bảo. “Rồi sẽ lành lại.”

“Em ghét mẹ,” tôi nói, ngạc nhiên trước sự cay độc trong ý nghĩa của ba từ đó. Cho dù đột nhiên bị kích thích và khao khát Dimitri, tôi vẫn không thể bỏ được sự ấm ức với mẹ.

“Không, em không thể,” anh nhẹ nhàng.

“Em có.”

“Em chẳng có thời gian để ghét ai hết,” anh khuyên nhủ, giọng nói vẫn rất nhẹ nhàng. “Trong nghề của chúng ta. Em nên làm hòa với bà.”

Lissa cũng nói một câu y hệt thế. Sự tổn thương thêm vào cảm xúc của tôi. Bóng tối trong tôi bắt đầu vùng lên. “Làm hòa với bà ấy? Sau khi bà ấy cố ý cho em bầm tím một bên mắt à? Sao em lại là người duy nhất thấy nó điên khùng nhỉ?”

“Janine hoàn toàn *không* cố ý,” Dimitri đáp, giọng đanh lại. “Cho dù em có oán giận bà đến đâu đi nữa, em cũng phải tin điều đó. Bà ấy sẽ không làm thế, và dù gì, khi anh gặp mẹ em hôm qua, bà cũng tỏ ra rất lo lắng cho em.

“Biết đâu bà ấy lo lắng có người sẽ phạt bà vì bạo hành trẻ em,” tôi làu bàu.

“Em không nghĩ tầm này trong năm là ngày để tha thứ sao?”

Tôi thở dài rõ to. “Đây không phải chương trình đặc biệt dịp Giáng sinh! Đây là cuộc sống của em. Trong thế giới thực tại, chẳng có điều kì diệu hay tốt đẹp nào xảy ra cả.”

Dimitri vẫn bình thản nhìn tôi. “Trong thế giới thực tại, em có thể tự tạo ra điều kì diệu cho bản thân.”

Sự thất vọng của tôi đột nhiên chạm tới ngưỡng tan vỡ, và tôi từ bỏ việc giữ kiểm soát. Tôi đã quá mệt mỏi khi suốt ngày bị khuyên răn, chuyện vẫn thường xảy ra khi có chuyện gì đó trong cuộc sống của mình. Đầu đó trong lòng, tôi biết Dimitri muốn giúp đỡ, nhưng tôi không thể chịu đựng được những lời lẽ đầy ý nghĩa tốt đẹp đó. Tôi muốn được an ủi khi gặp vấn đề. Tôi không muốn nghĩ đến điều gì có thể khiến tôi trở thành một người tốt hơn. Tôi chỉ ước gì anh có thể ôm tôi và bảo tôi đừng lo lắng.

“Được rồi, anh có thể dừng cái này lại một lần được không?” tôi yêu cầu, tay chống nạnh.

“Dừng cái gì?”

“Cái lời lẽ dạy dỗ chết tiệt của anh. Anh không coi em là một con người thực sự. Tất cả những điều anh nói chỉ là mây thứ nhảm nhí khôn ngoan và triết lí cuộc sống. Anh nói nghe y như một chương trình Giáng sinh đặc biệt.” Tôi biết thật không công bằng khi trút giận lên Dimitri, nhưng tôi nhận thấy mình đang gào lên. “Em thề, đôi lúc em tưởng như anh chỉ muốn nghe anh nói thôi! Và em *biết* anh không phải lúc nào cũng thế. Anh hoàn toàn bình thường khi nói chuyện với Tasha. Nhưng với em thì sao? Anh chỉ dạy dỗ. Anh không quan tâm tới em. Anh lúc nào cũng bám lấy cái vai trò người hướng dẫn ngu ngốc của mình.”

Dimitri tròn mắt nhìn tôi, ngạc nhiên đến mức trông chẳng giống anh chút nào. “Anh không quan tâm tới em?”

“Không.” Tôi quả là nhỏ nhen - rất, rất nhỏ nhen. Tôi biết sự thật - rằng anh có quan tâm tới mình và còn hơn cả một người hướng dẫn. Nhưng tôi vẫn không tìm lại được. Nó cứ tuôn ra mãi. Tôi chọc ngón tay vào ngực anh. “Em chỉ là một cô học sinh của anh thôi. Anh cứ việc tiếp tục, tiếp tục với những bài học cuộc sống ngu ngốc của anh để...”

Bàn tay tôi vẫn mong chạm vào mái tóc của mình đột nhiên vùng lên và nắm lấy bàn tay tôi đang chọc. Anh ấn tôi vào tường, và tôi ngạc nhiên nhìn thấy cảm xúc bùng lên trong mắt anh. Nó không thực sự là giận dữ... mà là thất vọng theo kiểu khác.

“*Đừng* có bảo anh nên cảm thấy gì,” anh gằn giọng.

Tôi nhận ra một nửa những gì tôi nói đã đúng. Anh gần như lúc nào cũng bình tĩnh, lúc nào cũng kiểm soát tốt - kể cả trong chiến đấu. Nhưng anh cũng đã từng kể chuyện anh nổi khùng và cho ông bố Moroi của mình một trận. Rõ ràng anh đã từng giống tôi - luôn ở ngưỡng hành động không suy nghĩ,

làm những việc anh biết là không nên.

“Chính nó, đúng không?” tôi hỏi.

“Cái gì?”

“Anh luôn đấu tranh với sự kiềm chế của mình. Anh cũng giống như em.”

“Không,” anh nói, vẫn căng thẳng. “Anh đã học được cách kiềm chế.”

Có gì đó trong phát hiện mới này làm tôi táo bạo lên. “Không,” tôi bảo anh. “Anh vẫn chưa đâu. Anh mang một cái mặt nạ tốt, và gần như luôn kiềm chế. Nhưng đôi khi anh không thể. Và đôi khi...” Tôi dựa người về phía trước, hạ giọng. “Đôi khi anh không muốn.”

“Rose...”

Tôi thấy anh thở mạnh và biết tim anh cũng đang đập dồn như tôi. Và anh không đẩy ra. Tôi biết thế này là sai - biết tất cả những lí do hợp lí để chúng tôi tránh xa nhau. Nhưng lúc đó, tôi không quan tâm. Tôi không muốn kiểm soát mình. Tôi không muốn ngoan ngoãn. Trước khi anh kịp nhận thấy chuyện gì xảy ra, tôi hôn anh. Hai đôi môi gặp nhau, và khi tôi thấy anh hôn đáp lại, tôi biết mình đã đúng. Anh tiến lại gần hơn, giữ tôi giữa anh và bức tường. Một tay vẫn giữ chặt tay tôi, nhưng tay kia vòng về phía sau, luồn vào tóc tôi. Nụ hôn đầy mãnh liệt; mang theo sự giận dữ, đam mê và giải phóng...

Dimitri là người dừng nó lại. Anh giật ra khỏi tôi và lùi mấy bước, có vẻ chấn động.

“Đừng làm thế nữa,” anh nói cứng nhắc.

“Đừng có đáp lại em chứ,” tôi trả đũa.

Anh nhìn tôi trừng trừng trong khoảnh khắc tưởng chừng vĩnh viễn. “Anh không rao giảng đạo đức để tự nghe mình nói. Anh không rao giảng vì em chỉ là một học sinh bình thường. Anh làm thế để dạy em kiềm chế.”

“Anh làm tốt lắm,” tôi cay đắng nói.

Dimitri nhắm mắt khoảng nửa giây, thở ra rồi lăm bắm gì đó bằng tiếng Nga. Không nhìn tôi thêm lần nào, anh quay đầu bước ra khỏi phòng.

Chín

MỘT THỜI GIAN SAU ĐÓ TÔI không gặp Dimitri. Hôm ấy anh gửi tôi một tin nhắn nói rằng anh nghĩ chúng tôi nên tạm dừng hai đợt tiếp theo vì các kế hoạch rời khỏi trường học đang tới gần. Dù sao các lớp học cũng sắp kết thúc, anh nói, tạm nghỉ luyện tập cũng là điều có lí.

Đó là một lời cáo lỗi không thỏa đáng, và tôi biết đó không phải lí do anh cho nghỉ. Nếu anh muốn tránh tôi, thì thà rằng anh bịa ra chuyện anh phải tăng cường an ninh cho các Moroi hoặc đang phải luyện tập những động tác siêu cấp của ninja còn hơn.

Cho dù Dimitri có nói gì, tôi cũng biết anh tránh mặt tôi vì nụ hôn. Nụ hôn chết tiệt. Tôi không hối hận, không hoàn toàn thế. Có Chúa mới biết tôi đã mong được hôn anh đến thế nào. Nhưng tôi đã làm với một lí do sai trái. Tôi làm thế vì tôi đang buồn nản, thất vọng và chỉ muốn chứng minh rằng tôi *có thể*. Tôi đã quá mệt mỏi với việc phải làm việc đúng đắn, khôn ngoan. Tôi đã cố gắng để kiểm soát tốt hơn, nhưng dường như tôi đang trượt dốc.

Tôi vẫn chưa quên lời cảnh báo anh nói với tôi trước kia - rằng hai chúng tôi ở bên nhau không phải vì tuổi tác. Nó sẽ ảnh hưởng tới công việc của chúng tôi. Kéo anh vào nụ hôn đó, nói sao, tôi đã thổi bùng lên ngọn lửa cho vấn đề có khả năng gây tổn thương cho Lissa. Tôi không nên làm thế. Ngày hôm qua tôi không ngăn chặn được mình. Hôm nay tôi thấy rõ ràng hơn và không thể tin được mình đã làm gì.

Mason gặp tôi vào buổi sáng Giáng sinh, và chúng tôi tới tụ tập với những người khác. Đây là một cơ hội tốt để tôi gạt Dimitri ra khỏi đầu. Tôi thích Mason - rất nhiều. Nhưng không theo kiểu tôi sẽ chạy tới và cưới cậu ấy. Giống như Lissa từng nói, sẽ tốt hơn nếu tôi bắt đầu hẹn hò với ai đó.

Tasha tổ chức bữa tiệc Giáng sinh cho chúng tôi trong một phòng khách thanh lịch ở khu nhà khách của Học viện. Có rất nhiều hoạt động nhóm cũng như tiệc tùng đang diễn ra khắp trường, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra sự có mặt của Tasha luôn gây ra khó chịu. Người ta hoặc là lén lút nhìn cô hoặc đi lối khác để tránh cô. Đôi khi Tasha tỏ ra thách thức. Đôi khi cô cam chịu. Hôm nay, cô đã chọn đứng ngoài các bữa tiệc của hoàng gia và đơn giản tận hưởng bữa tiệc nhỏ riêng tư cùng với những người không xa lánh cô.

Dimitri được mời tới, và một chút quyết tâm xao động khi tôi nhìn thấy anh. Anh đã diện dàng cho dịp này. Nói “diện dàng” có thể hơi khoa trương, nhưng đó là từ gần nhất mà tôi có thể dùng khi thấy anh như thế. Bình thường trông anh có vẻ hơi xù xì... kiểu như sẵn sàng nhảy vào chiến đấu bất cứ lúc nào. Hôm nay, mái tóc sẫm màu được buộc lại sau cổ, dường như anh thực sự muốn trở nên gọn gàng. Anh mặc quần jeans và đi boots da như bình thường, nhưng thay cho áo phông hay áo ấm thường ngày, anh mặc một chiếc áo len đen mịn. Nó chỉ là một chiếc áo len bình thường, không đắt tiền cũng không thiết kế đặc biệt, nhưng nó tạo ra vẻ lịch sự hiếm thấy, và Chúa ơi, nó rất hợp với anh.

Dimitri không có vẻ giận dữ, nhưng rõ ràng anh không muốn nói chuyện với tôi. Anh có nói chuyện với Tasha và tôi theo dõi say sưa câu chuyện thoải mái của họ. Từ đó tôi biết một người bạn tốt của anh là họ hàng xa với gia đình Tasha, và thế là họ quen nhau.

“Năm ư?” Dimitri ngạc nhiên hỏi. Họ đang nói chuyện về những đứa con của người bạn đó. “Tôi chẳng nghe nói gì cả.”

Tasha gật đầu. “Thật điên rồ. Mỗi đứa con chắc chỉ cách nhau tầm sáu tháng. Cô vợ cũng thấp, nên trông càng ngày càng to ngang hơn.”

“Lần đầu tôi gặp cậu ta, cậu ta thề là không muốn có con.”

Đôi mắt Tasha mở to hào hứng. “Tôi *biết*. Thật không tin nổi. Cậu nên đi gặp cậu ta. Cậu ta đảm bảo đuổi lũ trẻ. Tôi thường không thể hiểu nổi cậu ta. Tôi thề, cậu ta nói tiếng trẻ con còn nhiều hơn nói tiếng Anh.”

Dimitri nở nụ cười hiếm hoi. “Thế đấy... trẻ con làm cho người lớn như vậy.”

“Tôi không tưởng tượng chuyện đó sẽ xảy ra với *cậu*,” cô cười. “Cậu lúc nào cũng có vẻ khắc kỉ. Tất nhiên... tôi nghĩ cậu sẽ nói tiếng trẻ con bằng tiếng Nga, nên không ai hiểu được cả.”

Cả hai cùng cười to, và tôi quay đi, may mà có Mason ở đó để nói chuyện. Mason là cách tốt nhất để quên mọi thứ, vì ngoài việc Dimitri lừa tôi đi, Lissa và Christian cũng đang thì thầm trong thế giới riêng. Tình dục khiến họ yêu nhau nhiều hơn, và tôi tự hỏi liệu tôi có được chút ít thời gian nào bên Lissa trong chuyến đi trượt tuyết hay không. Cuối cùng cô cũng tạm rời Christian để tặng tôi món quà Giáng sinh.

Tôi mở chiếc hộp và nhìn chăm chăm vào trong. Tôi thấy một chuỗi hạt màu hạt dẻ, và mùi hoa hồng tỏa ra.

“Cái gì...”

Tôi nhắc chuỗi hạt lên, một chiếc thập tự giá bằng vàng nặng nề đựng đưa. Cô tặng tôi một chiếc *chotki*⁽⁴⁾. Nó giống như cây thánh giá, chỉ có điều nhỏ hơn. Kích thước bằng một chiếc vòng tay.

“Cậu đang cố gắng cải tạo tớ à?” tôi ranh mãnh hỏi. Lissa hoàn toàn không phải là một tín đồ cuồng tín, nhưng cô tin tưởng Chúa trời và thường xuyên tới nhà thờ. Giống như hầu hết các gia đình Moroi gốc Nga và Đông Âu, cô là một tín đồ Cơ đốc chính thống.

Còn tôi? Tôi gần như thuộc phái Bất khả tri chính thống. Tôi cho rằng Chúa trời có thể tồn tại, nhưng tôi không có thời gian hay sức lực để tìm hiểu. Lissa vẫn luôn tôn trọng điều đó và không cố gắng ép buộc tôi với đức tin của mình, điều này làm cho món quà càng kì lạ hơn.

“Lật lại đi,” cô nói, rõ ràng là vui thích trước sự ngạc nhiên của tôi. Tôi làm theo. Đằng sau chữ thập là một con rồng cuộn trong hoa khắc lên vàng. Gia huy của dòng họ Dragomir. Tôi nhìn lại cô, hết sức băn khoăn.

“Đây là một bảo vật gia truyền,” Lissa nói. “Một người bạn tốt của cha tớ đã giữ gìn những hộp đồ của ông. Vật này ở trong đó. Nó thuộc về giám hộ của cụ ngoại tớ.” “Liss...” tôi nói. Chiếc *chotki* mang một ý nghĩa hoàn toàn mới. “Tớ không thể... cậu không thể tặng tớ một vật như thế này.”

“Ồ, rõ ràng tớ không thể giữ nó. Nó thuộc về một giám hộ. Giám hộ của tớ.”

Tôi buộc chuỗi hạt quanh cổ tay. Chữ thập lạnh giá chạm vào da.

“Cậu biết đấy,” tôi trêu chọc, “có nguy cơ tớ bị đuổi ra khỏi trường trước khi tớ kịp trở thành giám hộ của cậu.”

Lissa cười. “Thế à, lúc ấy cậu trả lại cũng được.”

Mọi người cười to. Tasha định nói gì đó, nhưng ngừng lại khi nhìn ra cửa.

“Janine!”

Mẹ tôi đứng đó, trông cứng nhắc và khắc khổ như mọi khi.

“Xin lỗi tôi đến muộn,” bà nói. “Tôi có việc phải giải quyết.”

Công việc. Như mọi ngày. Cho dù là Giáng sinh.

Tôi cảm thấy dạ dày mình lộn nhào và cơn nóng dâng lên má khi chi tiết cuộc xô xát giữa hai chúng tôi quay lại trong đầu. Bà chẳng gửi cho tôi một lời nào suốt hai ngày nay, kể từ khi sự việc xảy

ra, kể cả lúc tôi ở trong phòng y tế. Không lời xin lỗi. Không gì cả. Tôi nghiêng rằng.

Janine ngồi xuống và nhanh chóng tham gia câu chuyện. Từ lâu tôi đã phát hiện ra bà chỉ có thể nói được một chủ đề duy nhất: công việc bảo vệ. Tôi tự hỏi liệu bà còn có sở thích nào khác chẳng. Vụ tấn công gia đình Badica vẫn còn vương vấn trong tâm trí mọi người, và nó dẫn bà vào một cuộc nói chuyện về mấy vụ tương tự mà bà tham gia. Tôi kinh sợ thấy Mason nuốt từng lời bà nói.

“Thực ra chặt đầu không dễ như tưởng tượng,” bà lại nói theo kiểu chuyện-đương-nhiên. Tôi chưa bao giờ nghĩ nói dễ dàng gì cả, nhưng giọng điệu của bà cho thấy bà tin mọi người đều nghĩ nó dễ như ăn kẹo. “Phải chém xuyên qua dây thần kinh đốt sống và gân.”

Qua mối liên kết, tôi thấy Lissa rùng mình ghê sợ. Cô không quen với những câu chuyện khủng khiếp.

Đôi mắt Mason sáng lên. “Vũ khí nào có thể dùng được?”

Mẹ tôi suy nghĩ. “Một cây rìu. Cháu sẽ có thêm đà.” Bà làm động tác vung lên diễn tả.

“Tuyệt,” Mason nói. “Trời ạ, cháu hi vọng họ cho phép cháu mang theo một cái rìu.” Đó là một ý tưởng nực cười và lỗ bịch, vì rìu chẳng bao giờ là một vũ khí tiện lợi cho ta mang theo. Trong khoảnh khắc, ý tưởng Mason đi dọc con phố với cái rìu trên vai làm tôi nhẹ nhõm đi chút ít. Khoảnh khắc đó qua nhanh.

Thực sự tôi không thể hiểu tại sao mình lại nói những chuyện như thế này trong Giáng sinh. Sự có mặt của mẹ làm mọi thứ chua chát. Thật may, buổi tụ tập nhanh chóng kết thúc. Christian và Lissa đi làm chuyện riêng của họ, Dimitri và Tasha rõ ràng còn có nhiều thứ nữa. Mason và tôi đang vui vẻ trên đường về kí túc ma cà rồng lai thì mẹ tôi tới đi cùng.

Không ai nói gì cả. Trên trời sao lấp lánh, sắc nét và tươi tắn, ánh sáng của chúng hòa hợp với băng tuyết xung quanh chúng tôi. Tôi mặc áo da trùm đầu màu ngà với cổ lông giả. Nó có tác dụng tốt trong việc giữ cơ thể tôi ấm áp, mặc dù chẳng có tác dụng gì chống lại sự rét buốt đang làm héo cả khuôn mặt tôi. Suốt thời gian đi đường, tôi chỉ mong mẹ quay về khu vực giám hộ, nhưng bà đi thẳng vào kí túc với chúng tôi.

“Ta muốn nói chuyện với con,” cuối cùng bà cũng mở lời. Sự cảnh giác của tôi lập tức dâng lên. Tôi đã làm gì nhỉ?

Bà chỉ nói có thể nhưng Mason lập tức nhận ra sự gợi ý. Cậu ta hoàn toàn không ngu ngốc hay hoàn toàn làm ngơ các tín hiệu giao tiếp, mặc dù lúc đó tôi chỉ ước gì cậu ta như thế. Tôi cũng thấy nực cười khi cậu ta muốn chiến đấu với mọi Strigoi trên đời nhưng lại thấy sợ mẹ tôi.

Cậu ta nhìn tôi như xin lỗi, nhún vai rồi nói. “Này, tớ phải đi, ừm, ra đây chút. Gặp lại sau nhé.”

Tôi nhìn Mason ra đi mà tiếc nuối, chỉ mong có thể chạy theo. Có thể mẹ tôi chỉ muốn túm lấy tôi và đấm nốt mắt còn lại nếu tôi định trốn tránh. Tốt hơn là làm theo lời bà và kết thúc chuyện này. Tôi nhìn quanh về không thoải mái, tránh nhìn vào mẹ và chờ bà bắt đầu. Qua khoé mắt, tôi thấy mấy người đang liếc về phía mình. Nhớ lại việc cả thế giới dường như biết chuyện mẹ đấm tôi tím mặt, tôi đột nhiên quyết định mình không muốn có bất kì ai chứng kiến bài học quái quỷ nào mà mẹ định dành cho tôi nữa.

“Mẹ có muốn, ừm, tới phòng con không?” tôi hỏi.

Janine tỏ vẻ kinh ngạc, gần như không tin chắc. “Tất nhiên.”

Tôi dẫn bà lên tầng, giữ khoảng cách an toàn trong lúc đi. Sự căng thẳng ngượng ngập bao trùm hai. Mẹ không nói gì khi bước vào phòng, nhưng tôi thấy bà xem xét mọi chi tiết rất kĩ càng, làm như có một tên Strigoi đang lẩn lút ở đây vậy. Tôi ngồi trên giường và chờ trong lúc bà bước đi, không rõ mình nên làm gì. Bà đưa tay qua một giá sách về cách hành xử và sự tiến hóa của động vật.

“Sách này dùng để viết báo cáo thu hoạch à?” bà hỏi.

“Không. Con chỉ thích đọc nó mà thôi.”

Mẹ nhướn mày. Bà không biết điều đó. Làm sao mà biết được chứ? Bà chẳng biết gì về tôi hết. Bà tiếp tục công việc thẩm định, dừng lại để tìm hiểu những thứ nhỏ nhất mà rõ ràng làm bà ngạc nhiên về tôi. Một bức ảnh tôi và Lissa diện đồ như tiên nữ trong lễ Halloween. Một túi SweeTarts. Cứ như là lần đầu mẹ gặp tôi vậy.

Đột nhiên bà quay lại và đưa tay về phía tôi. “Này.”

Tôi giật mình vươn tới và xòe bàn tay dưới bàn tay mẹ. Một thứ gì đó nhỏ xíu và lạnh rơi xuống. Nó là một mặt dây chuyền tròn, khá nhỏ - đường kính không lớn hơn một đồng xu. Một cái giá đỡ bạc giữ những vòng thủy tinh màu sắc hình đĩa phẳng. Tôi nhúu mày, lướt tay qua bề mặt nó. Thật kì lạ, những vòng tròn làm nó trông gần giống một con mắt. Vòng bên trong nhỏ hơn, giống như con ngươi. Nó xanh đậm gần như đen. Bao quanh nó là một vòng xanh nhạt, rồi lại một vòng trắng. Một vành màu xanh đậm đó bao trùm bên ngoài cùng.

“Cảm ơn mẹ,” tôi nói. Tôi chẳng mong chờ nhận được gì từ bà. Món quà thật kì cục - sao bà lại tặng tôi một con mắt chứ? - nhưng nó là một món quà. “Con... con chẳng có gì cho mẹ.”

Mẹ tôi gật đầu, vẻ mặt trống rỗng và chẳng lo lắng gì. “Không sao. Ta không cần gì cả.”

Bà lại quay đi và bắt đầu đi quanh phòng. Bà không có nhiều không gian để làm thế nhưng chiều cao khiêm tốn khiến bà có bước đi ngắn hơn. Mỗi lần bà đi qua cửa sổ đầu giường, ánh sáng chiếu vào mái tóc nâu vàng của bà và nó sáng lên. Tôi tò mò nhìn bà và phát hiện ra bà cũng căng thẳng chẳng khác gì mình.

Bà dừng bước và nhìn tôi. “Mắt con sao rồi?”

“Cũng đang đỡ rồi.”

“Tốt.” Bà mở miệng, và tôi có cảm giác bà gần như sắp xin lỗi. Nhưng không.

Khi bà tiếp tục bước đi. Tôi nghĩ mình không thể ngồi yên được nữa. Tôi bắt đầu lấy những món quà của mình ra. Sáng nay tôi nhận được khá nhiều thứ. Một là chiếc váy lụa từ Tasha, màu đỏ thêu hoa. Mẹ nhìn tôi treo nó vào cái tủ nhỏ xíu trong tường.

“Tasha rất tốt.”

“Vâng,” tôi đồng ý. “Con không biết cô ấy có quà cho con. Con rất thích cô ấy.”

“Ta cũng vậy.”

Tôi quay ra khỏi tủ và nhìn mẹ ngạc nhiên. Sự ngạc nhiên của bà phản chiếu lại tôi. Nếu tôi không biết gì hơn, có thể tôi đã nói chúng ta vừa đồng ý với nhau về một thứ. Có thể điều kì diệu trong Giáng sinh đang diễn ra.

“Giám hộ Belikov sẽ là một người phù hợp với cô ấy”

“Con...” tôi chớp mắt, không chắc chắn về những điều mẹ vừa nói. “Dimitri?”

“Giám hộ Belikov,” mẹ nghiêm khắc đính chính, vẫn không đồng ý cách tôi gọi anh tùy tiện như thế.

“Phù... phù hợp về chuyện gì?” tôi hỏi.

Bà nhướn lông mày. “Con vẫn chưa nghe tin à? Tasha đã đề nghị Belikov làm giám hộ cho mình, vì cô ấy không có ai.”

Tôi có cảm giác mình lại bị đâm. “Nhưng anh ấy... được phân công ở đây. Cho Lissa.”

“Thỏa thuận được mà. Và cho dù danh tiếng gia đình Oзера thế nào đi nữa... Tasha vẫn là người thuộc hoàng tộc. Nếu cô ấy ép buộc thì vẫn được.”

Tôi lơ đãng nhìn ra ngoài. “Thế à, con nghĩ họ là bạn bè mà.”

“Hơn thế nữa... hay có thể là hơn thế nữa.”

Binh! Lại một cú đâm nữa.

“Gì ạ?”

“Hừm? Ồ. Cô ấy... *thích* cậu ta.” Theo giọng điệu của mẹ, rõ ràng chuyện tình cảm chẳng có gì hấp dẫn bà. “Cô ấy sẵn sàng có những đứa trẻ ma cà rồng lai, vì thế họ sẽ, ừm, thông nhất nếu Belikov trở thành giám hộ của cô ấy.”

Ồi. Chúa. Ồi.

Thời gian ngừng lại.

Trái tim tôi ngừng đập.

Tôi nhận ra mẹ đang chờ phản hồi. Bà dựa vào bàn học và nhìn tôi. Bà có khả năng tiêu diệt Strigoi, nhưng hoàn toàn không hiểu cảm xúc của tôi.

“Liệu... liệu anh ấy có định làm thế? Trở thành giám hộ cho cô ấy?” tôi yếu ớt hỏi.

Janine nhún vai. “Ta không nghĩ Belikov đồng ý ngay, nhưng chắc chắn là sẽ. Một cơ hội tốt mà.”

“Chắc chắn,” tôi nhắc lại. Tại sao Dimitri lại phải bỏ lỡ cơ hội trở thành giám hộ cho một người bạn và cơ hội có con?

Tôi nghĩ mẹ có nói gì đó nữa, nhưng tôi nghe không ra. Tôi chẳng nghe thấy gì hết. Tôi cứ nghĩ về việc Dimitri rời Học viện, rời bỏ *tôi*. Tôi nghĩ về chuyện anh và Tasha đã tâm đầu ý hợp như thế nào. Và rồi, sau những gì gợi lại, trí tưởng tượng của tôi bắt đầu với những cảnh tượng xa hơn. Tasha và Dimitri bên nhau. Chạm vào nhau. Hôn nhau. Trần trụi. Và những chuyện khác...

Tôi nhắm mắt một chút và mở ra.

“Con rất mệt.”

Mẹ tôi dừng lại giữa câu. Tôi không biết bà đang nói gì khi tôi ngắt lời.

“Con rất mệt,” tôi nhắc lại. Tôi có thể nhận ra sự trống rỗng trong lời nói của mình. Trống rỗng. Không cảm xúc. “Cám ơn vì con mắt... ừm, vì món quà, nhưng nếu mẹ không phiền...”

Mẹ tôi ngạc nhiên nhìn tôi, dáng điệu sơ hở và bối rối. Rồi, cứ như thế, bức tường của sự chuyên nghiệp lạnh lùng lập tức trở về vị trí. Cho tới tận lúc đó tôi mới nhận ra bà đã thả lỏng như thế nào. Bà đã làm thế. Chỉ trong khoảnh khắc, bà tự khiến mình trở nên yếu đuối trước mặt tôi. Sự yếu đuối đã biến mất.

“Tất nhiên,” giọng bà cứng nhắc. “Ta không muốn làm phiền con.”

Tôi muốn nói với bà ý mình không phải là như thế. Tôi muốn nói với bà không phải tôi đuối bà ra vì vấn đề cá nhân. Và tôi muốn nói với bà tôi mong bà yêu thương và thấu hiểu tôi như bao người mẹ khác, trở thành người tôi có thể tin tưởng. Có thể là một người mẹ lắng nghe tôi nói về tình yêu trắc trở của mình.

Chúa ơi. Thực ra tôi ước gì mình có thể nói cho *bất kì ai* chuyện đó. Đặc biệt là bây giờ.

Nhưng tôi đang quá lún sâu vào nỗi đau khổ riêng của mình nên không thể nói được gì hơn. Tưởng như có ai đó đã xé trái tim tôi ra và ném nó về góc phòng phía xa. Một nỗi đau đốn cháy bỏng và nhức nhối trong ngực tôi, và tôi không biết đến bao giờ mới có thể dừng lại được. Phải chấp nhận rằng mình không thể có được Dimitri là một chuyện. Nhận ra rằng người khác *có thể* là chuyện khác.

Tôi không nói gì với Janine bởi khả năng phát ngôn đã hoàn toàn biến mất. Sự tức giận ánh lên trong mắt bà, và đôi môi bà mím chặt đầy bất mãn như tôi từng thấy. Không nói lời nào, bà quay đầu bước đi, đóng sầm cửa lại phía sau. Cú đập cửa đó thực ra là việc tôi cũng định làm. Tôi nghĩ hai mẹ con quả nhiên có cùng gene di truyền.

Nhưng tôi gần như quên bà ngay lập tức. Tôi cứ ngồi đó và nghĩ. Nghĩ và tưởng tượng.

Ngày hôm đó tôi chẳng làm được gì hơn. Tôi bỏ bữa tối. Tôi rơi nước mắt. Tôi dành hầu hết thời gian trên giường nghĩ ngợi và trở nên tuyệt vọng hơn. Tôi cũng phát hiện ra chuyện duy nhất tôi tệ hơn tưởng tượng ra Dimitri và Tasha bên nhau chính là nhớ lại lúc *tôi* và anh bên nhau. Anh sẽ không bao giờ chạm vào tôi như thế nữa, không bao giờ hôn tôi nữa...

Đó là Giáng sinh tồi tệ nhất mà tôi từng trải qua.

⁽⁴⁾ Chotki: Dây cầu nguyện là một vòng lặp gồm các nút dệt phức tạp được hình thành theo hình chữ thập, thường làm từ len hoặc con tơ tằm. Các dây cầu nguyện là một phần của việc thực hành của các nhà sư và ni cô Chính Thống Đông Phương và Đông Phương Công giáo và được sử dụng bởi các tu sĩ (và đôi khi bởi những người khác) đếm số lần người ta cầu nguyện cho Lời cầu nguyện Chúa Giêsu hay thỉnh thoảng những lời cầu nguyện khác. Chuỗi cầu nguyện điển hình có ba mươi ba nút, tượng trưng cho ba mươi ba năm của đời sống Đức Kitô. Chính thống giáo Cổ Đông phương cũng sử dụng sợi dây cầu nguyện, với danh từ là cái tên trong tiếng Ai Cập.

Mười

CHUYẾN ĐI TRƯỢT TUYẾT KHÔNG NÊN tới quá sớm. Gạt Dimitri và Tasha ra khỏi đầu là một việc bất khả thi, nhưng ít ra việc gói ghém đồ đạc và chuẩn bị đã giúp tôi không dành 100 phần trăm đầu óc để nghĩ về anh. 95 phần trăm thì đúng hơn.

Có một số chuyện khác cũng làm tôi phân tâm. Học viện có thể - một cách chính đáng - quá lo lắng bảo vệ chúng tôi, nhưng đôi khi điều đó chuyển thành những thứ khá hay. Ví dụ: Học viện sở hữu vài chiếc máy bay riêng. Điều này có nghĩa là không Strigoi nào có thể tấn công chúng tôi tại sân bay, và cũng có nghĩa là chúng tôi được đi du lịch rất hoành tráng. Máy bay riêng nhỏ hơn máy bay dân dụng, nhưng các ghế ngồi đều êm ái và có rất nhiều chỗ trống để chân. Ghế có thể ngả ra đủ cho chúng tôi nằm ra ngủ. Trên các chuyến bay dài, chúng tôi được giải khuây với những bộ phim truyền hình. Đôi lúc còn có những bữa ăn tuyệt diệu nữa. Tôi cá rằng chuyến bay này vẫn quá ngắn để xem hết một bộ phim hay thưởng thức bữa ăn bổ sung.

Chúng tôi khởi hành vào cuối ngày hai mươi sáu. Khi lên máy bay, tôi nhìn quanh tìm Lissa, muốn nói chuyện với cô. Chúng tôi vẫn chưa nói chuyện mấy từ sau bữa tiệc Giáng sinh. Tôi không ngạc nhiên thấy cô đang ngồi cạnh Christian, có vẻ họ không muốn bị phá đám cho lắm. Tôi không nghe được họ nói gì, nhưng cậu ta vòng tay qua người Lissa và có vẻ mặt rất thoải mái, tán tỉnh mà chỉ cô mới khiến nó xuất hiện được. Tôi vẫn hoàn toàn tin tưởng rằng cậu ta không thể nào chăm sóc Lissa tốt như tôi, nhưng rõ ràng cậu ta làm cô hạnh phúc. Tôi cười và gật đầu với họ khi qua hàng ghế về phía Mason đang vẫy tay gọi. Lúc đó, tôi cũng đi ngang qua chỗ Dimitri và Tasha ngồi cạnh nhau, tôi cố tình làm ngơ.

“Chào,” tôi ngồi vào ghế cạnh Mason.

Cậu ta cười đáp lại. “Này. Cậu đã sẵn sàng cho trận thách đấu trượt tuyết chưa thế?”

“Luôn sẵn sàng như bất kì lúc nào.”

“Đừng lo,” cậu ta nói. “Tớ sẽ nương tay.”

Tôi cười khẩy và dựa đầu vào ghế. “Cậu thật là ảo tưởng.”

“Các anh chàng tình tảo thật đáng chán.”

Tôi ngạc nhiên thấy cậu ta đặt tay lên tay tôi. Làn da của cậu ta ấm áp, và tôi thấy da mình bị kích thích khi cậu ta chạm vào. Nó làm tôi giật mình. Tôi vẫn tin Dimitri là người duy nhất tôi có thể có phản ứng như thế.

Đến lúc đi tiếp rồi, tôi nghĩ, Dimitri đã ra đi. Mà nên làm thế từ lâu rồi.

Tôi nắm tay Mason, khiến cậu ta cũng bất ngờ. “Ừ. Sẽ rất thú vị đấy.”

Và đúng là như thế.

Tôi cố gắng nhắc nhở mình rằng chúng tôi ở đây vì tấn bi kịch kia, rằng những tên Strigoi và con người có khả năng sẽ lại tấn công. Nhưng dường như có vẻ chẳng ai nhớ tới điều đó, tôi thừa nhận, chính mình cũng khó mà kiềm chế được.

Khu nghỉ dưỡng thật lộng lẫy. Nó được xây dựng gần giống như một túp lều gỗ, nhưng chẳng túp lều thám hiểm nào chứa được cả trăm người hay có tiện nghi xa hoa đến thế. Ba tầng lầu gỗ vàng sáng lóa đứng giữa rừng thông cao ngất. Các cửa sổ cao và cuốn vòm thanh lịch, che bóng cho các Moroi

được thoải mái. Đèn lồng pha lê - chạy điện, nhưng được tạo hình như những ngọn đuốc - treo khắp cửa ra vào, tạo cho toàn bộ tòa nhà một vẻ ngoài lung linh như châu báu.

Các ngọn núi - dù đôi mắt tinh tường của tôi chỉ nhìn thấy mờ mờ trong màn đêm - bao quanh chúng tôi, tôi cá là cảnh tượng sẽ đẹp tới mức nín thở vào buổi ban ngày. Một phía mặt bằng dẫn tới khu trượt tuyết, được hoàn thiện bởi những ngọn đồi dốc và đụn tuyết, cùng với thang máy và dây cáp. Phía bên kia của tòa nhà là một sân trượt băng, điều khiến tôi mừng rơn vì tôi đã bỏ lỡ dịp đó hôm tới túp lều canh chơi. Gần đó là những ngọn đồi thấp dùng để chạy xe trượt tuyết

Đó chỉ là phía ngoài.

Bên trong, tất cả đều được sắp xếp để thỏa mãn mọi nhu cầu của Moroi. Những người cung cấp luôn túc trực, sẵn sàng phục vụ hai tư giờ mỗi ngày. Các đội tuần tra được điều động hàng đêm. Vòng ma thuật và giám hộ bao quanh toàn bộ khu vực. Tất cả mọi thứ mà một ma cà rồng sống cần đến đều có.

Hành lang chính có trần như nhà thờ lớn và một cái đèn treo khổng lồ. Nền nhà lát đá cẩm thạch rồi rậm, và bàn ghế xếp quanh chiếc đồng hồ, sẵn sàng chiều theo mọi nhu cầu của chúng tôi. Phần còn lại của nhà nghỉ, phòng trước và phòng khách, được trang trí theo tông đỏ, đen và vàng. Màu đỏ sẫm thống trị các màu khác, và tôi băn khoăn không hiểu liệu có phải sự tương đồng giữa nó và máu chỉ là tình cờ hay không. Tường treo đầy gương và các tác phẩm nghệ thuật, một vài chiếc bàn trang trí đặt rải rác. Trên đó là những bình hoa lan xanh nhạt điểm tím, tỏa hương thơm dễ chịu khắp không gian.

Căn phòng chung của tôi và Lissa lớn hơn hai phòng kí túc của chúng tôi gộp lại và mang màu sắc sang trọng như phần còn lại của tòa nhà. Tắm tắm trái sàn êm và dày tới mức tôi lập tức bỏ giày ngoài cửa và đi chân trần vào phòng, sung sướng cảm nhận chân mình lún xuống sự mềm mại đó. Chúng tôi có giường cỡ lớn, phủ chăn lông và chứa nhiều gối tới mức tôi thề người ta có thể chìm trong đống gối đó và không ai tìm ra được nữa. Một bộ cửa kiểu Pháp mở ra ban công rộng rãi, ở tầng trên cùng của tòa nhà, nó lẽ ra sẽ rất mát mẻ nếu không phải vì trời đang lạnh cóng bên ngoài. Tôi ngờ rằng bồn nước nóng ở góc xa sẽ mất nhiều thời gian để bù đắp cái lạnh này.

Chìm đắm trong sự xa hoa, tôi thấy tất cả các tiện nghi khác đều bằng phẳng trôi nổi. Một bồn tắm cẩm thạch đen tuyền. Một ti vi màn hình plasma. Một giỏ sô cô la và đồ ăn vặt. Khi quyết định ra ngoài trượt tuyết, tôi gần như phải lôi mình ra khỏi phòng. Tôi có thể dành toàn bộ thời gian nghỉ lễ của mình trú trong căn phòng và cảm thấy hoàn toàn thỏa mãn.

Nhưng rồi chúng tôi cũng ra ngoài, và sau khi gạt được Dimitri với mẹ ra khỏi đầu, tôi bắt đầu tận hưởng. Thật may khu nhà nghỉ rất rộng, khó mà có cơ hội tình cờ gặp họ.

Sau bao nhiêu tuần, cuối cùng tôi cũng đã chú ý tới Mason và nhận ra cậu ta thú vị thế nào. Tôi cũng được ở bên Lissa nhiều hơn thường lệ, vì thế tâm trạng càng tốt hơn.

Với Lissa, Christian, Mason và tôi, chúng tôi có thể thực hiện những thứ kiểu như cuộc hẹn đôi. Bốn người chúng tôi dành cả ngày đầu tiên để trượt tuyết, mặc dù hai người bạn Moroi hơi khó theo kịp. Với những gì chúng tôi trải qua trong quá trình luyện tập, Mason và tôi chẳng ngại ngần gì khi thử các trò chơi mạo hiểm. Tính thích cạnh tranh khiến chúng tôi hào hứng tìm cách vượt qua nhau.

“Các cậu đang tự sát,” Christian nhận xét. Bên ngoài trời đã tối, và những cột đèn cao chiếu sáng khuôn mặt bối rối của anh chàng.

Christian và Lissa đứng chờ ở dưới chân dốc trượt tuyết, nhìn tôi và Mason đi xuống. Chúng tôi di chuyển với tốc độ khủng khiếp. Một phần trong tôi, vốn cố gắng học cách giữ kiểm soát và khôn ngoan từ Dimitri, biết nó nguy hiểm, nhưng phần còn lại thích được liều mạng. Vết tối của tính nổi loạn vẫn chưa buông tha tôi.

Mason cười toe toét khi chúng tôi phanh gấp, làm tung lên một đám tuyết. “Chắc, chỉ là màn khởi

động thôi. Ý tứ là, Rose vẫn theo kịp tứ suốt cả buổi. Trò trẻ con.”

Lissa lắc đầu. “Hai người đang đi quá xa thì phải?”

Mason và tôi nhìn nhau. “Không đâu.”

Cô lại lắc đầu. “Thôi, chúng tớ đi vào đây. Đừng có tự giết mình đấy.”

Hai người họ tay trong tay đi vào. Tôi nhìn họ đi rồi quay lại Mason. “Tớ vẫn còn muốn thêm một lúc nữa. Còn cậu?”

“Tất nhiên.”

Chúng tôi đi thang máy lên đỉnh đồi. Khi chúng tôi chuẩn bị lao xuống, Mason chỉ tay.

“Được, thế này nhé. Chạm vào đụn trượt kia, rồi nhảy qua chóp đó, lượn lại bằng một đường chữ chi, tránh mấy cái cây kia rồi tiếp đất ở kia.”

Tôi nhìn theo ngón tay cậu ta chỉ tới một con đường lỏm chớm dọc theo đường trượt tuyết lớn nhất. Tôi nhú mày.

“Đường đó điên lắm đấy, Mase.”

“A,” cậu ta đắc thắng. “Cuối cùng cô ấy cũng chịu thua.”

Tôi trừng mắt. “Cô ấy không đâu.” Sau khi quan sát kỹ cung đường điên khùng cậu ta chỉ ra, tôi chấp nhận. “Được rồi. Làm đi.”

Mason ra hiệu. “Cậu trước.”

Tôi hít một hơi dài rồi bắt đầu. Ván trượt của tôi trượt nhẹ nhàng trên tuyết, và gió mạnh quất vào mặt tôi. Tôi thực hiện cú nhảy đầu tiên gọn gàng và chính xác, nhưng khi phần tiếp theo của cung đường ập tới, tôi nhận ra thực sự nó nguy hiểm đến thế nào. Trong khoảnh khắc, tôi phải ra quyết định. Nếu tôi không làm tới cùng, tôi sẽ phải nghe Mason lải nhải mãi - và tôi *thực sự* muốn thể hiện cho cậu ta thấy. Nếu tôi làm được, tôi sẽ khá chắc chắn về sự cừ khôi của mình. Còn nếu tôi cố gắng và hỏng việc... có thể sẽ bị gãy cổ.

Đâu đó trong đầu tôi có giọng nói giống Dimitri một cách đáng ngờ bắt đầu thuyết giảng về những lựa chọn khôn ngoan và biết kìm nén.

Tôi quyết định lờ đi và liều mạng.

Cung đường khó như tôi đã lo lắng, nhưng tôi vượt qua một cách hoàn hảo, động tác này nối tiếp động tác khác. Tuyết bay quanh mình tôi mỗi khi tôi thực hiện một cú xoay gấp đầy nguy hiểm. Khi an toàn tới đích, tôi nhìn lên và thấy Mason đang khua chân múa tay loạn xạ. Tôi không nhận ra biểu hiện hay từ ngữ của cậu ta, nhưng tôi cho đó là sự cổ vũ. Tôi vẫy tay đáp lại và chờ cậu ta theo mình.

Nhưng Mason không làm được thế. Được nửa đường đi xuống, cậu ta không thực hiện được một cú nhảy. Ván trượt của cậu ta bị kẹt và chân bị vện lại. Cậu ta rơi xuống.

Tôi tới chỗ Mason gần như cùng lúc với một số nhân viên khu nghỉ dưỡng. Mọi người thở phào nhẹ nhõm khi thấy Mason không bị gãy cổ hay xương. Nhưng chân cậu ta có vẻ bị bong gân nghiêm trọng, điều này sẽ hạn chế việc trượt tuyết cho tới hết kì nghỉ.

Một trong những người hướng dẫn quản lí đường trượt chạy tới, mặt đầy giận dữ.

“Đám trẻ các cô cậu nghĩ gì thế?” cô kêu lên, quay sang phía tôi. “Tôi không thể tin nổi cô thực hiện những trò xiếc ngu ngốc ấy.” Rồi ánh mắt cô dừng lại ở Mason. “Rồi *cậu* lại còn đi theo bắt chước cô ấy nữa!”

Tôi muốn cãi lại rằng tất cả là ý tưởng của Mason, nhưng đồ lỗi chẳng có tác dụng gì lúc này. Tôi chỉ mừng là cậu ta không làm sao. Nhưng khi tất cả đi về, sự tội lỗi bắt đầu giày vò tôi. Tôi đã thiếu trách nhiệm Chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu ấy bị thương nặng?

Những hình ảnh ghê rợn nhảy múa trong đầu tôi. Mason với cái chân gãy... Với cái cổ gãy...

Tôi đã nghĩ gì? Không ai bắt tôi thực hiện chuyện đó. Mason đã gợi ý... nhưng tôi không phản đối. Lẽ ra tôi phải làm thế. Lẽ ra tôi phải chấp nhận một vài lời khiêu khích, nhưng Mason đủ mê mải tôi đến mức một vài mưu mẹo con gái khó lòng dùng sự điên khùng của cậu ta lại. Tôi đã quá mê mải trong sự hào hứng và mạo hiểm - như lúc tôi hôn Dimitri - không nghĩ tới hậu quả bởi trong tôi, sự khao khát hoang dại vẫn còn bí mật ẩn nấp. Mason cũng vậy, và điều đó đã khơi gợi tôi.

Tiếng nói rao giảng đạo đức của Dimitri lại giày vò tôi lần nữa.

Sau khi Mason an toàn trở về nhà nghỉ và chườm đá lên cổ chân, tôi mang tất cả dụng cụ ra ngoài, tới nhà kho. Khi trở về, tôi đi lối cửa khác với lối mình vẫn thường đi. Lối vào này được đặt sau một cổng vòm mở rất lớn với những chấn song lỏng lẻo. Cổng vòm được xây hướng về phía núi non và từ đó nhìn ra một khung cảnh đẹp nín thở những núi đồi và thung lũng - nếu đủ khả năng chịu đựng cái lạnh đông cứng để ngắm nghía. Đa số mọi người không làm vậy.

Tôi bước lên bậc thềm cổng vòm, giậm chân cho rơi hết tuyết khỏi đôi boot của mình. Một mùi hương nồng, vừa tươi mát và ngọt ngào vương trong không khí. Có điều gì đó rất quen thuộc, nhưng trước khi tôi kịp nhận ra, một giọng nói đột nhiên vang lên từ trong bóng tối.

“Này, cô ma cà rồng lai bé nhỏ.”

Tôi giật mình nhận ra có người đang đứng trong cổng vòm. Một anh chàng - Moroi - dựa vào tường không xa cửa chính. Anh ta đưa một miếng thuốc lên miệng, hít một hơi dài rồi thả nó xuống sàn, dập tắt miếng thuốc rồi cười với tôi. Mùi hương đó, tôi nhận ra. Thuốc lá đinh hương.

Tôi cảnh giác dừng lại và khoanh tay nhìn anh ta. Hơi thấp hơn Dimitri một chút nhưng không gầy gò loẻo khoẻo như các anh chàng Moroi khác. Một chiếc áo khoác dài màu than - có lẽ được làm từ một loại len cashmere đắt khủng khiếp - vừa vặn tuyệt đối với thân hình, và đôi giày da anh ta mang cho thấy nó còn đắt tiền hơn thế. Tóc anh ta màu nâu trông có vẻ được cố tình chỉnh sửa sao cho trông hơi cầu thả, và đôi mắt xanh lam hay lục gì đó - tôi không có đủ ánh sáng để nhìn rõ. Khuôn mặt khá dễ thương, tôi cho là thế, và tôi đoán anh lớn hơn tôi vài tuổi. Chắc anh ta vừa đi ra từ một bữa tiệc tối.

“Vâng?” tôi hỏi.

Ánh mắt anh ta quét khắp người tôi. Tôi vẫn quen với sự chú ý của các gã Moroi, nhưng thường không ai lộ liễu đến thế. Và tôi cũng không thường mặc tầng tầng lớp lớp quần áo hay có một bên mắt bị thâm thế này.

Anh ta nhún vai. “Chỉ muốn chào hỏi mà thôi.”

Tôi chờ thêm một chút nữa, nhưng tất cả những gì anh ta làm là đút tay trong túi áo khoác. Tôi nhún vai rồi đi mấy bước.

“Em có mùi rất hay, em biết không,” đột nhiên anh ta nói.

Tôi dừng bước và nhìn anh ta bối rối, khiến nụ cười ranh mãnh của anh ta rõ hơn một chút.

“Tôi... ừm, sao ạ?”

“Em có mùi rất hay,” anh ta nhắc lại.

“Anh đùa à? Tôi đổ mồ hôi cả ngày hôm nay. Bẩn chứ.” Tôi muốn bỏ đi, nhưng có gì đó hấp dẫn đáng sợ trong anh chàng này. Như một xác tàu đổ. Tôi không thấy anh ta hấp dẫn gì; tôi chỉ đột nhiên thấy muốn nói chuyện với anh ta.

“Mồ hôi đâu có xấu,” anh ta nói, dựa đầu vào bức tường và nhìn lên đăm chiêu. “Có những điều tốt nhất trên đời xảy ra trong lúc đổ mồ hôi. À, nếu bạn đổ quá nhiều mồ hôi, rồi nó bốc mùi lên thì sẽ khá kinh khủng. Nhưng mồ hôi trên người một phụ nữ đẹp? Vô cùng hấp dẫn. Nếu em có thể ngửi như một ma cà rồng, em sẽ biết tôi nói tới điều gì. Đa số người ta nhầm lẫn và đắm chìm trong nước hoa. Nước hoa cũng tốt... đặc biệt nếu em có loại phù hợp với bản thân. Nhưng em chỉ cần một chút xíu.

Trộn 20 phần trăm nó với 80 phần trăm mồ hôi của em... ừm.” Anh ta nghiêng đầu và nhìn tôi. “Hấp dẫn chết người.”

Đột nhiên tôi nhớ lại Dimitri và nước cạo râu của anh. Đúng thế. Nó hấp dẫn chết người, nhưng tất nhiên tôi không định nói cho anh chàng này biết điều đó.

“À, cảm ơn cho bài học về vệ sinh,” tôi nói. “Nhưng tôi không có lọ nước hoa nào cả, và tôi đang định tắm rửa cho sạch đám mồ hôi này đi. Xin lỗi.”

Anh ta lấy một miếng thuốc lá mời tôi. Dù anh chỉ bước gần thêm một bước thôi, nhưng đủ để tôi ngửi thấy một mùi hương khác trên người. Cồn. Tôi lắc đầu từ chối, và anh ta lấy một miếng cho mình.

“Thói quen xấu,” tôi nói, nhìn anh ta châm thuốc.

“Một trong số rất nhiều,” anh ta đáp, hít vào thật sâu. “Em ở đây với Học viện Thánh Vlad?”

“Phải.”

“Tức là khi lớn lên em sẽ trở thành một giám hộ.”

“Rõ ràng là thế.”

Anh ta thở ra khói, tôi nhìn nó tản mát trong bóng đêm. Cho dù có giác quan nhạy bén của ma cà rồng hay không thì cũng thật kì diệu là anh ta có thể ngửi được những mùi hương khác ngoài mùi đinh hương này.

“Bao lâu nữa thì em trưởng thành?” anh hỏi. “Tôi có thể cần một giám hộ.”

“Tôi tốt nghiệp vào mùa xuân. Nhưng tôi đã được nhận rồi. Rất tiếc.”

Sự ngạc nhiên ánh lên trong mắt anh ta. “Thế à? Anh ta là ai?”

“Cô ấy là Vasilisa Dragomir.”

“À.” Nụ cười nở trên khuôn mặt anh ta. “Tôi biết em rắc rối ngay từ lúc nhìn thấy em mà. Em là con gái của Janine Hathaway.”

“Tôi là Rose Hathaway,” tôi sửa, không muốn được gọi theo tên mẹ.

“Rất vui được gặp em, Rose Hathaway.” Anh ta chìa bàn tay đeo găng cho tôi, tôi chần chừ bắt lấy. “Adrian Ivashkov.”

“Và anh nghĩ tôi rắc rối,” tôi lầm bầm. Dòng họ Ivashkov là một dòng họ hoàng gia, một trong những dòng dõi giàu có và quyền lực nhất. Họ là những kẻ tự cho rằng mình có thể có được mọi thứ mình muốn và bước trên kẻ khác cản đường mình. Chẳng trách anh ta kiêu ngạo thế.

Adrian cười. Tiếng cười rất đẹp, giàu có và gần như chứa gai điếu. Nó khiến tôi nghĩ tới caramen âm, nhỏ từng giọt từ cái thìa. “Tiện quá nhỉ? Danh tiếng của chúng ta đi trước chúng ta nhiều.”

Tôi lắc đầu. “Anh chẳng biết gì về tôi. Và tôi chỉ biết về *gia đình* anh. Tôi chẳng biết gì về anh.”

“Có muốn không?” anh ta hỏi châm chọc.

“Xin lỗi. Tôi không có hứng với người lớn tuổi hơn.”

“Tôi mới có hai mươi mốt. Không nhiều hơn em là mấy.”

“Tôi có bạn trai rồi.” Một lời nói dối nho nhỏ. Mason chắc chắn chưa phải là bạn trai tôi, nhưng mong rằng Adrian sẽ để tôi yên nếu anh ta biết tôi đã có bạn trai.

“Buồn cười là em không nói sớm,” Adrian trầm ngâm. “Anh ta chắc không phải người khiến em bị thâm mắt chứ?”

Tôi thấy mặt mình nóng rực, mặc dù trời rất lạnh. Tôi vẫn hi vọng anh ta không để ý thấy vết thâm, thật là ngu ngốc. Với đôi mắt ma cà rồng đó, hẳn anh ta thấy ngay từ lúc tôi bước lên cổng vòm.

“Nếu thế thì anh ta chẳng sống được đâu. Tôi bị thế trong quá trình... luyện tập. Tôi đang được huấn luyện để trở thành giám hộ. Các lớp học khá là mạnh tay.”

“Hấp dẫn nhỉ,” Adrian nói, thả rơi điều thuốc thứ hai xuống sàn và dùng chân dập tắt.

“Đắm vào mắt tôi á?”

“À, không. Tất nhiên là không. Ý tôi là được mạnh tay với em rất hấp dẫn. Tôi là một người hâm mộ cuồng nhiệt các môn thể thao tiếp xúc.”

“Tôi chắc là thế,” tôi nói khô khan. Anh ta kiêu ngạo và tự phụ, nhưng tôi không muốn ép mình bỏ đi.

Tiếng bước chân phía sau khiến tôi quay đầu lại. Mia đi từ phía con đường và bước lên bậc thềm. Khi nhìn thấy tôi, nó dừng lại ngay.

“Ồ, Mia.”

Nó nhìn hai chúng tôi.

“Lại một anh chàng *khác*?” nó hỏi. Với cái giọng ấy, người ta dễ nghĩ tôi có cả một hậu cung các anh chàng.

Adrian nhìn tôi ngạc nhiên dò hỏi. Tôi nghiêng rằng và quyết định không trả lời câu đó. Tôi chọn đáng vẻ lịch sự chẳng giống mình chút nào.

“Mia, đây là Adrian Ivashkov.”

Adrian sử dụng sự hấp dẫn y như đã từng cho tôi thấy. Anh ta bắt tay nó. “Luôn rất vui lòng được gặp một người bạn của Rose. Đặc biệt là một cô bé xinh xắn.” Nói cứ như đã quen biết tôi từ hồi nhỏ vậy.

“Chúng tôi không phải là bạn,” tôi nói, thế là quá lịch sự rồi.

“Rose chỉ quanh quẩn với các anh chàng và bọn thần kinh thôi,” Mia nói, giọng chứa đầy sự khinh miệt tôi, nhưng ánh nhìn trên mặt nó thể hiện Adrian đã khiến nó thấy thích.

“Thế à,” Adrian vui vẻ, “vì tôi vừa thần kinh lại vừa là con trai, nên tôi mới là bạn tốt đúng không.”

“Anh với tôi cũng không phải là bạn,” tôi bảo anh ta.

Adrian cười. “Đang ra vẻ khó khăn phải không?”

“Nó đâu có khó khăn chứ,” Mia nói, thất vọng thấy rõ vì Adrian chú ý tới tôi nhiều hơn. “Cứ hỏi một nửa số con trai trong trường xem.”

“Phải,” tôi đáp trả, “và có thể hỏi một nửa còn lại về Mia. Nếu anh giúp Mia cái gì, nó sẽ làm cho anh *nhiều* thứ.” Khi tuyên bố chiến tranh với tôi và Lissa, Mia đã tìm cách để cho hai tên con trai nói với mọi người trong trường rằng tôi đã làm khá nhiều trò kinh khủng với họ. Thật nực cười là nó khiến bọn con trai nói dối bằng cách ngủ với họ.

Một thoáng xấu hổ lướt qua gương mặt Mia, nhưng nó vẫn cố thủ.

“Ồ,” nó nói, “ít ra tao cũng không làm miễn phí.”

Adrian làm mấy tiếng như mèo kêu.

“Mày xong chưa?” tôi hỏi. “Quá giờ cho mày lên giường rồi đây, người lớn cũng đang cần nói chuyện.” Khuôn mặt trẻ con của Mia làm nó xấu hổ, và tôi thường hay thích thú với điều đó.

“Tất nhiên,” Mia quả quyết. Đôi má ửng hồng, càng khiến nó giống con búp bê sứ. “Tao có đầy chuyện hay hơn để làm.” Nó quay về phía cửa, rồi dừng lại, liếc Adrian. “Mẹ nó cho nó vết quầng mắt đấy, anh biết chưa.”

Nó đi vào trong. Cánh cửa kính lộng lẫy đóng lại phía sau.

Adrian và tôi đứng yên trong im lặng. Cuối cùng anh ta lại lấy một điều thuốc khác ra châm. “Mẹ em à?”

“Im đi.”

“Em là người chỉ có một là bạn tâm giao hai là kẻ thù không đội trời chung nhỉ? Không có người ở khoảng giữa. Em và Vasilisa chắc cũng giống như chị em, hả?”

“Có lẽ thế.”

“Cô ấy khỏe chứ?”

“Hả? Ý anh là sao?”

Anh ta nhún vai, nếu như tôi không biết rõ hơn, tôi đã nghĩ anh ta đang quá tùy tiện. “Tôi không rõ. Ý tôi là, tôi biết các em đã bỏ trốn... Và lại còn chuyện với gia đình cô ấy cũng như Victor Dashkov...”

Tôi cứng người lại khi nghe nhắc tới Victor. “Rồi sao?”

“Không biết. Chỉ nghĩ như thế là quá mức, em biết đấy, chịu đựng của cô bé.”

Tôi quan sát Adrian kĩ càng, tự hỏi anh ta muốn gì. Đã từng có một vài tin rò rỉ về sức khỏe tinh thần thiếu ổn định của Lissa, nhưng đều được che giấu cẩn thận. Mọi người gần như đã quên hết hoặc cho rằng đó chỉ là một lời nói dối.

“Tôi phải đi đây.” Tôi cho rằng lảng tránh là cách tốt nhất lúc này.

“Em chắc chứ?” Giọng Adrian chỉ hơi thất vọng, còn lại vẫn là vẻ kiêu ngạo và hào hứng như trước. Có điều gì đó ở anh ta khiến tôi tò mò, nhưng dù là gì đi nữa, cũng không đủ để đấu tranh với cảm nhận của tôi, hay mạo hiểm nói chuyện về Lissa. “Tôi nghĩ đã đến giờ nói chuyện người lớn. Tôi có nhiều chuyện người lớn để nói với em.”

“Muộn rồi. Tôi mệt, mấy điều thuốc của anh làm tôi đau đầu,” tôi rên rỉ.

“Tôi tưởng nó hay chứ.” Adrian hít một hơi và thở ra khói. “Nhiều cô gái cho rằng nó khiến tôi trở nên hấp dẫn.”

“Tôi nghĩ anh hút thuốc để tranh thủ thời gian nghĩ ra câu nói khôn ngoan nào đó.”

Adrian sặc thuốc khi vừa hít vào vừa cười. “Rose Hathaway, tôi thật mong được gặp lại em. Nếu em hấp dẫn như thế này khi em mệt mỏi bức tức và lộng lẫy như thế này khi em thâm tím trong một đồng quần áo trượt tuyết, thì em thực sự nguy hiểm nếu em ở trạng thái tốt nhất.”

“Nếu từ ‘nguy hiểm’ anh dùng có nghĩa là anh lo lắng cho cuộc sống của anh, thì ờ, đúng đấy.” Tôi giật cánh cửa mở ra. “Chúc ngủ ngon, Adrian.”

“Tôi sẽ sớm gặp lại em.”

“Chắc không đâu. Tôi nói rồi, tôi không có hứng với người lớn tuổi hơn.”

Tôi bước vào trong nhà. Khi cánh cửa khép lại, tôi nghe được anh ta nói với theo. “Tất nhiên là em không.”

Mười một

SÁNG HÔM SAU LISSA THỨC DẬY VÀ ĐI trước khi tôi tỉnh giấc, nên tôi được độc quyền sử dụng nhà tắm để chuẩn bị cho ngày mới. Tôi thích phòng tắm này. Nó khổng lồ, chắc phải đặt vừa chiếc giường cỡ lớn của tôi. Vòi hoa sen nóng lạnh ba đầu khiến tôi tỉnh táo, mặc dù các cơ bắp vẫn còn đau nhức do hôm qua vận động quá sức. Khi đứng trước chiếc gương lớn chải đầu, tôi thất vọng nhận ra vết thâm vẫn còn đó. Nó nhạt đi nhiều, và chuyển thành màu hơi vàng. Một chút kem che khuyết điểm và phấn nền gần như giấu được nó đi.

Tôi đi xuống lầu tìm đồ ăn. Phòng ăn đã dừng phục vụ bữa sáng, nhưng một nhân viên đưa tôi mấy miếng bánh nướng hạnh nhân dùng tạm. Vừa đi vừa nhấm nháp một chiếc, tôi mở rộng giác quan để cảm nhận vị trí Lissa. Sau một khoảng khắc, tôi thấy cô ở bên kia khu trọ, cách xa các phòng học sinh. Tôi theo dấu cho tới khi đến một căn phòng trên tầng ba. Tôi gõ cửa.

Christian mở cửa. “Người đẹp ngủ trong rừng tới rồi. Xin chào.”

Cậu ta dẫn tôi vào trong. Lissa ngồi xếp bằng trên giường ngủ trong phòng và mỉm cười khi thấy tôi. Căn phòng cũng xa hoa lộng lẫy như phòng tôi, nhưng phần lớn nội thất đã bị xô hết về một phía để lấy không gian, và Tasha đứng giữa khoảng trống đó.

“Chào buổi sáng,” cô nói.

“Chào,” tôi đáp. Cố gắng tránh né cô ấy.

Lissa vỗ vỗ chỗ bên cạnh cô. “Cậu phải xem cái này.”

“Có chuyện gì thế?” tôi ngồi xuống giường và ăn nốt miếng bánh còn lại.

“Chuyện xấu,” cô tỉnh nghịch. “Cậu sẽ tán thành thôi.”

Christian đi về phía khoảng trống và đối mặt với Tasha. Họ chăm chú nhìn nhau, quên mất sự tồn tại của Lissa và tôi. Rõ ràng tôi đã làm gián đoạn chuyện gì đó.

“Vậy tại sao cháu không thể sử dụng thần chú thiêu đốt?” Christian hỏi.

“Vì nó tốn rất nhiều năng lượng,” cô bảo cậu ta. Cho dù đang mặc quần jeans và buộc tóc đuôi ngựa - cả vết sẹo nữa - trông cô vẫn dễ thương một cách kì cục. “Hơn nữa, gần như cháu sẽ giết chết đối thủ.”

Christian cười nhạo. “Tại sao cháu lại không muốn giết một Strigoi nhỉ?”

“Cháu không phải lúc nào cũng là người chiến đấu. Đôi khi cháu sẽ cần mọi thông tin từ chúng. Dù sao đi nữa, cháu cũng phải luôn sẵn sàng.”

Họ đang luyện tập phép thuật tấn công, tôi nhận ra. Sự hứng khởi và thích thú thay thế cho sự giận dữ tôi cảm thấy khi gặp Tasha. Lissa không đùa khi nói họ đang làm “chuyện xấu.” Tôi vẫn luôn nghi ngờ họ luyện tập phép thuật tấn công, nhưng... ôi. Nghĩ tới và tận mắt chứng kiến là hai chuyện khác hẳn nhau. Sử dụng phép thuật làm vũ khí đã bị cấm đoán. Một sự tấn công đáng trừng phạt. Một học sinh thí nghiệm với nó có thể được tha thứ và cảnh cáo, nhưng nếu một người lớn đang dạy dỗ người ít tuổi hơn... sao nhỉ. Nó có thể kéo Tasha vào rắc rối lớn. Trong tích tắc, tôi đùa bỡn với ý tưởng kéo cô ấy vào rắc rối thật. Nhưng tôi dẹp bỏ ý tưởng đó ngay lập tức. Tôi có thể ghét Tasha vì dám đụng tới Dimitri, nhưng một phần trong tôi vẫn tin tưởng vào những gì cô ấy và Christian đang làm. Hơn nữa, nó thật là tuyệt.

“Một thần chú gây nhiễu có tác dụng hơn cả,” Tasha tiếp tục.

Đôi mắt xanh của cô chăm chú cực độ như tôi thường thấy khi các Moroi sử dụng phép thuật. Cổ tay cô vẫy về phía trước, và một vệt lửa liếm qua mặt Christian. Nó không chạm vào cậu ta, nhưng với kiểu giật mình của cậu, tôi cho rằng nó đủ gần để khiến cậu ta cảm nhận được sức nóng.

“Thử đi,” cô ra lệnh.

Christian chần chừ một giây rồi làm động tác tay bắt chước. Lửa bùng lên, nhưng không được kiểm soát tốt như tia lửa của Tasha. Christian cũng không hướng đúng mục tiêu. Ngọn lửa bay thẳng tới mặt Tasha, nhưng trước khi kịp chạm vào cô, nó bị xé toạc ra, tản mát xung quanh cô, cứ như đâm trúng một cái khiên vô hình. Tasha đã làm chệch hướng nó bằng phép thuật của mình.

“Không tệ, trừ chuyện nó có thể đốt cháy cả mặt cô.”

Cả tôi cũng không muốn mặt cô bị cháy. Nhưng tóc cô... à, có. Chúng ta sẽ thấy cô ấy đẹp như thế nào khi không có cái bờm đen nhánh ấy.

Tasha và Christian luyện tập thêm một lúc nữa. Christian tiến bộ dần dần, mặt dù còn xa mới đạt đến trình độ của Tasha. Sự hứng thú của tôi tăng lên cùng quá trình đó, và tôi thấy mình suy nghĩ về những khả năng mà loại phép thuật này thực hiện được.

Cuối cùng Tasha nói có việc phải đi, và họ kết thúc bài học. Christian thở dài, rõ ràng thất vọng vì mình không thể làm chủ câu thần chú trong vòng một giờ. Tính hiếu thắng của cậu ta cũng mạnh mẽ như của tôi.

“Cháu cho rằng đốt cháy hoàn toàn vẫn dễ hơn,” cậu ta cự nự.

Tasha mỉm cười chải tóc để buộc chặt hơn. Ờ. Cô ấy *chắc chắn* được hơn nếu không có mái tóc đó, đặc biệt vì tôi biết Dimitri thích tóc dài đến thế nào.

“Dễ hơn vì nó cần ít sự tập trung hơn. Nó rất tùy tiện. Về dài hạn, pháp thuật của cháu sẽ mạnh hơn nếu cháu học được nguyên tắc này. Và cô đã nói rồi, nó có nhiều tác dụng.”

Tôi không muốn đồng ý với Tasha, nhưng tôi bắt buộc phải thừa nhận.

“Nó sẽ rất có ích khi cậu chiến đấu cùng một giám hộ,” tôi hào hứng. “Đặc biệt là nếu việc đốt cháy hoàn toàn một tên Strigoi tốn nhiều sức lực. Như thế này, cậu chỉ cần dùng một ít năng lực để đánh lạc hướng tên Strigoi. Và nó sẽ đánh lạc hướng chúng vì chúng rất ghét lửa. Đó là lúc giám hộ tận dụng cơ hội để đâm chết chúng. Bằng cách đó cậu có thể hạ được cả một đám Strigoi.”

Tasha cười tươi với tôi. Một vài Moroi - như Lissa và Adrian - cười không lộ răng. Tasha luôn để lộ ra, cả những chiếc răng nanh cũng vậy.

“Chính xác. Sẽ có ngày cô và cháu đi săn Strigoi,” cô trêu.

“Cháu không nghĩ thế,” tôi đáp.

Từ ngữ vốn không ác ý, nhưng giọng điệu tôi dùng khi nói thì có. Lạnh lùng. Thiếu thiện cảm. Trong khoảnh khắc Tasha tỏ vẻ ngạc nhiên trước sự thay đổi đột ngột của tôi nhưng nhún vai bỏ qua. Sự bất ngờ từ Lissa truyền qua tôi theo mối liên kết.

Dù sao Tasha cũng không có vẻ phiền lòng. Cô nói chuyện với chúng tôi thêm một lúc và dự định gặp Christian vào bữa tối. Lissa lờm tôi lúc ba người chúng tôi đi xuống cầu thang xoắn ốc cầu kì tới hành lang.

“*Thế là thế nào?*” cô hỏi.

“*Thế là thế nào?*” tôi hỏi ngây thơ.

“Rose,” giọng Lissa đầy ý nghĩa. Thật khó giả ngây trước một người bạn có thể đọc tâm trí mình. Tôi biết chính xác cô muốn hỏi gì. “Cậu đang quá quắt với Tasha.”

“Đâu có quá quắt lắm.”

“Cậu thật thô lỗ,” Lissa kêu lên, bước tránh một đám trẻ Moroì tràn lên hành lang. Chúng cuộn mình trong những chiếc áo khoác trùm đầu, và một hướng dẫn Moroì trông mệt phờ đi theo chúng.

Tôi đặt tay lên hông. “Thấy đấy, tớ chỉ cục cằn thôi, được chưa? Không ngu được. Với cả, tớ không giống cậu. Không phải lúc nào tớ cũng cần lịch sự.”

Giống như mọi lần, tôi không thể tin được mình vừa nói gì. Lissa nhìn tôi chăm chăm, ngạc nhiên nhiều hơn tổn thương. Christian trừng mắt, gần như sắp nhảy vào cho tôi một trận. Đúng lúc đó Mason tội nghiệp tới gần. Cậu ta không phải dùng tới nạng, nhưng bước đi vẫn hơi khập khiễng.

“Này cậu kia, Nhảy-lò-cò,” tôi nói, quàng tay vào tay cậu ta.

Christian tạm hoãn cơn giận với tôi và quay sang Mason. “Có đúng là mấy động tác tự sát đã gây rắc rối cho cậu không?”

Mason nhìn tôi. “Có đúng cậu đang qua lại với Adrian Ivashkov không?”

“Tớ... cái gì cơ?”

“Tớ nghe nói hai người cậu tôi qua say khướt.”

“Cậu á?” Lissa giật mình hỏi.

Tôi nhìn cả hai. “Không, tất nhiên là không! Tớ có biết gì mấy về anh ta đâu.”

“Nhưng cậu có biết hẳn,” Mason nhấn mạnh.

“Tí chút.”

“Hẳn rất tai tiếng,” Lissa cảnh báo.

“Đúng thế,” Christian nói. “Hẳn lằng nhằng với rất nhiều cô gái.”

Tôi không thể tin được. “Các cậu có thôi đi không? Tớ nói chuyện với anh ta chỉ, sao nhì, năm phút thôi! Và đó là do anh ta chặn đường tớ. Các cậu lấy chuyện này ở đâu ra thế?” Tôi trả lời câu hỏi của mình ngay lập tức. “Mia.”

Mason gật đầu và có vẻ bối rối.

“Cậu nói chuyện với nó lúc nào?” tôi hỏi.

“Tớ vừa tình cờ gặp cô ta,” Mason đáp.

“Thế là cậu tin nó à? Gần như lúc nào nó cũng nói dối.”

“Ờ, nhưng thường có chút ít sự thật trong đó. Và cậu đúng là đã nói chuyện với hẳn.”

“Ừ. *Nói chuyện*. Thế thôi.”

Tôi thực sự đã suy nghĩ nghiêm túc về việc hẹn hò với Mason, vì vậy tôi không đánh giá cao chuyện cậu ta nghi ngờ tôi. Cậu ta đã từng giúp tôi vạch trần những lời dối trá của Mia trong năm học, vì vậy tôi ngạc nhiên trước sự ngây thơ của cậu ta bây giờ. Có thể tình cảm của cậu ta dành cho tôi đang tăng lên, nên cậu ta càng dễ vướng phải ghen tuông hơn.

Thật bất ngờ, Christian giải cứu tôi khỏi tình huống khó chịu và thay đổi đề tài. “Tớ nghĩ hôm nay sẽ không có trượt tuyết đúng không?” Cậu ta chỉ vào chân Mason, lập tức khơi lên một phản ứng phẫn nộ.

“Cái gì, cậu nghĩ cái này sẽ làm chậm bước tôi được sao?” Mason hỏi.

Sự giận dữ trong cậu ta hạ xuống, thay vào đó là mong muốn cháy bỏng được khẳng định mình - sự khao khát chung giữa tôi và cậu ta. Lissa và Christian nhìn cậu ta như một tên khùng, nhưng tôi biết chẳng điều gì chúng tôi nói có thể ngăn cậu ta lại.

“Hai người có muốn đi với bọn tớ không?” tôi hỏi Lissa và Christian.

Lissa lắc đầu. “Không được. Chúng tớ phải tới bữa trưa do nhà Contas tổ chức.”

Christian rên rỉ. “Thôi nào, *em* phải đi chứ.”

Lissa khoác tay cậu ta. “Anh cũng thế. Giấy mời nói em phải mang theo một vị khách. Hơn nữa đây chỉ là màn khởi đầu cho một chương trình *lớn* thôi.”

“Gì nữa thế?” Mason hỏi.

“Bữa tối hoành tráng của Priscilla Voda,” Christian thở dài. Thấy cậu ta có vẻ đau khổ, tôi bật cười. “Bạn thân của nữ hoàng. Tất cả những hoàng thân quốc thích được trọng vọng nhất sẽ tụ tập ở đó, và tớ phải mặc comple.”

Mason bật cười. Sự phản kháng trong cậu ta biến mất. “Trượt tuyết càng lúc càng có vẻ hấp dẫn hơn, nhỉ? Ít phải xem xét tới trang phục.”

Chúng tôi để hai người bạn Moroi ở lại và đi ra ngoài. Mason không thể thi thố với tôi theo cách của ngày hôm trước; cậu ta di chuyển chậm chạp và khó khăn. Dù sao cậu ta cũng làm khá tốt khi suy tính mọi chuyện kĩ càng, vết thương không đến nỗi nghiêm trọng như chúng tôi lo lắng, nhưng cậu ta phải cẩn thận cho dù chỉ đi chạy tập.

Trăng rằm treo lơ lửng trên bầu trời đen kịt một hình đĩa tròn màu bạc. Đèn điện át gần hết ánh sáng của nó trên mặt đất, nhưng đầu đó, trong bóng tối, mặt trăng vẫn tìm cách chiếu sáng. Tôi ước gì nó đủ sáng để chiếu rõ những dãy núi xung quanh, nhưng những đỉnh núi đó vẫn nằm trong bóng tối. Tôi quên nhìn ngắm chúng khi trời sáng.

Việc chạy tập cực kì đơn giản với tôi, nhưng tôi chờ Mason và lâu lâu mới trêu cậu ta về kĩ năng trượt tuyết yếu kém khiến tôi buồn ngủ. Cho dù chạy tập có đáng chán hay chẳng, nhưng được ở bên bạn mình, và vận động cũng đủ để cho tôi ấm người lên trước không khí lạnh buốt. Những cột đèn chiếu sáng mặt tuyết, biến nó thành một biển màu trắng toát rộng lớn, những tinh thể tuyết ánh lên mờ mờ. Nếu tôi quay đi và tránh ánh sáng chiếu vào tầm nhìn của mình, tôi có thể thấy những ngôi sao rải đầy trên trời. Chúng đứng đó cứng đờ và kết tinh trên bầu trời trong vắt lạnh buốt. Chúng tôi ở ngoài gần hết một ngày, nhưng lần này, tôi bảo nghỉ sớm, giả bộ mình mệt để Mason được nghỉ ngơi. Cậu ta cứ tìm cách trượt tuyết thoải mái với cổ chân còn yếu đó, nhưng tôi biết nó bắt đầu đau.

Hai đứa tôi trở về khu nhà nghỉ, bước đi sát cạnh nhau, cười đùa về những thứ nhìn thấy trên đường. Đột nhiên, tôi thấy một vệt trắng xuất hiện trong tầm nhìn, rồi một cục tuyết đập vào mặt Mason. Tôi lập tức vào thế phòng vệ, nhảy lùi lại và nhìn quanh. Tiếng reo hò từ phía nhà kho của khu nghỉ dường vọng tới và tan vào giữa rừng thông mênh mông.

“Phản xạ chậm quá, Ashford,” một ai đó nói. “Vì yếu mà chậm thế thì không đáng đâu.”

Tiếng cười lại vang lên. Người bạn thân nhất của Mason, Eddie Castile, và một vài học viên tập sự khác xuất hiện sau một đám cây. Sau họ, tôi nghe thấy nhiều tiếng la hét nữa.

“Dù sao chúng tớ vẫn chấp nhận cậu, nếu cậu muốn vào đội,” Eddie nói. “Cho dù cậu có tránh né như một đứa con gái.”

“Đội?” tôi hào hứng hỏi.

Ở trong Học viện, chơi trò ném tuyết bị nghiêm cấm. Các viên chức trong trường sợ hãi khó tin rằng chúng tôi sẽ ném những hòn tuyết chứa mảnh thủy tinh hoặc dao tem, nhưng tôi không hiểu làm sao họ nghĩ được rằng chúng tôi sẽ cầm cái thứ đó trong tay.

Mặc dù ném tuyết không *đến mức* ngộ nghĩnh lắm, nhưng sau những áp lực gần đây tôi phải chịu đựng, thì việc ném đồ vào người khác có vẻ như là ý tưởng hay nhất mà tôi được nghe tới. Mason và tôi lao tới với những người khác, một trò chơi cấm đoán tiếp sức cho cậu ta và khiến cậu ta quên bằng cái cổ chân đau. Chúng tôi tham gia với tinh thần nhiệt tình đến cùng.

Trò chơi nhanh chóng trở thành trò ném được càng nhiều người càng tốt trong khi tránh né sự tấn công của người khác. Tôi vượt trội trong cả hai thứ, lại còn trẻ con la lối và hét lên những câu lăng mạ với nạn nhân của mình.

Trước khi có người thấy chúng tôi đang làm gì và gào lên, tất cả đều đang cười ngặt nghẽo và phủ đầy tuyết. Mason và tôi lại đi về phía nhà nghỉ, hết sức cao hứng, tôi biết chuyện Adrian đã bị lãng quên.

Thực ra, Mason nhìn tôi ngay trước khi bước vào trong. “Xin lỗi tớ, ờ, đã kết tội cậu về chuyện Adrian lúc trước.”

Tôi nắm tay cậu ta. “Không sao. Tớ biết Mia có thể bịa ra một câu chuyện hoàn toàn thuyết phục mà.”

“Ừm... cho dù cậu có đi với hắn... thì tớ cũng không có quyền gì...”

Tôi nhìn Mason chăm chăm, kinh ngạc thấy anh chàng đột nhiên nhút nhát. “Không có á?” tôi hỏi.

Một nụ cười sáng lên trên môi Mason. “Có à?”

Tôi mỉm cười đáp lại, tiến tới và hôn cậu ấy. Đôi môi Mason ấm áp kì lạ trong tiết trời lạnh giá này. Nó không kinh thiên động địa như với Dimitri hôm trước kỳ Giáng sinh, nhưng nó ngọt ngào và tốt đẹp - một nụ hôn thân thiện *có thể* tiến xa hơn. Ít ra tôi cũng thấy như thế. Còn nhìn về mặt Mason, dường như cả thế giới đang rung chuyển.

“Ôi,” cậu ta nói, mắt mở to. Ánh trắng khiến đôi mắt trở thành màu xanh bạc.

“Thấy chưa?” tôi nói. “Chẳng có gì phải lo lắng hết. Không Adrian, không ai cả.”

Chúng tôi lại hôn nhau - lần này lâu hơn - rồi tách nhau ra. Mason rõ ràng đang rất hứng khởi, giống như cậu ta vẫn thế, còn tôi nằm vào giường với nụ cười trên môi. Tôi không thực sự chắc mình và Mason là một cặp, nhưng chúng tôi rất gần ngưỡng đó.

Nhưng trong giấc ngủ, tôi mơ về Adrian Ivashkòv.

Tôi đứng với anh ta ở cổng vòm, chỉ có điều lúc ấy là mùa hè. Không khí thơm ngát và ấm áp, mặt trời sáng rực rỡ, bao trùm vạn vật bằng ánh sáng vàng óng. Tôi chưa từng được đứng dưới trời nắng đẹp như thế này từ lúc sống giữa loài người. Xung quanh, những ngọn núi và thung lũng xanh tươi mơn mớn. Chim hót líu lo.

Adrian dựa vào chấn song cổng vòm, nhìn ra xa, và nhìn lại khi thấy tôi. “Ồ. Không ngờ lại gặp em ở đây.” Anh ta mỉm cười. “Anh đã đoán đúng. Em nguy hiểm chết người khi vết thâm tan hết.”

Theo bản năng, tôi chạm vào vùng da quanh mắt.

“Nó đã tan rồi,” anh ta nói.

Cho dù không thấy được, nhưng tôi biết anh ta nói đúng. “Anh không hút thuốc lá.”

“Thói quen xấu,” anh ta nói, gạt đầu về phía tôi. “Em sợ à? Em đang mặc rất nhiều lớp bảo vệ.”

Tôi nhíu mày nhìn xuống, không để ý trang phục của mình. Tôi mặc một chiếc quần jeans thuê mà tôi đã từng thấy nhưng không đủ tiền mua. Chiếc áo phông được cuộn lên, khoe bụng, và tôi đeo một chiếc nhẫn rỗng. Cái bùa tôi đang đeo lưng lấp lánh ánh bạc, và ở cuối nó là mặt dây chuyền hình con mắt màu xanh mẹ tặng tôi. Chiếc chotki của Lissa được quấn vòng cổ tay.

Tôi nhìn lại Adrian, ngắm nắng chiếu trên mái tóc nâu. Ở đây, giữa ánh sáng ban ngày, tôi nhận ra đôi mắt anh ta màu lục - một màu ngọc lục bảo đối lập với màu ngọc bích nhạt của Lissa. Có điều gì đó gợn lên trong lòng tôi.

“Năng như thế này không làm anh khó chịu sao?”

Anh ta nhún vai lười biếng. “Không. Đây là giác mơ của tôi.”

“Không, đây là giác mơ *của tôi*.”

“Em chắc không?” Nụ cười của anh ta trở lại.

Tôi bối rối. “Tôi... tôi không rõ.”

Adrian cười khùng khục, nhưng sau đó, nụ cười tắt dần. Lần đầu tiên kể từ khi gặp gỡ, anh ta có vẻ nghiêm túc. “Tại sao lại có nhiều bóng tối ở xung quanh em như vậy?”

Tôi nhú mày. “Cái gì?”

“Bóng tối bao vây em.” Đôi mắt anh ta nhìn tôi chăm chú, nhưng không phải cái nhìn soi mói. “Anh chưa bao giờ thấy ai như em. Bóng tối khắp nơi. Anh chưa bao giờ đoán được nó. Cho dù em đang đứng ở đây, bóng tối vẫn tiếp tục lớn lên.”

Tôi nhìn xuống tay mình nhưng không thấy gì lạ. Tôi nhìn lên. “Tôi đã được hôn bóng...”

“Nghĩa là sao?”

“Tôi đã từng chết.” Tôi chưa kể chuyện này cho ai ngoài Lissa và Victor Dashkov, nhưng đây là một giấc mộng. Không sao cả. “Rồi tôi trở về.”

Sự kinh ngạc sáng lên trên gương mặt anh ta. “À, hay đấy...”

Tôi thức dậy.

Ai đó đang lay người tôi. Đó là Lissa. Cảm xúc của cô mạnh tới nỗi trong khoảnh khắc tôi bị kéo vào tâm trí cô và thấy mình đang nhìn mình. “Kì lạ” không đủ để diễn tả điều đó. Tôi trở về với bản thân mình, cố gắng thoát khỏi sự sợ hãi và cảnh giác từ Lissa.

“Có chuyện gì thế?”

“Strigoi lại tấn công.”

Mười hai

TÔI NHẢY PHÓC RA KHỎI GIƯỜNG. Cả khu nhà nghỉ đang xôn xao lên trước cái tin này. Người ta tụ tập với nhau thành từng nhóm nhỏ trong đại sảnh. Những người nhà tìm nhau. Một vài cuộc đối thoại được thực hiện với những lời thì thầm sợ hãi; nhiều câu đủ to để nghe lỏm. Tôi chặn vài người lại, cố gắng tìm hiểu câu chuyện. Mỗi người lại có một phiên bản khác nhau về những gì đã xảy ra, thậm chí một vài người còn không chịu dừng lại nói chuyện. Họ hối hả đi qua, hoặc tìm kiếm người thân, hoặc chuẩn bị rời khu nghỉ dưỡng, tự thuyết phục mình rằng có một nơi an toàn hơn đâu đó.

Thất vọng vì những câu chuyện khác nhau, cuối cùng tôi - miễn cưỡng - biết rằng mình phải tìm tới một trong hai nguồn thông tin chính xác. Mẹ tôi hoặc Dimitri. Dễ như tung đồng xu. Tôi thực sự không vui vẻ gì lắm với cả hai người này. Tôi tự tranh luận trong chốc lát rồi quyết định chọn mẹ, khi thấy bà không quá quan tâm tới Tasha Ozera.

Cánh cửa dẫn tới phòng mẹ tôi khép hờ, và khi tôi cùng Lissa bước vào, một kiểu tổng hành dinh tạm thời đã được thiết lập ở đây. Rất nhiều giám hộ đi lại như con thoi, ra ra vào vào và thảo luận chiến lược. Một vài người nhìn chúng tôi kì lạ, nhưng không ai dừng lại để chất vấn. Lissa và tôi ngồi vào một chiếc ghế sofa nhỏ lắng nghe cuộc nói chuyện của mẹ tôi.

Bà đứng với một nhóm giám hộ, trong đó có Dimitri. Không thể tránh được anh. Đôi mắt nâu của anh liếc về phía tôi và tôi ngoảnh đi. Tôi không muốn phải đối mặt với tình cảm rắc rối dành cho anh.

Rất nhanh, hai đứa tôi nắm rõ được chi tiết. Tám Moroi đã bị giết cùng với năm giám hộ. Ba Moroi khác biến mất, hoặc chết, hoặc bị biến thành Strigoi. Vụ tấn công không thực sự xảy ra ở đây, nó diễn ra ở đâu đó phía bắc California. Dù sao, một tấn bi kịch như thế này không thể không xáo trộn thế giới Moroi, và vì lí do nào đó, hai bang cách xa nhau bỗng trở nên quá gần. Mọi người đang kinh hoàng và tôi nhận ra điều gì thực sự khiến vụ tấn công này trở nên đáng chú ý.

“Chắc chắn phải nhiều hơn lần trước,” mẹ tôi nói.

“Nhiều hơn?” một trong những giám hộ kêu lên. “Nhóm trước còn chưa từng thấy. Tôi vẫn không thể tin được chín Strigoi hợp tác với nhau - bà muốn tôi tin rằng chúng đã tìm cách làm việc có tổ chức hơn nữa sao?”

“Phải,” mẹ tôi đáp.

“Có dấu hiệu nào của con người không?” người khác hỏi.

Mẹ tôi ngáp ngừng rồi đáp: “Có. Những vòng pháp thuật bị phá hủy. Theo cách thức nó diễn ra... hoàn toàn giống như vụ tấn công gia đình Badica.”

Giọng Janine cứng cỏi, nhưng vẫn ẩn chứa chút mệt mỏi. Không phải sự mệt mỏi thể xác, mà là sự kiệt sức về mặt tinh thần, tôi nhận ra. Căng thẳng và đau khổ về những điều họ đang nói tới. Tôi vẫn luôn nghĩ mẹ là một cỗ máy giết chóc vô cảm, nhưng rõ ràng nó vẫn rất khó với bà. Đó là một vấn đề khó khăn và xấu xí khi thảo luận tới - nhưng cùng lúc đó, bà đảm đương nó không ngần ngại. Đó là trách nhiệm của bà.

Một cục nghẹn xuất hiện trong họng tôi nhưng tôi nuốt vội. Con người. Giống hệt vụ tấn công nhà Badica. Kể từ lúc vụ thảm sát diễn ra, chúng tôi đã mở rộng phân tích sự kì lạ khi một nhóm lớn Strigoi tập hợp lại và liên kết với con người. Chúng tôi đã nói những câu mơ hồ kiểu “nếu có chuyện

như thế này tiếp diễn...” Nhưng không ai nói chuyện nghiêm túc về nhóm *này* - những kẻ giết người trong vụ Badica - lại tiếp tục làm thế. Một lần có thể chỉ là ăn may - một nhóm Strigoi vô tình tập hợp và hấp tấp tiến hành cuộc đột kích. Thật kinh khủng, nhưng giờ chúng tôi phải loại trừ nó.

Còn bây giờ... bây giờ có vẻ như đám Strigoi đó không phải xuất hiện ngẫu nhiên nữa. Chúng đã tập hợp có mục đích, sử dụng con người theo chiến lược, và tiếp tục tấn công. Chúng tôi đã có một đầu mối: bọn Strigoi đang tìm kiếm những nhóm con mồi lớn. Giết chóc hàng loạt. Chúng tôi không thể tin tưởng vào sự bảo vệ của những vòng pháp thuật nữa. Chúng tôi cũng không thể tin tưởng ánh sáng nữa. Con người có thể đi lại giữa ban ngày, trinh sát và ngấm ngấm phá hoại. Ánh sáng không còn an toàn nữa.

Tôi nhớ lại những điều mình nói với Dimitri tại căn nhà của dòng họ Badica: *Điều này thay đổi mọi thứ, đúng không?*

Mẹ tôi lật mấy tờ giấy trên bảng kẹp. “Người ta chưa có các chi tiết chính thức, nhưng số lượng Strigoi giống như vụ Badica không thể thực hiện được chuyện này. Không có ai trong gia đình Drozdov hay giám hộ thoát chết. Với năm giám hộ, bảy Strigoi có thể - dù tạm thời - để lọt một nạn nhân nào đó. Chúng ta đang thấy chín hoặc mười tên, có lẽ thế.”

“Janine nói đúng,” Dimitri nói. “Nếu nhìn vào hiện trường ta sẽ thấy... nó quá rộng. Bảy tên không thể bao quát hết được.”

Gia đình Drozdov là một trong mười hai gia đình hoàng tộc. Họ đông đảo và giàu có, không như gia tộc hấp hối của Lissa. Họ có rất nhiều thành viên gia tộc gặp nạn, nhưng rõ ràng một trận tấn công như thế này vẫn quá khủng khiếp. Hơn nữa, có điều gì đó vẫn đang làm tôi băn khoăn. Có điều gì đó tôi nên nhớ ra... điều gì đó về gia đình Drozdov.

Khi một phần tâm trí tôi vẫn đang loay hoay với ý nghĩ lờ mờ nọ, tôi vẫn say sưa theo dõi mẹ tôi. Tôi đã từng nghe bà kể chuyện. Tôi đã từng thấy và *cảm nhận* bà chiến đấu. Nhưng thực sự, quả thật, tôi chưa bao giờ thấy bà hành động trong một tình huống ngoài đời thực. Bà thể hiện sự kiềm chế vững vàng như mọi khi, nhưng ở đây, tôi thấy nó cần thiết đến thế nào. Tình huống này có thể gây ra hoảng loạn. Ngay cả trong các giám hộ, tôi cũng thấy một vài người kích động đến mức dễ làm việc liều lĩnh. Mẹ tôi là tiếng nói dẫn đường, nhắc nhở họ phải tập trung và tiếp cận tình huống đầy đủ. Sự bình tĩnh của bà yên ủi mọi người; sự mạnh mẽ của bà khiến họ vững tâm. Chính nó, tôi nhận ra, là cách hành xử của một lãnh đạo.

Dimitri cũng bình tĩnh như mẹ, nhưng anh để bà điều khiển mọi thứ. Đôi khi tôi phải tự nhắc mình rằng anh khá trẻ so với các giám hộ. Họ bàn luận thêm về vụ tấn công, về việc gia đình Drozdov đang mở một bữa tiệc Giáng sinh muộn khi bị đánh úp.

“Đầu tiên là Badica, sau là Drozdov,” một giám hộ lầm bầm. “Chúng đang săn đuổi những gia đình hoàng tộc.”

“Chúng đang săn đuổi Moroi,” Dimitri nói thẳng. “Hoàng tộc. Không hoàng tộc. Chẳng có gì khác.”

Hoàng tộc. Không hoàng tộc. Đột nhiên tôi nghĩ ra tại sao cái họ Drozdov lại quan trọng. Bản năng tự nhiên muốn tôi nhảy ra và đặt câu hỏi, nhưng tôi kìm lại. Đây là chuyện nghiêm trọng. Không có thời gian cho cách cư xử không lí trí. Tôi muốn mạnh mẽ như mẹ và Dimitri, vì thế tôi chờ cho tới lúc cuộc thảo luận kết thúc.

Khi họ bắt đầu tản ra, tôi nhảy khỏi ghế và chạy tới chỗ mẹ.

“Rose,” mẹ tôi ngạc nhiên. Như ở trong lớp của thầy Stan, bà không để ý thấy tôi trong phòng. “Con làm gì ở đây?”

Một câu hỏi ngớ ngẩn, tôi không định trả lời. Bà nghĩ tôi ở đây làm gì? Đây là một trong những sự kiện lớn nhất trong thế giới Moroi.

Tôi chỉ vào bằng tài liệu. “Có ai khác bị giết?”

Sự bức dọc hẳn lên trán mẹ. “Gia đình Drozdov.”

“Nhưng còn ai nữa?”

“Rose, chúng ta không có thời gian—”

“Họ có người làm, đúng không? Dimitri nói những người không thuộc hoàng tộc. Họ là ai?”

Tôi lại bắt gặp sự mệt mỏi trong mắt Janine. Bà thấy nặng nề trước những cái chết. “Ta không biết hết tên.” Lật qua vài trang, bà giở tờ giấy trước mặt tôi. “Đây.”

Tôi nhìn danh sách. Tìm tôi nặng hẳn.

“Được rồi,” tôi bảo bà. “Cảm ơn mẹ.”

Lissa và tôi để mọi người làm việc của mình. Tôi ước gì mình có thể giúp đỡ, nhưng những giám hộ làm việc trơn tru và hiệu quả, họ không cần các học viên tập sự giúp đỡ.

“Thế là sao?” Lissa hỏi, khi chúng tôi trở về khu nhà nghỉ chính.

“Người làm trong gia đình Drozdov,” tôi nói. “Mẹ của Mia làm việc cho họ...”

Lissa nín thở. “Và?”

Tôi thở dài. “Tên bà ấy có trong danh sách.”

“Chúa ơi,” Lissa dừng bước. Cô nhìn vào không trung, cố giấu nước mắt. “Chúa ơi,” cô nhắc lại.

Tôi đi tới trước, đặt lên vai cô. Lissa đang run rẩy.

“Không sao đâu,” tôi nói. Nỗi sợ hãi của cô dâng thành từng đợt sóng, một nỗi sợ hãi câm lặng. Choáng váng. “Mọi chuyện sẽ ổn cả thôi.”

“Câu đã nghe họ nói,” Lissa nói. “Có một băng Strigoi đang tổ chức tấn công chúng ta! Bao nhiêu tên? Chúng có tới đây không?”

“Không,” tôi quả quyết. Tôi không có chứng cứ nào, tất nhiên. “Chúng ta an toàn ở đây.”

“Tôi nghiệp Mia...”

Tôi chẳng thể nói được gì. Tôi nghĩ Mia chỉ là một con khốn, nhưng tôi không muốn chuyện này xảy ra với bất kì ai, cho dù là kẻ thù tồi tệ nhất - chính là nó. Tôi lập tức đính chính suy nghĩ. Mia không phải kẻ thù tồi tệ nhất của tôi.

Tôi không thể rời khỏi Lissa suốt cả ngày hôm ấy. Tôi biết không có tên Strigoi nào lẫn lút trong khu nhà nghỉ, nhưng bản năng bảo vệ quá mạnh mẽ. Các giám hộ bảo vệ Moroi của mình. Giống như mọi khi, tôi lo cô hoảng loạn và buồn rầu, vì thế tôi tìm mọi cách rũ bỏ cảm xúc đó.

Các giám hộ khác cũng tìm cách trấn an các Moroi. Họ không đi bên cạnh Moroi, nhưng họ siết chặt an ninh khu nhà nghỉ và liên lạc thường xuyên với các giám hộ tại hiện trường vụ tấn công. Tin tức truyền về thường xuyên với những chi tiết đáng sợ, cũng như dấu vết băng nhóm Strigoi gây án. Rất ít thông tin được chia sẻ với học viên, đương nhiên.

Trong khi các giám hộ cố gắng hết sức, các Moroi cũng làm - thật không may - hết sức: *nói chuyện*.

Với quá nhiều hoàng thân quốc thích và các Moroi quan trọng khác, đêm đó một cuộc họp được tổ chức để bàn về những chuyện đã xảy ra và những gì phải làm trong tương lai. Không có quyết định chính thức nào được đưa ra, các Moroi có nữ hoàng và một hội đồng lãnh đạo ở nơi khác để ra quyết định kiểu này. Nhưng tất cả đều biết, những quan điểm tập hợp ở đây có thể dẫn tới yêu cầu dây chuyền với phía trên. Sự an toàn của chúng tôi có thể phụ thuộc rất lớn vào những gì được thảo luận trong cuộc họp này.

Nó được tổ chức trong một đại sảnh mênh mông của khu nhà nghỉ, một căn phòng với dãy ghế

vòng cung và rất nhiều chỗ ngồi. Mặc dù không gian đậm tính chất công việc, vẫn có thể nhận ra căn phòng được thiết kế cho những dịp khác hẳn một cuộc họp về thăm sát và tự vệ. Các tấm thảm bằng nhung khoe những hình thêu hoa cầu kì màu bạc và đen. Ghế ngồi làm từ gỗ đen đánh bóng với lưng dựa cao, rõ ràng dành cho các buổi tiệc tuyệt diệu. Các bức vẽ Moroi hoàng tộc quá cổ từ lâu treo trên tường. Tôi liếc nhìn một nữ hoàng mình không biết tên. Bà mặc một bộ váy lỗi mốt - quá nặng nề diêm dúa theo cảm nhận của tôi - và có mái tóc màu nhạt như Lissa.

Một vài người tôi không quen chịu trách nhiệm điều khiển cuộc họp đứng trên bục. Đa số các Moroi hoàng tộc tập trung ở phía trước. Những người khác, bao gồm cả học sinh, ngồi ở bất kì chỗ nào có thể. Christian và Mason thấy tôi cùng Lissa trong lúc tìm chỗ ngồi, khi chúng tôi định ngồi phía sau, Lissa lắc đầu.

“Tớ sẽ ngồi phía trước.”

Ba đứa chúng tôi nhìn cô. Tôi quá ngạc nhiên nên không thể thăm dò tư tưởng cô ấy.

“Nhìn kìa.” Cô chỉ. “Các Moroi hoàng gia ngồi đằng kia, theo gia đình.”

Đúng thế. Các thành viên trong cùng gia tộc tụ tập với nhau: Badica, Ivashkov, Zeklos,... Tasha cũng ngồi đó, nhưng một mình. Christian là người duy nhất thuộc gia đình Ozero ở đây.

“Tớ phải lên đó,” Lissa nói.

“Không ai mong cậu ở đó,” tôi nói.

“Tớ phải đại diện cho gia đình Dragomir.”

Christian chế giễu. “Chỉ là một mớ chuyện nhảm nhí về hoàng tộc.”

Khuôn mặt Lissa thể hiện sự quyết tâm. “Tớ phải lên đó.”

Tôi mở giác quan để thấy được cảm nhận của Lissa và thích thú với những gì tôi biết được. Cô đã dành cả ngày im lặng và sợ hãi, như khi được nghe về mẹ của Mia. Nỗi sợ hãi ấy vẫn còn trong Lissa. Nhưng nó đã bị át đi bởi một niềm tin kiên định và quyết tâm vững chắc. Cô nhận ra mình là một trong những Moroi cai trị, và khi ý nghĩ về băng đảng Strigoi lang thang làm cô lo sợ, cô muốn gánh lấy phần việc của mình.

“Cậu nên làm thế,” tôi nói nhẹ nhàng. Tôi cũng thích ý tưởng Lissa thách thức Christian.

Lissa nhìn tôi mỉm cười. Cô biết tôi cảm thấy gì. Một lúc sau, cô quay về phía Christian. “Anh nên ngồi cùng cô anh.”

Christian mở miệng định phản đối. Nếu không phải trong tình huống tồi tệ này, thì việc Lissa yêu cầu cậu ta có thể rất ngộ. Christian lúc nào cũng bướng bỉnh và khó tính, những người cố gắng ép buộc cậu ta đều không thành công. Nhìn mặt Christian, tôi thấy cậu ta cũng nhận ra điều tương tự như tôi vừa nhận ra ở Lissa. Cậu ta cũng thích thú khi thấy Lissa mạnh mẽ. Christian mím môi nhăn nhó.

“Được rồi.” Christian nắm tay Lissa, và hai người họ đi về hàng ghế phía trước.

Tôi cùng Mason ngồi xuống. Trước khi cuộc họp bắt đầu, Dimitri tới ngồi cạnh tôi, tóc buộc sau gáy và áo khoác da quấn quanh người. Tôi nhìn anh ngạc nhiên nhưng không nói gì. Có ít giám hộ trong cuộc họp này, đa phần đều đang bận rộn với việc quản trị rủi ro. Thật dễ nhận ra. Tôi ở đây, mắc kẹt giữa hai người đàn ông của mình.

Cuộc họp bắt đầu ngay sau đó. Mọi người hào hứng nói về ý tưởng các Moroi nên được cứu rỗi ra sao, nhưng rốt cuộc, có hai thuyết gây chú ý nhất.

“Giải pháp ở ngay bên chúng ta” một hoàng thân nói, khi được phép lên tiếng. Ông ta đứng bên ghế và nhìn quanh phòng. “Ở đây. Ở những nơi như khu nghỉ này. Và ở Học viện Thánh Vladimir. Chúng ta gửi con cái tới những nơi an toàn, những nơi chúng được bảo vệ theo số lượng và được canh gác dễ dàng hơn. Hãy nhìn xem chúng ta ở đây bao nhiêu người, người lớn và trẻ em đang sống. Tại sao chúng ta không sống như thế này mãi mãi?”

“Rất nhiều người trong chúng ta đã làm thế,” ai đó phản bác.

Người đàn ông phẩy tay. “Một hai gia đình rải rác. Hay một thành phố với số Moroi đông đúc. Nhưng những Moroi đó vẫn bị phân tán. Đa số đều không đóng góp chung tài nguyên - giám hộ, pháp thuật. Nếu chúng ta có thể làm theo mô hình này...” Ông ta vung tay lên. “... chúng ta sẽ không bao giờ phải lo lắng về Strigoi nữa.”

“Và Moroi sẽ chẳng bao giờ tiếp xúc được với phần còn lại của thế giới,” tôi lẩm bẩm. “Ồ, nhưng khi con người phát hiện ra cả một thành phố ma cà rồng phát triển giữa chốn hoang dã, chúng ta sẽ được tiếp xúc *rất nhiều* với họ.”

Một thuyết khác nói về bảo vệ các Moroi đỡ tốn kém hơn nhưng ảnh hưởng nhiều tới cá nhân hơn - đặc biệt là với tôi.

“Vấn đề chỉ đơn giản là chúng ta không có đủ giám hộ.” Người chủ trương kế hoạch này là một phụ nữ thuộc gia tộc Szelsky. “Vì thế, câu trả lời rất đơn giản: *tìm thêm*. Gia đình Drozdov có năm giám hộ, như thế là không đủ. Chỉ mỗi sáu người bảo vệ cả tá Moroi! Thật không thể chấp nhận được. Chẳng có gì ngạc nhiên khi chuyện này cứ tiếp diễn.”

“Bà định đề xuất lấy thêm giám hộ ở đâu?” người bảo vệ quan điểm tập hợp các Moroi lại với nhau lên tiếng. “Họ là một nguồn tài nguyên hữu hạn.”

Bà ta chỉ vào chỗ tôi và các học viên tập sự khác đang ngồi. “Chúng ta đã có khá nhiều. Tôi đã theo dõi họ luyện tập. Họ rất tài năng. Tại sao chúng ta phải chờ tới lúc họ mười tám? Nếu thúc đẩy chương trình đào tạo và chú ý tới huấn luyện đối kháng hơn là học tập sách vở, chúng ta sẽ có những giám hộ mười sáu tuổi.”

Dimitri lẩm bẩm trong họng về không thoải mái. Anh ngả về phía trước, đặt khuỷu tay lên đầu gối và dựa cằm vào bàn tay, mắt nhú lại suy nghĩ.

“Không chỉ có thế, chúng ta đang lãng phí rất nhiều giám hộ tiềm năng. Các nữ ma cà rồng lai đâu cả rồi? Nòi giống chúng ta liên kết với nhau. Các Moroi đang làm phần việc của mình để duy trì các ma cà rồng lai. Tại sao những phụ nữ đó không làm phần việc của họ? Tại sao họ không ở đây?”

Một tràng cười dài nóng nảy đáp lại. Mọi con mắt đổ dồn về phía Tasha Ozero. Trong khi mọi Moroi hoàng tộc đều ăn diện, cô vẫn mặc thường phục. Một chiếc quần jeans, áo ba lỗ trắng lộ ít eo, và một chiếc áo khoác đan ren màu xanh tới đầu gối.

Liếc về phía chủ tọa, cô hỏi, “Tôi được phép chứ?”

Ông ta gật đầu. Người phụ nữ nhà Szelsky ngồi xuống, Tasha đứng lên. Không như những người khác, cô đi thẳng tới bục để mọi người có thể nhìn mình rõ hơn. Mái tóc đen bóng mượt được kéo ra sau, buộc thành chiếc đuôi ngựa, khoe ra toàn bộ vết sẹo theo cách tôi nghi ngờ là có chủ ý. Khuôn mặt cô bướng bỉnh và thách thức. Rất đẹp.

“Những người phụ nữ đó ở đây, Monica, vì họ quá bận rộn nuôi nấng con cái mình - những đứa trẻ mà cô muốn đẩy ra chiến trường từ lúc chúng mới chập chững biết đi ấy, cô biết đấy. Và đừng sỉ nhục chúng tôi khi làm như các Moroi đang ban phát ơn huệ cho ma cà rồng lai bằng cách giúp họ sinh sản. Có thể gia đình cô thì khác, nhưng với đa số chúng ta, tình dục chỉ để cho vui. Các Moroi chẳng phải hi sinh điều gì khi làm chuyện đó với ma cà rồng lai cả.” Dimitri ngồi thẳng dậy, biểu hiện không còn giận dữ nữa. Chắc anh đang hào hứng khi bạn gái mới của mình nhắc tới tình dục. Sự bức dọc lóe lên trong tôi, mong sao nếu người ta thấy sát khí trên mặt tôi, họ sẽ cho rằng nó hướng tới bọn Strigoi chứ không phải tới Monica.

Qua phía Dimitri, tôi chợt nhận ra Mia đang ngồi một mình, ở hàng ghế phía xa đằng sau. Tôi không biết nó ở đó. Mia sụp xuống ghế ngồi. Mắt đỏ vằn, khuôn mặt tái nhợt hơn thường lệ. Một nỗi đau kì lạ nhói lên trong tôi, điều mà tôi không tưởng tượng được là con bé đó đủ sức gây ra cho mình.

“Và lí do chúng ta chờ những giám hộ này đủ mười tám tuổi chính là vì chúng ta muốn họ tận hưởng chút ít hương vị cuộc sống giả dối trước khi bắt họ sống cả đời trong nguy hiểm thường trực. Họ cần thêm vài năm để phát triển cả về thể chất lẫn tinh thần. Bắt họ ra trận trước khi sẵn sàng, đối xử với họ như một thứ đồ vật trong các cuộc họp - các người chỉ đang tạo ra những con mồi cho bọn Strigoi mà thôi.”

Một vài người nín thở trước ngôn từ cứng rắn của Tasha, nhưng cô đã thành công khi lôi kéo sự chú ý của cử tọa.

“Các người còn tạo ra nhiều con mồi hơn khi muốn biến những nữ ma cà rồng lai khác thành giám hộ. Các người không thể bắt họ sống một cuộc sống không mong muốn. Toàn bộ kế hoạch tìm kiếm thêm giám hộ chỉ dựa vào việc ném trẻ em và những người không tự nguyện vào con đường nguy hiểm, để các người - vừa đủ - đi trước kẻ thù một bước. Tôi phải nói đây là kế hoạch ngu ngốc nhất trên đời, nếu tôi chưa từng được nghe kế hoạch của ông ta.”

Cô chỉ tay vào người phát biểu đầu tiên, người muốn các Moroi tập trung lại với nhau. Sự bối rối hiện lên trong điệu bộ của ông ta.

“VẬY, Natasha, cô hãy chỉ cho chúng tôi đi,” ông ta phản pháo. “Nói xem cô nghĩ chúng ta nên làm gì, khi cô có nhiều kinh nghiệm với bọn Strigoi như thế.”

Một nụ cười nhạt thoáng trên môi Tasha, nhưng cô không nổi giận trước sự lảng mạ này. “Tôi nghĩ gì ư?” Cô bước lại gần phía khán đài hơn, nhìn chúng tôi và trả lời. “Tôi nghĩ chúng ta nên chấm dứt việc đưa ra những kế hoạch phụ thuộc vào sự bảo vệ của bên thứ ba. Các người nghĩ có quá ít giám hộ? Đó không phải là vấn đề. Vấn đề là có quá nhiều Strigoi. Chúng ta đã mặc chúng tăng lên, mạnh lên bởi chúng ta không làm gì ngoài việc tranh cãi ngu ngốc. Chúng ta chạy trốn và ẩn nấp sau những ma cà rồng lai, để bọn Strigoi lộng hành. Đó là lỗi của chúng ta. *Chúng ta* là nguyên nhân khiến gia tộc Drozdov bị sát hại. Các người cần một đội quân? Thế thì, chúng ta đây. Những ma cà rồng lai không phải là đối tượng duy nhất có khả năng học chiến đấu. Câu hỏi ở đây, thưa bà Monica, không phải là những nữ ma cà rồng lai ở đâu trong trận chiến này. Vấn đề là: *Chúng ta ở đâu?*”

Tasha đang gần như hét lên, và sự nỗ lực khiến má cô ửng hồng. Đôi mắt cô sáng rực với xúc động mãnh liệt, và cùng với những đường nét xinh đẹp khác - kể cả vết sẹo - cô khiến mọi người chấn động. Không ai có thể rời mắt khỏi cô. Lissa ngưỡng mộ nhìn Tasha, hào hứng với những lời lẽ ấy. Mason trông như bị thôi miên. Dimitri có vẻ rất ấn tượng. Và phía sau anh...

Phía sau anh là Mia. Mia không còn uốn người trong ghế nữa. Nó ngồi thẳng dậy y hệt một cây gậy, mắt mở to, nhìn Tasha như thể cô là câu trả lời cho cuộc đời mình.

Monica Szelsky có vẻ ít kinh ngạc hơn, bà ta nhìn Tasha. “Chắc không phải cô đang gợi ý rằng các Moroi nên chiến đấu cạnh giám hộ khi bọn Strigoi tới chứ?”

Tasha nhìn thẳng vào bà ta. “Có đấy. Tôi kiến nghị các Moroi và giám hộ đi chiến đấu với bọn Strigoi *trước khi* chúng tới.”

Một anh chàng khoảng hai mươi tuổi trông như người mẫu của Ralph Lauren bật dậy. Tôi cực kỳ tiên hân là một Moroi hoàng tộc. Không ai đủ giàu để có được mái tóc nhuộm highlight vàng hoe hoàn hảo như thế. Hắn cởi chiếc áo len đắt tiền khỏi thắt lưng và choàng lên ghế. “Ồ,” hắn nói bằng giọng chế nhạo, khi chưa tới lượt phát biểu. “Thế là, cô định đưa gậy với cọc cho chúng tôi và đẩy chúng tôi ra chiến trường?”

Tasha nhún vai. “Nếu cần thiết, thì tất nhiên phải vậy.” Một nụ cười ranh mãnh nở trên đôi môi xinh đẹp. “Nhưng chúng ta có vũ khí riêng nên học cách sử dụng. Các giám hộ không thể làm được.”

Vẻ mặt tên nọ thể hiện rõ hắn nghĩ ý tưởng đó điên rồ đến đâu. Hắn đảo mắt. “VẬY sao? Thế nào?”

Nụ cười của Tasha nở rộng. “Thế này.”

Cô vẫy tay, chiếc áo len choàng trên ghế bành cháy.

Tên kia kêu lên kinh ngạc và ném áo xuống sàn, giậm chân đập tắt.

Trong một khoảnh khắc, cả phòng cùng nín thở. Và rồi... sự hỗn loạn bùng nổ.

Mười ba

MỌI NGƯỜI ĐỨNG DẬY HỒ HẾT, ai cũng muốn bày tỏ quan điểm của mình. Như mọi khi, đa phần họ có cái nhìn giống nhau: Tasha đã sai. Họ nói cô điên khùng. Họ bảo cô rằng bắt Moroi chiến đấu cùng ma cà rồng lai chống lại Strigoi sẽ dẫn đến sự tuyệt diệt của cả hai giống nòi. Họ còn cả gan nói rằng tất cả chỉ là kế hoạch của Tasha - rằng cô hợp tác với bọn Strigoi trong tất cả những chuyện này.

Dimitri đứng dậy, tỏ vẻ ghê tởm trước cảnh tượng hỗn loạn đó. “Các em nên đi khỏi đây. Chẳng có chuyện gì hay ho nữa đâu.”

Mason và tôi đứng dậy, nhưng cậu ta lắc đầu khi tôi bắt đầu đi theo Dimitri.

“Cậu đi đi,” Mason nói. “Tớ muốn kiểm tra mấy thứ.”

Tôi liếc nhìn đám người đang đứng lơ nhố tranh cãi, nhún vai. “Chúc may mắn.”

Tôi không thể tin được mới chỉ có vài ngày chưa nói chuyện với Dimitri. Bước ra ngoài đại sảnh với anh, tôi tưởng đã qua cả năm trời. Ở bên Mason mấy ngày này rất tuyệt diệu, nhưng khi gặp Dimitri, tất cả những tình cảm dành cho anh ùa về. Đột nhiên, Mason giống như một đứa trẻ con. Sự lo lắng về tình cảnh của Tasha trở lại, và những lời lẽ ngớ ngẩn buột khỏi miệng tôi trước khi tôi kịp dừng lại.

“Lẽ ra anh phải ở đó bảo vệ Tasha mới đúng chứ?” tôi hỏi. “Nhờ đám đông bắt cô ấy thì sao? Tasha sẽ gặp rắc rối lớn khi dùng phép thuật như thế.”

Dimitri nhướng một bên lông mày. “Cô ấy tự lo được cho mình.”

“Vâng, vâng, vì Tasha là một người dùng pháp thuật và karate cừ khôi. Em hiểu. Em chỉ nghĩ thế vì anh sắp trở thành vệ sĩ của cô ấy mà thôi...”

“Em nghe tin ấy ở đâu thế?”

“Em có nguồn riêng.” Thừa nhận nghe thông tin từ mẹ nghe chừng không oai lắm. “Anh đã quyết định rồi, đúng không? Em nghĩ khá thú vị, vì Tasha định cho anh những quyền lợi phụ thêm...”

Dimitri nhìn thẳng vào tôi. “Chuyện giữa anh và cô ấy không liên quan tới em,” anh quả quyết.

Mấy từ *anh và cô ấy* làm tôi đau nhói. Nghe như thế anh và Tasha đã thỏa thuận xong. Giống hệt những lần bị tổn thương khác, cơn giận của tôi nổi lên.

“Vâng, em biết hai người sẽ hạnh phúc bên nhau. Tasha đúng mẫu người anh thích mà, em biết anh thích phụ nữ lệch tuổi với anh. Sao nhỉ, cô ấy bao nhiêu rồi, hơn anh sáu tuổi đúng không? Hay bảy? Còn em thì kém anh bảy tuổi.”

“Phải,” Dimitri nói sau một lúc im lặng. “Đúng thế. Cuộc đối thoại này càng tiếp diễn, em chỉ càng chứng minh rằng mình non nớt đến thế nào.”

Cái gì! Hàm dưới của tôi gần như chạm mặt sàn. Kể cả việc mẹ đấm cũng không khiến tôi đau tới vậy. Trong thoáng chốc, tôi nghĩ có sự hối hận trong mắt Dimitri, dường như anh cũng nhận ra lời lẽ của mình hơi ngịch ngố. Nhưng rất nhanh, thái độ của anh trở về như trước.

“Cô ma cà rồng lai bé nhỏ,” một giọng nói đột nhiên vang lên gần đó.

Vẫn choáng váng, tôi chậm chậm quay về phía Adrian Ivashkov. Anh ta cười với tôi và chỉ hơi gật đầu với Dimitri. Tôi nghĩ mặt mình đang đỏ bừng. Không biết Adrian đã nghe được bao nhiêu?

Anh ta xua tay. “Tôi không muốn phá đám hai vị. Chỉ muốn nói chuyện với em khi nào em rảnh thôi.”

Tôi muốn bảo thẳng Adrian rằng mình chẳng rỗi hơi mà chơi mấy trò anh ta muốn, nhưng lời lẽ của Dimitri vẫn làm tôi nhức nhối. Anh đang nhìn Adrian vẻ không bằng lòng. Có lẽ anh, cũng như bao người khác, đã biết đến tai tiếng của Adrian. *Được*, tôi nghĩ. Đột nhiên tôi muốn Dimitri ghen tuông. Tôi muốn anh tổn thương nhiều như anh đã làm với tôi.

Nén nỗi đau xuống, tôi nở nụ cười chết người, nụ cười đôi khi tôi vẫn không tận dụng được hết. Tôi đi về phía Adrian và đặt một tay lên cánh tay anh ta.

“Tôi giờ đang rảnh.” Tôi gật đầu với Dimitri và kéo Adrian đi, bước thật sát anh ta. “Gặp lại anh sau, Giám hộ Belikov.”

Dimitri nhìn tôi chăm chăm. Nhưng tôi quay lưng đi không nhìn lại.

“Không có hứng với người hơn tuổi, hả?” Adrian hỏi khi chúng tôi ở riêng với nhau.

“Anh đang tưởng tượng à,” tôi nói. “Rõ ràng là sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành của tôi đã làm anh mờ mắt.”

Adrian phá lên cười. “Hoàn toàn có thể.”

Tôi định quay về, nhưng anh ta vòng tay quanh người tôi. “Không, không, em muốn chơi trò thân mật với tôi, giờ em phải hiểu rõ chứ.”

Tôi đảo mắt nhìn Adrian và mặc kệ cánh tay đó. Trên người anh ta có mùi cồn và mùi đinh hương thường lệ. Không biết giờ anh ta có say không. Tôi có cảm giác điều gì đó khác biệt giữa thái độ của anh ta lúc say và lúc tỉnh.

“Anh muốn gì?” tôi hỏi.

Anh ta chăm chú nhìn tôi một lát. “Tôi muốn em gọi Vasilisa tới đi với tôi. Chúng ta sẽ vui vẻ một chút. Có thể em sẽ cần một bộ đồ bơi.” Anh ta có vẻ thất vọng với sự thừa nhận của mình. “Trừ phi em muốn ở trần?”

“Cái gì? Một nhóm Moroi và ma cà rồng lai vừa bị giết, thế mà anh muốn đi bơi và ‘vui vẻ’ à?”

“Không chỉ bơi đâu,” Adrian kiên nhẫn. “Hơn nữa, vụ giết chóc đó chính là lí do khiến em cần vụ đi chơi này.”

Chưa kịp cãi lại, tôi đã thấy bạn tôi ở khúc quanh. Lissa, Mason và Christian. Eddie Castile đi cùng họ, không có gì đáng ngạc nhiên, nhưng còn cả Mia nữa -đương nhiên tôi rất kinh ngạc. Họ đang chăm chú thảo luận, nhưng dừng lại ngay khi nhìn thấy tôi.

“Cậu đây rồi,” Lissa nói, vẻ mặt bối rối.

Tôi nhớ ra tay Adrian vẫn vòng quanh người mình. Tôi vùng ra. “Kìa, mọi người,” tôi nói. Một thoáng ngỡ ngàng ngập bao trùm chúng tôi, và tôi gần như chắc chắn có tiếng cười trầm trầm từ phía Adrian. Tôi nhìn anh ta rồi tới các bạn mình. “Adrian mời chúng ta đi bơi.”

Mọi người nhìn tôi ngạc nhiên, và tôi có thể thấy bánh xe suy xét vận động trong đầu họ. Mặt Mason hơi sầm lại, nhưng cũng như các bạn, cậu ta không nói gì. Tôi rên thầm.

Adrian làm cho việc tôi mời đám bạn tới tiết mục bí mật của anh ta được dễ dàng. Với thái độ dễ dãi của anh ta, tôi không mong chờ gì khác. Lấy đồ bơi xong, theo sự chỉ dẫn của anh ta, chúng tôi tới một lối ra ở phía xa nhà nghỉ. Nó có một cầu thang dẫn xuống, xuống nữa, xuống mãi. Tôi suýt nữa chóng mặt khi đi vòng vòng như vậy. Đèn điện gắn trên tường, theo bước chân chúng tôi, những bức tường vẽ tranh dần chuyển thành tường khắc đá.

Khi tới nơi, tôi nhận ra Adrian đã đúng, đó không chỉ là đi bơi. Chúng tôi đang đứng trong một suối khoáng đặc biệt của khu nghỉ dưỡng, dành riêng cho các Moroi quý tộc. Vì thế, nó được một nhóm Moroi hoàng gia mà tôi cho là bạn bè của Adrian bao trọn gói. Có khoảng ba mươi người khác,

tầm tuổi anh ta hoặc hơn, những người mang đậm dấu ấn của sự giàu có và quyền lực.

Khu này bao gồm nhiều bể suối khoáng nóng. Chắc hẳn nó đã từng ở trong một cái hang hay động, nhưng những người xây dựng khu nghỉ đã loại bỏ tất cả các yếu tố quê mùa xung quanh. Tường và trần đá đen bóng bẩy đẹp đẽ y như mọi thứ trong khu nghỉ dưỡng. Cảm giác giống như ở trong một cái hang, một cái hang thiết kế đẹp mắt. Giá treo khăn đóng trên tường, bàn ăn đựng đầy những món hấp dẫn. Các bể tắm rất hợp với cách trang hoàng của căn phòng: những bể nhỏ có thành bằng đá chứa nước nóng phun ra từ một nguồn dưới đất. Hơi nước bao trùm căn phòng, và một mùi hương kim loại nhẹ vương trong không khí. Tiếng cười đùa và nghịch nước của những người vui chơi ở đó vọng tới chỗ chúng tôi.

“Sao Mia lại đi với cậu?” tôi hỏi nhỏ Lissa. Cả bọn chúng tôi đang lang thang quanh phòng, tìm một cái bể không người.

“Chúng tớ chuẩn bị ra về thì thấy nó đang nói chuyện với Mason,” cô quay lại, giữ giọng mình cũng nhỏ như tôi. “Tớ nghĩ thật nhỏ nhen nếu... tớ không biết... bỏ nó lại đấy.”

Bản thân tôi cũng đồng ý với Lissa. Dấu hiệu đau buồn rõ rệt hiện lên trên khuôn mặt Mia, nhưng xem ra nó đã được xoa dịu trong chốc lát nhờ những lời Mason nói.

“Tớ tưởng cậu không biết Adrian,” Lissa nói thêm. Sự không đồng tình thể hiện trong cả giọng nói lẫn mỗi liên kết. Cuối cùng chúng tôi cũng tìm thấy một bể lớn, hơi cách xa lối vào. Một anh chàng và một cô nàng đang ở phía đối diện, mê mải với nhau, nhưng vẫn còn khối không gian cho hai đứa tôi. Bọn họ dễ dàng lơ đi.

Tôi đặt một chân xuống nước và rút ra ngay.

“Tớ không biết thật mà,” tôi bảo Lissa. Rất cẩn thận, tôi nhón chân vào, từ từ trườn xuống. Khi tới bụng, tôi nhăn nhó. Tôi đang mặc một bộ bikini màu hạt dẻ, và nước nóng bỏng khiến bụng tôi khó chịu.

“Cậu phải biết hẳn chút ít chứ. Hẳn mời cậu tới bữa tiệc mà.”

“Ờ, nhưng giờ cậu có thấy anh ta ở chỗ bọn mình không?”

Cô nhìn theo tôi. Adrian đứng ở phía xa căn phòng với một nhóm con gái mặc những bộ bikini nhỏ xíu. Một trong số đó là bộ Betsey Johnson tôi đã từng nhìn thấy trên tạp chí mà ao ước. Tôi thờ dãi quay đi.

Chúng tôi đã chìm hoàn toàn trong nước. Nước nóng tới mức tôi tưởng mình đang ở trong một cái nồi súp. Thấy Lissa đã bị thuyết phục trước sự trong sạch của tôi với Adrian, tôi chuyển sang cuộc đối thoại của những người khác.

“Các cậu đang nói gì thế?” tôi xen vào. Như thế dễ hơn là ngồi nghe và tự hiểu ra.

“Cuộc họp ấy,” Mason hào hứng. Rõ ràng cậu ta đã bỏ qua việc thấy tôi và Adrian với nhau.

Christian đã yên vị trên một bậc đá trong bể. Lissa thu mình bên cạnh. Vòng cánh tay thể hiện chủ quyền qua người cô, cậu ta nghiêng người dựa vào thành bể.

“Bạn trai cậu muốn dẫn đầu một đội quân chống lại Strigoi,” Christian bảo tôi. Chắc hẳn cậu ta nói thế để chọc tức tôi.

Tôi nhìn Mason dò hỏi. Không đáng để cố gắng thách thức hai chữ “bạn trai.”

“Này, đây là cô *cậu* đề xuất đấy chứ,” Mason nhắc Christian.

“Cô ấy chỉ nói chúng ta nên tìm bọn Strigoi trước khi chúng tìm ra chúng ta thôi,” Christian đáp trả. “Cô ấy không muốn các học viên tham gia chiến đấu. Người muốn thế là Monica Szelsky.”

Một nữ phục vụ tiến đến với khay chứa đồ uống màu hồng. Đồ uống rót trong những chiếc ly pha lê dài thanh lịch với miệng ly nhúng đường. Tôi rất nghi ngờ thứ đồ uống này có cồn, nhưng tôi không nghĩ người đưa nó vào bữa tiệc sẽ bị xử lí. Không biết nó là gì. Hầu hết các trải nghiệm với cồn của

tôi chỉ liên quan tới những cốc bia rẻ tiền. Tôi lấy một cốc đưa cho Mason.

“Bạn có nghĩ đây là một ý kiến hay không?” tôi hỏi, nếm thử một chút thật cẩn trọng. Là một giám hộ đang trong giai đoạn huấn luyện, tôi cảm tưởng mình luôn phải đề phòng, nhưng đêm nay tôi lại muốn nổi loạn. Thứ đồ uống này giống như cocktail. Nước bưởi. Có gì đó ngọt ngọt, như dâu tây. Tôi vẫn chắc chắn nó có cồn, nhưng không mạnh đến mức hạ tôi ngủ mê mết.

Một nữ phục vụ khác lại đến với khay đồ ăn. Tôi nhìn và thấy mình chẳng biết món gì cả. Có món hơi giống nấm nhồi phô mát, có món trông giống một hỗn hợp nhỏ của thịt và xúc xích. Vốn là kẻ phàm ăn, tôi với tay lấy một món, cho rằng nó không tệ lắm.

“Foie gras đây,” Christian nói, một nụ cười đáng ghét in trên mặt cậu ta.

Tôi nhìn cậu ta đề phòng. “Là cái gì?”

“Bạn không biết à?” Giọng Christian nghe kiêu ngạo, và lần đầu tiên trong đời, cậu ta giống như một quý tộc thực sự truyền đạt kiến thức uyên bác của mình cho cấp dưới. Cậu ta nhún vai. “Thử đi. Rồi đoán.”

Lissa thở dài bực bội. “Là gan ngỗng.”

Tôi rút tay lại. Người phục vụ đi tiếp, còn Christian bật cười. Tôi lườm.

Trong lúc đó, Mason vẫn đang bỏ lửng câu hỏi của tôi về ý tưởng học viên tập sự chiến đấu trước khi tốt nghiệp có thực sự tốt hay không.

“Chúng ta đang làm gì nào?” cậu ta phẫn nộ. “Bạn đang làm gì nào? Ngày ngày chạy tập với Belikov. Cái đó có tác dụng gì với cậu? Với các Moroi?”

Cái đó có tác dụng gì với tôi? Khiến tim tôi đập dồn và đầu óc nghĩ những điều không nghiêm túc.

“Chúng ta chưa sẵn sàng,” tôi nói.

“Chúng ta chỉ còn sáu tháng nữa thôi,” Eddie xen vào.

Mason gật đầu đồng ý. “Đúng thế. Chúng ta còn học được bao nhiêu nữa?”

“Nhiều đấy,” tôi đáp, nghĩ đến những gì tôi thu lượm được trong quá trình học phụ đạo với Dimitri. Tôi uống hết cốc đồ uống. “Hơn nữa, khi nào nó kết thúc? Cứ nói là khóa học kết thúc sớm sáu tháng, và họ đẩy chúng ta đi? Chuyện gì tiếp theo nữa? Họ quyết định đẩy nhanh hơn và cắt đi năm thứ ba? Rồi đến năm nhất?”

Mason nhún vai. “Tớ không sợ chiến đấu. Tớ có thể hạ gục bọn Strigoi khi tớ học năm thứ hai.”

“Ừ,” tôi nói khô khan. “Giống như cách cậu trượt tuyết trên mấy con dốc đó.”

Mặt Mason, vốn đã đỏ vì sức nóng, lại càng đỏ bừng lên. Tôi lập tức hối hận vì lời lẽ, đặc biệt là khi Christian đã bắt đầu cười to.

“Chưa bao giờ nghĩ tới ngày tớ phải đồng ý với cậu, Rose. Nhưng buồn thay, tớ lại đang có cùng suy nghĩ ấy.” Người phục vụ cocktail lại tới, cả tôi và Christian đều lấy một cốc. “Các Moroi cần phải giúp chúng ta bảo vệ *chính họ*.”

“Bằng pháp thuật?” Mia đột nhiên hỏi.

Đó là lần đầu tiên nó mở miệng kể từ lúc tới đây. Im lặng tuyệt đối. Tôi nghĩ Mason và Eddie không đáp vì họ không biết gì về chiến đấu bằng pháp thuật. Lissa, Christian và tôi thì biết - nhưng chúng tôi đang cố giả vờ không biết. Có một tia hi vọng kì lạ trong mắt Mia. Tôi có thể tưởng tượng ra những điều nó đã trải qua ngày hôm nay. Nó thức giấc, nghe tin mẹ chết rồi phải chịu đựng hàng nhiều giờ liền với những cuộc tranh cãi chính trị và sách lược chiến đấu. Việc nó ngồi đây, gần như bình tĩnh quả là một điều kì diệu. Tôi cho rằng ai đó thực sự yêu mẹ sẽ không thể nào bình tĩnh trong hoàn cảnh này.

Thấy không ai có ý định trả lời, tôi đành lên tiếng, “Có lẽ là thế. Nhưng... tớ không biết nhiều về pháp thuật.”

Tôi uống hết cốc nước và quay đi, hi vọng người khác tiếp nối câu chuyện. Nhưng không. Mason chuyển sang vụ tranh cãi về Moroi. Mia có vẻ thất vọng nhưng không nói.

Tôi lấy một cốc nước nữa và chìm vào trong bể, sâu vừa đủ để vẫn cầm cái cốc. Đồ uống đã thay đổi. Nó trông như sô cô la và có kem trên bề mặt. Tôi ném thử và lập tức nhận ra vị cồn. Tuy nhiên, tôi thấy sô cô la làm nó loãng đi.

Khi tôi sẵn sàng cho cốc thứ tư, người phục vụ không còn ở gần đó nữa. Mason đột nhiên trở nên hết sức, hết sức dễ thương trong mắt tôi. Tôi thích cậu ta tỏ ra quan tâm lãng mạn tới tôi một chút, nhưng cậu ta vẫn huyền thuyên về Strigoi và những công việc hậu cần cho vụ tấn công giữa ban ngày. Mia cùng Eddie gật đầu nhiệt tình với cậu ta, khiến tôi cảm tưởng nếu như cậu ta sắp đi săn Strigoi ngay bây giờ, họ sẽ theo ngay. Christian cũng tham gia nói chuyện, nhưng thực chất chỉ là để chơi trò tán thành quý quá thường lệ. Lúc nào cũng thế. Cậu ta cho rằng một trận đánh phủ đầu sẽ cần có các giám hộ và các Moroi, như Tasha nói. Mason, Mia và Eddie cãi lại, nếu các Moroi không đủ sức, các giám hộ sẽ xử lý thay.

Tôi thừa nhận, nhiệt huyết của họ dễ lây lan. Tôi thích ý tưởng tấn công Strigoi hơn. Nhưng trong vụ Badica và Drozdov, tất cả các giám hộ đều bị sát hại. Rõ ràng bọn Strigoi đã tổ chức thành nhóm lớn và có sự giúp đỡ bên ngoài, những điều đó nói với tôi rằng phe ta phải hết sức cảnh giác.

Ngoài sự dễ thương ra, tôi chẳng thấy câu chuyện về kỹ năng chiến đấu của Mason đáng nghe chút nào. Tôi muốn một đồ uống khác, bèn đứng dậy và trèo qua thành bể. Thật ngạc nhiên, cả thế giới bỗng chao đảo. Tôi đã từng bị như thế khi ra khỏi bồn tắm nóng quá nhanh, nhưng khi thấy cơ thể không ổn định lại, tôi nhận ra mấy món đồ uống đó nặng hơn tôi tưởng nhiều.

Tôi biết rằng cốc thứ tư không phải là ý tưởng hay, nhưng tôi không muốn quay lại và khiến mọi người biết tôi say rượu. Tôi đi về phía căn phòng bên cạnh, nơi người phục vụ vừa bước vào. Mong sao có chút đồ ăn nhẹ ở đâu đó, bánh sô cô la thay vì gan ngỗng. Tôi bước đi, cố gắng chú ý tới sàn nhà trơn trượt, nghĩ rằng nếu ngã xuống một trong những cái bồn và đập vỡ đầu mình sẽ bẽ mặt lắm.

Tôi quá chú ý đến bước chân và cố gắng không lao đảo nên đã đâm phải một ai đó. Theo tôi, nó là lỗi của hấn, hấn lùi vào tôi.

“Này, để ý chứ,” tôi nói, cố lấy lại thăng bằng.

Nhưng hấn không để ý tới tôi. Mắt hấn đang nhìn một gã khác, một gã với cái mũi đầy máu.

Tôi đang đứng giữa một cuộc ẩu đả.

Mười bốn

HAI GẤ TÔI CHƯA TỪNG GẶP đang gườm gườm thủ thế nhau. Họ khoảng hơn hai mươi, và chẳng ai chú ý tới tôi. Người đâm vào tôi đẩy tên kia thật mạnh, khiến hắn lao đảo lùi lại.

“Mày sợ chứ gì!” người đứng gần tôi gào lên. Hắn mặc bộ bơi màu xanh, và mái tóc đen bết nước. “Tất cả chúng mày đều sợ hãi. Chỉ muốn trốn trong lâu đài và để các giám hộ làm công việc bẩn thỉu của chúng mày. Chúng mày sẽ ra sao nếu họ chết hết? Ai bảo vệ chúng mày?”

Gã kia lấy tay lau máu trên mặt. Đột nhiên tôi nhận ra hắn - nhờ vào những dải tóc nhuộm vàng hoe. Hắn là tên Moroi hoàng tộc hét vào mặt Tasha khi cô nói muốn dẫn dắt các Moroi chiến đấu. Tên hắn là Andrew thì phải. Hắn cố chiến đấu nhưng thất bại, kỹ thuật sai bét. “Đây là cách an toàn nhất. Nghe theo cô ả yêu-Strigoi đó thì chúng ta sẽ chết *hết*. Cô ta muốn giết sạch nòi giống chúng ta.”

“Cô ấy đang cố cứu chúng ta.”

“Cô ta đang cố khiến chúng ta dùng pháp thuật đen!”

“Cô ả yêu-Strigoi” chắc để ám chỉ Tasha. Anh chàng Moroi không thuộc hoàng tộc kia là người đầu tiên ngoài nhóm nhỏ bé chúng tôi nói đỡ cho cô của Christian. Không biết còn được bao nhiêu người ngoài kia có cùng quan điểm với anh ta. Anh ta lại đâm Andrew, và bản năng gốc của tôi - cũng có thể là cú đâm - khiến tôi nhảy vào ra tay.

Tôi bật tới và chen vào giữa họ, vẫn hơi choáng váng và lao đảo. Nếu họ không ở quá gần nhau, chưa chừng tôi đã ngã lăn ra. Cả hai đều chần chừ, rõ ràng là bất ngờ.

“Biến ra khỏi đây,” Andrew nói.

Là nam Moroi, họ cao to và nặng hơn tôi, nhưng có lẽ tôi mạnh hơn mỗi người bọn họ. Hi vọng có thể làm được, tôi nắm lấy cánh tay hai người, kéo về phía mình và dùng hết sức bình sinh đẩy họ ra xa. Họ loạng choạng, bất ngờ trước sức lực của tôi. Tôi cũng hơi loạng choạng.

Người không thuộc hoàng tộc trừng mắt và bước về phía tôi. Tôi chỉ cầu sao anh ta giữ gìn truyền thống đủ để không đánh một cô gái. “Cô làm gì vậy?” anh ta kêu lên. Vài người đã tập trung và hào hứng theo dõi.

Tôi nhìn lại. “Tôi đang cố ngăn các anh đừng có ngốc nghếch như thế nữa! Anh muốn giúp à? Đừng có đánh nhau nữa! Vật đầu nhau không phải là cách để cứu các Moroi trừ khi anh muốn tĩa bớt sự ngu ngốc trong nguồn gene của các người.” Tôi chỉ vào Andrew. “Tasha Ozera *không* định giết hết các người. Cô ấy đang tìm cách để các người không còn là nạn nhân.” Tôi quay sang người còn lại. “Và cả anh nữa, anh còn phải mất khá nhiều thời gian mới tiến bộ nếu anh nghĩ đây là cách để bày tỏ quan điểm. Phép thuật - đặc biệt là phép thuật tấn công - yêu cầu rất nhiều khả năng tự kiểm soát, còn bây giờ, anh không gây ấn tượng cho tôi về khả năng của mình. *Tôi* làm tốt hơn anh nhiều, và nếu anh biết tôi, anh sẽ thấy nó điên khùng thế nào.”

Hai anh chàng đứng sững nhìn tôi. Rõ ràng tôi còn hiệu quả hơn một cái roi điện. Thế đấy, ít nhất là trong vài giây. Bởi sau khi sự choáng váng vì lời lẽ của tôi qua đi, họ lại lao vào nhau. Tôi đứng giữa hai chiến tuyến và bị đẩy ra, suýt nữa ngã. Đột nhiên, từ phía sau, Mason đỡ lấy tôi. Cậu ta đâm anh chàng đầu tiên nhìn thấy - người không thuộc hoàng tộc.

Anh ta bay ngược lại, rơi ồm xuống một cái bể. Tôi kêu lên, nghĩ tới lúc tôi sợ bị ngã vỡ đầu, nhưng một lát sau, anh ta đứng dậy và vuốt nước khỏi mắt.

Tôi túm tay Mason, cố giữ lại, nhưng cậu ta đẩy ra và lao theo Andrew. Mason đẩy thật mạnh, ấn Andrew vào chỗ mấy Moroi - bạn của Andrew, có lẽ thế - những người đang cố gắng can ngăn. Anh chàng dưới bể trèo lên, mặt đầy giận dữ, lao vào Andrew. Lần này, cả tôi và Mason cùng chặn anh ta lại. Anh ta trừng mắt nhìn cả hai.

“Đừng,” tôi cảnh cáo.

Anh ta nắm chặt tay lại như muốn thách thức chúng tôi. Nhưng vì chúng tôi đầy đe dọa, và xung quanh anh ta không có bạn bè như Andrew - kẻ đang la hét những lời tục tĩu trong khi bị kéo ra xa. Anh chàng không thuộc hoàng tộc lắm bầm vài câu dọa dẫm rồi cũng bỏ đi.

Ngay sau khi anh ta đi khuất, tôi quay sang Mason. “Cậu điên à?”

“Hả?” Mason hỏi.

“Nhảy vào giữa chỗ đấy!”

“Cậu cũng thế còn gì,” cậu ta đáp.

Tôi định cãi lại, nhưng nhận ra cậu ta nói đúng. “Khác với cậu,” tôi cầu nhàu.

Mason tiến lại. “Cậu say à?”

“Không. Tất nhiên là không. Tôi chỉ muốn ngăn cậu làm mấy chuyện ngớ ngẩn. Chỉ vì cậu ảo tưởng mình có thể giết chết một tên Strigoi không có nghĩa là cậu đủ sức đánh bại tất cả mọi người.”

“Ảo tưởng?” Mason cứng giọng.

Đột nhiên tôi thấy buồn nôn. Đầu óc quay cuồng, tôi đi tiếp về phía phòng bên, mong sao mình không vấp ngã.

Nhưng khi đến nơi, tôi nhận ra đó không phải phòng chứa đồ ăn uống gì cả. Ít ra nó cũng không phải kiểu phòng tôi đang nghĩ tới. Nó là phòng cho người cung cấp. Vài người đang dựa mình trong những chiếc ghế bọc sa tanh cạnh những Moroi. Mùi hương nhài thoảng trong không khí. Tôi đứng sững lại khi nhìn cảnh tượng một gã Moroi tóc vàng tiến tới và cắn vào cổ một cô gái tóc đỏ rất xinh đẹp. Tất cả những người cung cấp này đều vô cùng xinh đẹp đến lúc đó tôi mới nhận ra. Như diễn viên hay người mẫu vậy. Những nguồn cung cấp hạng nhất cho hoàng tộc.

Gã đó uống lâu và sâu, còn cô gái nhắm mắt, há miệng, thể hiện sự thỏa mãn trên gương mặt khi endorphins của Moroi chảy vào mạch máu. Tôi run lên, nhớ lại cảm giác phiêu linh mình từng biết. Trong tâm trí lơ mơ vì cồn, tất cả đột nhiên trở nên khô gợn kì lạ. Tôi cảm thấy mình như một kẻ đột nhập - giống như đang theo dõi người khác làm tình. Khi gã Moroi xong việc và liếm nốt giọt máu còn lại, hân hân nhẹ vào má cô gái.

“Muốn thử không?”

Đầu ngón tay nhẹ nhàng lướt qua cổ làm tôi nhảy dựng lên. Tôi quay lại và thấy đôi mắt xanh cùng nụ cười ra vẻ hiểu biết của Adrian.

“Đừng làm thế,” tôi vừa nói vừa gạt tay anh ta ra.

“Thế em làm gì ở đây?” anh ta hỏi.

Tôi vung tay. “Tôi bị lạc.”

Anh ta quan sát tôi. “Em say à?”

“Không. Tất nhiên là không... nhưng...” Cơ buồn nôn dịu đi một chút, nhưng tôi vẫn thấy không ổn. “Tôi nghĩ tôi nên ngồi xuống.”

Adrian đỡ tay tôi. “Nào, đừng làm thế ở đây. Sẽ có người hiểu lầm. Đi ra chỗ nào yên tĩnh chút.”

Anh ta dẫn tôi sang một căn phòng khác, tôi thích thú nhìn quanh. Đó là khu mát xa. Vài Moroi nằm sắp trên bàn, được những người làm trong khách sạn mát xa lưng và chân. Thứ dầu họ dùng có

mùi hương thảo và oải hương. Trong bất kì hoàn cảnh nào, được mát xa cũng rất tuyệt, nhưng nằm sắp bây giờ có lẽ là ý tưởng tồi tệ nhất với tôi.

Tôi ngồi xuống sàn nhà trải thảm, dựa lưng vào tường. Adrian đi một lát rồi quay lại với một cốc nước. Anh ta ngồi xuống và đưa nó cho tôi.

“Uống cái này đi. Sẽ đỡ hơn đấy.”

“Tôi nói rồi, tôi không say,” tôi lầm bầm, nhưng vẫn uống nước.

“Ừ hử.” Adrian mỉm cười. “Em ngăn chặn vụ đánh nhau đó tốt lắm. Anh chàng giúp em là ai thế?”

“Bạn trai,” tôi đáp. “Kiểu thế.”

“Mia nói đúng. Em có rất nhiều anh chàng vây quanh.”

“Không phải vậy.”

“Được rồi.” Anh ta vẫn cười. “Vasilisa đâu rồi? Tôi tưởng cô ấy rất bám em mà?”

“Cô ấy ở chỗ bạn trai *của mình*.” Tôi quan sát anh ta.

“Giọng điệu đó là sao? Ghen tị à? Em muốn có cậu ta chẳng?”

“Chúa ơi, không. Tôi không thích cậu ta.”

“Cậu ta đối xử tệ với Vasilisa?” anh ta hỏi.

“Không,” tôi thừa nhận. “Cậu ta ngưỡng mộ Lissa. Chỉ có điều hơi quái gở.”

Adrian lộ vẻ thích thú. “À, hóa ra em *đang* ghen. Có phải Vasilisa dành nhiều thời gian bên cậu ta hơn em không?”

Tôi lờ đi. “Sao anh cứ hỏi về Lissa thế? Anh thích cô ấy à?”

Adrian cười. “Yên tâm đi, tôi không có hứng với cô ấy như với em đâu.”

“Nhưng anh có thích.”

“Tôi chỉ muốn nói chuyện.”

Adrian đi lấy thêm nước. “Khá hơn chưa?” vừa hỏi, anh ta vừa đưa cốc nước cho tôi. Nó bằng pha lê, được chạm khắc cầu kỳ. Quá cầu kỳ để đựng nước lọc.

“Rồi... tôi không nghĩ nó lại mạnh thế.”

“Đấy là nét đẹp của chúng,” anh ta cười. “Và nói về sắc đẹp... màu này rất hợp với em.”

Tôi đổi tư thế. Có lẽ tôi không khoe nhiều da thịt như các cô nàng kia, nhưng tôi đang để lộ hơi nhiều hơn ý muốn trước mặt Adrian. Có phải thế không nhỉ? Có điều gì đó rất kì lạ ở anh ta. Thái độ ngạo mạn khiến tôi khó chịu... nhưng tôi vẫn thích ở cạnh anh ta. Dường như tên láu cá trong tôi nhận ra một linh hồn họ hàng.

Đâu đó trong tâm trí không tỉnh táo của tôi, có ánh sáng lóe lên. Nhưng tôi không hiểu rõ lắm. Tôi uống thêm nước.

“Anh đã không hút thuốc trong, xem nào, mười phút rồi,” tôi chỉ ra, tìm cách đổi đề tài.

Anh ta ra vẻ. “Không được hút ở đây.”

“Tôi nghĩ anh bày ra trò này để mang đồ uống vào.”

Nụ cười trở lại. “À, vài người trong bọn tôi có thể mang rượu vào. Em không thấy mệt chứ?”

Tôi vẫn thấy hơi chũnh choáng nhưng không buồn nôn nữa. “Không.”

“Tốt.”

Tôi nghĩ lại lúc mơ thấy anh ta. Nó *chắc* chỉ là một giấc mơ, nhưng nó ám ảnh tôi, đặc biệt là đoạn nói tôi bị bóng tối bao quanh. Tôi muốn hỏi anh ta chuyện đó... tuy tôi thấy thật ngu ngốc. Đó là giấc mơ của tôi, không phải của anh ta.

“Adrian...”

Anh ta nhìn tôi bằng đôi mắt xanh biếc. “Gì thế em yêu?”

Tôi không thể hỏi được. “Không có gì.”

Anh ta định cãi, nhưng rồi nghiêng đầu về phía cửa. “A, cô ấy tới rồi.”

“Ai...”

Lissa bước vào phòng, mắt nhìn quanh. Khi Lissa nhìn thấy chúng tôi, tôi nhận ra sự nhẹ nhõm trong lòng cô. Nhưng tôi không cảm nhận được nó. Chất độc như cùn khiến mỗi liên kết bị nhạt đi. Đó là một lí do khác cho thấy tôi không nên nhận lời mời ngu ngốc tối nay.

“Cậu đây rồi,” Lissa nói, quỳ xuống với tôi. Liếc mắt sang Adrian, cô gật đầu. “Chào.”

“Chào em, em gái,” anh ta đáp lại, dùng giọng điệu gia đình mà các quý tộc hoàng gia hay sử dụng với nhau.

“Cậu ổn chứ?” Lissa hỏi tôi. “Lúc thấy cậu say, tớ chỉ sợ cậu ngã ở đâu mà chết đuối mất.”

“Tớ không...” tôi thôi phản bác. “Tớ khỏe.”

Vẻ mặt vốn có của Adrian trở nên nghiêm túc khi anh ta quan sát Lissa. Nó gợi tôi nhớ lại giấc mơ. “Làm thế nào em tìm được cô ấy?”

Lissa nhìn anh ta bối rối. “Tôi, ừm, kiểm tra các căn phòng.”

“Ồ.” Adrian có vẻ thất vọng. “Tôi tưởng em dùng mỗi liên kết chứ.”

Cả tôi và Lissa tròn mắt.

“Sao anh biết chuyện đó?” Tôi lục vấn. Chỉ một vài người trong trường biết chuyện này. Adrian nói tới nó tự nhiên tựa hồ nó dễ biết như màu tóc của tôi vậy.

“Này, tôi không thể phơi bày mọi bí mật của mình chứ, đúng không?” Anh ta hỏi đầy bí ẩn. “Hơn nữa, cách hai người ở bên nhau có gì đó... khó giải thích. Rất tuyệt... các truyền thuyết cũ đều đúng.”

Lissa cảnh giác nhìn anh ta. “Mỗi liên kết chỉ có tác dụng một chiều. Rose cảm nhận được tâm trạng và suy nghĩ của tôi, nhưng tôi không làm được vậy.”

“À.” Chúng tôi ngồi im một lát, tôi uống thêm nước. Adrian lại hỏi. “Khả năng chuyên biệt của em là gì, em gái?”

Lissa bối rối. Chúng tôi biết phải giữ bí mật năng lực linh hồn của Lissa để tránh kẻ khác lợi dụng khả năng chữa trị của cô, nhưng câu chuyện bịa Lissa không có năng lực cụ thể khiến cô buồn bực.

“Tôi không có,” cô đáp.

“Các thầy cô bảo em sẽ có chứ? Kiểu người phát triển muộn ấy?”

“Không.”

“Nhưng chắc em phải mạnh hơn với một nguyên tố khác, đúng không? Không đủ mạnh để làm chủ nguyên tố nào sao?” Adrian vươn tay vỗ vai Lissa, an ủi cô một cách khoa trương.

“Vâng, sao anh lại...”

Khoảnh khắc ngón tay anh ta chạm vào người, Lissa há hốc miệng ngạc nhiên. Giống như bị một tia sét đánh trúng. Một cái nhìn kì lạ lướt qua gương mặt cô. Cho dù đang say, tôi vẫn thấy niềm vui dào dạt tràn qua mỗi liên kết. Cô nhìn Adrian ngưỡng mộ. Đôi mắt anh ta cũng chăm chú nhìn cô. Tôi không hiểu tại sao hai người đó nhìn nhau như thế, nhưng nó làm tôi bực mình.

“Này,” tôi nói. “Dừng lại. Tôi đã nói, cô ấy có bạn trai rồi.”

“Tôi biết,” Adrian nói, vẫn nhìn Lissa. Một nụ cười nhỏ nở trên môi anh ta. “Hôm nào chúng ta nói chuyện tiếp với nhau chứ, em gái.”

“Vâng,” Lissa đồng ý.

“Này,” tôi còn bối rối hơn hồi nãy. “*Cậu* có bạn trai đấy. Cậu ta kia kìa.”

Lissa chớp mắt và trở về với hiện thực. Cả ba chúng tôi quay lại phía cửa ra vào. Christian và những người khác đứng đó. Đột nhiên tôi nhớ lại lúc mọi người thấy tôi trong vòng tay Adrian. Lần này không khá hơn chút nào. Tôi và Lissa mỗi người ngồi một bên, sát cạnh Adrian.

Lissa nhảy lên, vẻ hối lỗi. Christian nhìn cô dò hỏi.

“Chúng ta chuẩn bị đi thôi,” cậu ta nói.

“Được,” cô đáp, nhìn xuống phía tôi. “Xong chưa?”

Tôi gật đầu và rục rịch đứng dậy. Adrian nắm tay tôi đỡ lên. Anh ta mỉm cười với Lissa. “Rất vui được nói chuyện với em.” Rồi quay sang thì thầm rất khẽ với tôi. “Đừng lo. Tôi đã nói không có hứng với Vasilisa theo kiểu đó. Cô ấy mặc đồ bơi không đẹp như em. Có lẽ không lúc nào đẹp như em đâu.”

Tôi rút tay ra. “Thế đấy, anh sẽ không bao giờ biết cả.”

“Được thôi,” anh ta nói. “Tôi có trí tưởng tượng rất phong phú.”

Tôi đi cùng mọi người, và chúng tôi trở về khu nhà nghỉ chính. Mason nhìn tôi bằng cái nhìn lạ lùng như Christian nhìn Lissa hồi nãy và đứng cách xa tôi, đi đằng trước với Eddie. Tôi vừa ngạc nhiên vừa không thích khi thấy mình đang đi bên Mia. Trông nó thật thảm hại.

“Rất... rất tiếc vì những chuyện đã xảy ra,” tôi nói.

“Rose, không cần phải làm ra vẻ quan tâm đâu.”

“Không, không. Thật đấy. Nó quả là tồi tệ... Thực sự rất tiếc.” Nó không nhìn tôi. “Thế ... thế đấy, cậu sẽ đi gặp cha sớm chứ?”

“Khi họ tổ chức đám tang,” nó nói gượng gạo.

“Ồ.”

Tôi bỏ cuộc, chẳng biết nói gì hơn, bèn quay sang chú ý tới những bậc thang khi chúng tôi bước lên sân khu nhà nghỉ. Thật không ngờ, Mia tiếp tục cuộc nói chuyện.

“Tôi thấy cậu xen vào vụ đánh nhau...” nó chậm rãi. “Cậu nói tới phép thuật tấn công. Như thế cậu biết về nó.”

Ồ. Tuyệt. Nó đang định tổng tiền tôi... phải không nhỉ? Lúc đó, trông nó gần như lịch sự.

“Tôi chỉ đoán thôi,” tôi nói. Không đời nào tôi bán đứng Tasha và Christian. “Tôi không thực sự biết nhiều. Chỉ là các câu chuyện kể.”

“Ồ.” Khuôn mặt nó xị xuống. “Chuyện kể như thế nào?”

“Ừm, kiểu như...” Tôi cố nghĩ tới một thứ gì không quá mờ nhạt nhưng cũng không quá rõ ràng. “Kiểu như những gì tôi nói với mấy gã đó... sự tập trung tinh thần rất lớn. Vì nếu ở trong trận chiến với Strigoi, có rất nhiều thứ gây phân tâm. Vì thế phải giữ tập trung.”

Thực ra đây là quy tắc cơ bản của giám hộ, nhưng chắc nó hoàn toàn mới mẻ với Mia. Mắt nó mở to hào hứng. “Gì nữa? Người ta sử dụng các bùa chú nào?”

Tôi lắc đầu. “Tôi không biết. Tôi còn không rõ các bùa chú hoạt động ra sao, như tôi nói rồi, chỉ là các... câu chuyện kể thôi. Tôi đoán cậu đang định tìm cách dùng nguyên tố của mình làm vũ khí. Giống như... người sử dụng lửa có lợi thế vì lửa giết chết Strigoi, vì thế rất dễ dàng với họ. Còn người dùng khí có thể bóp ngạt đối phương.” Tôi đã từng trải nghiệm điều đó qua Lissa. Thật kinh khủng.

Mắt Mia còn mở to hơn. “Thế còn với người dùng nước thì sao?” nó hỏi. “Làm sao nước gây tổn thương được cho Strigoi?”

Tôi dừng lại. “Tôi, ừm, chưa bao giờ nghe chuyện kể về người dùng nước. Xin lỗi.”

“Nhưng cậu có ý tưởng nào không? Có cách nào để người như tôi học chiến đấu được?”

À. Hóa ra tất cả là vì chuyện này. Nó không phải là điên khùng. Tôi nhớ lại Mia đã hào hứng thế nào trong buổi họp, khi Tasha nói tới chuyện tấn công Strigoi. Nó muốn trả thù bọn Strigoi gây ra cái chết cho mẹ mình. Chẳng trách nó và Mason lại hợp nhau đến thế.

“Mia,” tôi nhẹ nhàng, giữ cửa cho nó đi qua. Chúng tôi đã gần tới hành lang. “Tôi biết cậu muốn... làm gì đó. Nhưng tôi nghĩ cậu nên, ừm, đau buồn thì tốt hơn chứ.”

Mặt nó đỏ lên, và đột nhiên, tôi thấy Mia giận dữ của mọi ngày. “Đừng dạy dỗ tôi,” nó nói.

“Này, tôi có dạy dỗ gì đâu. Tôi nghiêm túc đấy. Tôi chỉ muốn nói cậu không nên làm gì liều lĩnh khi vẫn còn đang buồn phiền. Hơn nữa...” Tôi ngậm miệng.

Nó nhú mày. “Sao?”

Nó ép. Nó muốn biết. “À, tôi không thực sự tin là một người sử dụng nước có thể làm gì chống lại một gã Strigoi. Xem ra nước là nguyên tố vô dụng nhất trong chuyện này.”

Sự tức giận hiện rõ trong điệu bộ của nó. “Mày đúng là con điếm, biết không hả?”

“Tôi chỉ nói thật thôi.”

“Được rồi, để tao nói cho *mày* sự thật. Mày là đồ ngu trước bọn đàn ông.”

Tôi nghĩ tới Dimitri. Nó không hoàn toàn sai.

“Mason rất tuyệt,” nó tiếp tục. “Một trong những người tốt nhất tao biết, thế mà mày không thèm quan tâm! Cậu ấy sẵn sàng làm tất cả vì mày, còn mày lại mãi mê lao vào Adrian Ivashkov.”

Lời nói của nó làm tôi ngạc nhiên. Có phải Mia thích Mason hay không? Và rõ ràng tôi không lao vào Adrian, tôi vẫn cảm thấy có vẻ đúng. Cho dù không phải, nó cũng không ngăn Mason cảm thấy bị tổn thương và phụ bạc.

“Mày nói đúng,” tôi nói.

Mia nhìn tôi trừng trừng, quá ngạc nhiên vì tôi đồng ý với nó đến nỗi không thốt lên được lời nào tới tận lúc cuối.

Chúng tôi tới khu hành lang chia thành hai cánh phân biệt cho nam và nữ. Tôi nắm tay Mason khi mọi người bước đi.

“Chờ chút,” tôi bảo cậu ta. Tôi cần phải làm vững tâm cậu ta trước chuyện Adrian, nhưng một phần rất nhỏ trong tôi tự hỏi tôi làm thế vì thực sự cần Mason hay chỉ vì tôi thích cậu ta muốn mình và không chịu để mất cảm giác đó. Mason dừng bước, nhìn tôi. Vẻ mặt đề phòng. “Tớ chỉ muốn xin lỗi. Tớ không nên hét vào mặt cậu sau vụ ẩu đả, tớ biết cậu muốn giúp. Còn chuyện Adrian... không có gì xảy ra cả. Tớ thề đấy.”

“Trông chẳng có vẻ gì là như thế,” Mason nói, nhưng cơn giận đã nguôi.

“Tớ biết, nhưng hãy tin tớ, tất cả là tại anh ta. Anh ta thích tớ một cách ngớ ngẩn nào đó.”

Giọng điệu của tôi có lẽ rất thuyết phục, vì Mason mỉm cười. “Ừ. Khó mà không thế.”

“Tớ không thích anh ta,” tôi tiếp tục. “Hay ai khác.” Đó là một lời nói dối nho nhỏ, nhưng tôi nghĩ không thành vấn đề. Tôi sẽ vượt qua Dimitri, và Mia nói đúng về Mason. Cậu ấy tuyệt vời, ngọt ngào và đáng yêu. Tôi quả là ngốc nếu buông xuôi... đúng không?

Vẫn đặt tay lên cánh tay Mason, tôi kéo cậu ấy về phía mình. Mason không cần gợi ý nhiều hơn thế. Cậu cúi xuống hôn tôi, cùng lúc đó, tôi nhận ra mình đang dựa vào tường, giống như với Dimitri trong phòng tập. Đương nhiên, không giống cảm giác với Dimitri chút nào, nhưng nụ hôn vẫn rất tuyệt theo một cách khác. Tôi vòng tay quanh người Mason và kéo cậu lại gần hơn.

“Mình nên kiểm... chỗ khác,” tôi nói.

Mason đẩy ra và bật cười. “Không phải trong lúc cậu say rượu đâu.”

“Tớ không... đến nỗi... say quá đâu,” tôi vừa nói vừa cố kéo cậu lại.

Hôn tôi một cái thật nhẹ lên môi, Mason lùi lại. “Đủ say. Xem kìa, nó không dễ dàng đâu, tin tớ đi. Còn nếu ngày mai cậu vẫn muốn tớ - lúc tỉnh táo - thì mình sẽ nói tiếp.”

Cậu ấy lại cúi xuống hôn tôi. Tôi định vòng tay qua người Mason lần nữa, nhưng cậu gỡ ra.

“Bình tĩnh nào, cô bé,” cậu chọc, rồi đi về phía hành lang.

Tôi lườm, nhưng Mason chỉ cười và quay đi. Khi cậu đi xa, cái lườm của tôi cũng dịu dần, rồi tôi quay về phòng với nụ cười trên môi.

Mười lăm

SÁNG HÔM SAU KHI TÔI ĐANG TỈ MẮN VỄ móng chân - không dễ dàng chút nào với cảm giác tồi tệ sau khi say - thì nghe thấy tiếng gõ cửa. Lissa đã đi trước khi tôi ngủ dậy, nên tôi lảo đảo đi ra, cố không làm hỏng nước sơn còn ướt. Mở cửa, tôi thấy một nhân viên khách sạn đứng đó, hai tay ôm một chiếc hộp lớn. Anh ta hơi hạ xuống để nhìn quanh và thấy tôi.

“Tôi tìm cô Rose Hathaway.”

“Tôi đây.”

Tôi lấy cái hộp. Nó to nhưng không nặng lắm. Cảm ơn một câu nhanh gọn, tôi đóng cửa, tự hỏi mình có nên bo cho anh ta ít tiền boa không. Ồ thế đấy.

Tôi ngồi trên nền nhà nhìn cái hộp. Bao bì không có dấu hiệu gì, và được dán băng dính. Tôi nhìn thấy một cái bút, bèn chọc vào lớp băng dính đó. Khi xé được kha khá, tôi mở ra và nhìn vào trong.

Hộp chứa đầy nước hoa.

Chắc phải đến hơn ba mươi lọ nước hoa nhỏ xếp trong hộp. Một số tôi đã từng nghe tên, một số chưa. Đủ loại từ siêu đắt, hạng mình tinh cho đến loại rẻ tôi vẫn thấy ở các cửa hàng tạp phẩm. *Eternity. Angel. Vanilla Fields. Jade Blossom. Michael Kors. Poison. Hypnotic Poison. Pure Poison. Happy. Light Blue. Jovan Musk. Pink Sugar. Vera Wang.* Tôi nhặt từng hộp lên, đọc miêu tả, rồi mở ra hít thử.

Đến giữa chừng thì tôi chợt hiểu. Chắc chắn là của Adrian.

Tôi không biết anh ta làm cách nào để yêu cầu gửi tất cả những thứ này tới khách sạn trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, nhưng tiền có thể khiến mọi thứ xảy ra. Tuy nhiên, tôi vẫn không cần sự chú ý của một gã Moroi giàu có hư hỏng, rõ ràng anh ta vẫn chưa để tâm tới các tín hiệu của tôi. Vừa tiếc nuối, tôi vừa xếp những lọ nước hoa trở vào hộp - rồi dừng lại. Đương nhiên tôi sẽ trả lại... nhưng chẳng hại gì nếu tôi ngửi thử nốt số còn lại.

Tôi kéo từng chai ra thêm lần nữa. Một số lọ tôi chỉ ngửi nắp, một số khác tôi xịt ra không khí. *Serendipity. Dolce & Gabbana. Shalimar. Daisy.* Không mùi nào thực sự gây ấn tượng với tôi: hoa hồng, violet, đàn hương, cam, vani, phong lan...

Đến lúc thử xong, mũi tôi gần như không hoạt động nổi nữa. Tất cả số nước hoa này được chế tạo cho con người. Họ có khứu giác yếu hơn ma cà rồng và thậm chí cả ma cà rồng lai, vì thế đối với tôi những hương này là quá mạnh. Tôi đánh giá lại điều Adrian nói, chỉ cần một chút xíu nước hoa là quá đủ. Nếu chừng này nước hoa khiến tôi choáng váng, thì tôi có thể tưởng tượng được một Moroi ngửi thấy gì. Sự quá tải trong cảm giác cũng chẳng giúp được gì hơn cơn đau đầu sau khi tôi thức dậy.

Lần này tôi đóng gói tất cả số nước hoa lại, chỉ dừng khi tới một loại tôi khá thích. Tôi chần chừ, cầm cái hộp nhỏ trong tay. Sau đó, tôi lấy cái chai màu đỏ bên trong ra và ngửi lại lần nữa. Nó là một mùi hương ngọt ngào giòn tan. Một loại quả gì đó - nhưng không phải quả ngọt đầy đường. Tôi lục lại trí nhớ về mùi hương tôi từng thấy trên một cô gái trong kí túc của mình. Cô ấy đã nói cho tôi biết tên của nó. Giống như quả sơ ri... nhưng sắc hơn. Quả lí chua, chính là nó. Và giờ nó ở trong loại nước hoa này, trộn lẫn với vài hương hoa khác: hoa huệ chuông và những loài hoa tôi chưa rõ. Cho dù thế nào đi nữa, có điều gì trong đó hấp dẫn tôi. Ngọt ngào - nhưng không *quá* mức. Tôi đọc

trên nhãn, tìm cái tên: *Amor Amor*.

“Hợp quá nhỉ,” tôi lẩm bẩm, với bao nhiêu rắc rối tình cảm tôi vướng phải gần đây. Nhưng tôi giữ lại lọ nước hoa và sắp xếp sổ còn lại.

Ôm cái hộp trong tay, tôi đi về phía sảnh và yêu cầu một ít băng dính để dán lại. Tôi cũng hỏi đường tới phòng Adrian. Rõ ràng là gia tộc Ivashkov có khu phòng riêng cho mình. Nó cách phòng của Tasha không xa.

Cảm thấy mình giống như một người đưa hàng, tôi đi khỏi đại sảnh và dừng lại trước cửa phòng Adrian. Trước khi tôi kịp gõ cửa, nó mở ra, và Adrian đứng trước mặt tôi. Trông anh ta ngạc nhiên y như tôi vậy.

“Cô ma cà rồng lai bé nhỏ,” anh ta chào thân mật. “Không ngờ lại gặp em ở đây.”

“Tôi tới trả cái này.” Không để Adrian kịp phản đối, tôi đưa cái hộp cho anh ta. Adrian vụng về ôm lấy nó và loạng choạng một chút. Khi đứng vững lại, anh ta lùi vài bước và đặt nó xuống sàn.

“Em không thích loại nào à?” anh ta hỏi. “Có muốn anh tìm cho em vài loại khác không?”

“Đừng gửi quà cho tôi nữa.”

“Đây không phải quà. Nó là dịch vụ công. Làm gì có phụ nữ nào không có nước hoa?”

“Đừng làm thế nữa,” tôi nói chắc nịch.

Đột nhiên, phía sau anh ta vang lên một giọng nói, “Rose, là cậu à?”

Tôi nhìn xem. Lissa.

“Cậu làm gì ở đây?”

Giữa cơn đau đầu của tôi và một thứ gì đó mà tôi tưởng là xen vào giữa Lissa và Christian, sáng nay tôi đã cố gắng chặn cô khỏi tâm tưởng mình. Bình thường tôi sẽ biết cô ở trong phòng ngay khi tới nơi. Tôi mở các giác quan một lần nữa, để sự ngạc nhiên của Lissa tràn vào mình. Cô không ngờ tôi lại có mặt ở đây.

“Cậu làm gì ở đây?” cô hỏi.

“Các quý cô, các quý cô,” anh ta trêu chọc. “Không cần tranh giành tôi đâu.”

Tôi lườm. “Chúng tôi không làm thế. Tôi chỉ muốn biết chuyện gì đang xảy ra thôi.”

Một mùi nước cạo râu thoảng qua, và tôi nghe giọng nói ngay sau lưng mình: “Tôi cũng vậy.”

Tôi nhảy dựng lên. Quay đầu lại, tôi thấy Dimitri đứng ở hành lang. Tôi không hiểu anh có công chuyện gì tại khu phòng của nhà Ivashkov.

Trên đường tới phòng Tasha, một giọng nói trong đầu tôi nhắc nhở.

Dimitri chẳng bao giờ nghi ngờ chuyện tôi sẽ rơi vào đủ thứ rắc rối, nhưng tôi nghĩ nhìn thấy Lissa ở đây cũng khiến anh ngạc nhiên. Anh ta bước qua tôi vào phòng, nhìn cả ba người.

“Học sinh nam và nữ không được ở trong phòng nhau.”

Tôi biết chỉ ra Adrian không còn là học sinh cũng chẳng giúp mình ra khỏi rắc rối này. Chúng tôi không được phép ở trong phòng của bất kì anh chàng nào.

“Sao anh cứ lặp lại mấy chuyện này?” tôi bức dọc hỏi Adrian.

“Làm gì?”

“Khiến chúng tôi trông thật tệ.”

Anh ta khúc khích. “Các em là người tới đây mà.”

“Cậu không được cho họ vào,” Dimitri mắng. “Tôi chắc cậu biết luật lệ của Học viện Thánh Vladimir.”

Adrian nhún vai. “Phải, nhưng tôi không cần nghe theo mấy cái luật lệ ngu ngốc của ngôi trường

nào hết.”

“Có thể không,” Dimitri lạnh lùng. “Nhưng tôi nghĩ cậu cũng nên tôn trọng luật lệ.”

Adrian đảo mắt. “Tôi hơi ngạc nhiên thấy *anh* dạy dỗ tôi về những cô nàng vị thành niên.”

Tôi thấy sự giận dữ lóe lên trong mắt Dimitri, và trong khoảnh khắc, tôi tưởng mình sẽ thấy anh mất kiểm soát như tôi từng chế giễu. Nhưng anh vẫn bình tĩnh, chỉ có nắm đấm rất chặt cho thấy sự giận dữ.

“Hơn nữa,” Adrian tiếp, “chẳng có gì xấu xa ở đây hết. Chúng tôi chỉ nói chuyện.”

“Nếu cậu muốn ‘nói chuyện’ với những cô gái trẻ này, hãy nói chuyện ở nơi công cộng.”

Tôi không thích Dimitri gọi chúng tôi là “những cô gái trẻ”, và tôi cảm giác như anh đang hơi làm quá lên. Tôi cũng ngờ rằng một phản ứng của anh có liên quan tới chuyện *tôi ở đây*.

Adrian cười to, kiểu cười khiến tôi rợn tóc gáy. “Những cô gái trẻ? Những cô gái *trẻ*. Tất nhiên. Vừa già vừa trẻ. Họ gần như chưa thấy gì trong đời, thế nhưng họ cũng lại thấy quá nhiều. Một người được đánh dấu bằng sự sống, người kia được đánh dấu bằng cái chết... nhưng *họ* là người anh lo lắng ư? Lo lắng về bản thân anh đi, chàng ma cà rồng lai. Lo lắng về anh, và lo lắng về tôi. Chúng ta mới là những người trẻ.”

Chúng tôi tròn mắt ngạc nhiên. Ai mà ngờ Adrian đột nhiên trở nên điên khùng như thế.

Rồi anh ta trở lại dáng vẻ điềm tĩnh và hoàn toàn bình thường, sau đó quay đi và bước về phía cửa sổ, nhìn chúng tôi thoải mái và rút một điếu thuốc ra.

“Các quý cô nên đi khỏi đây. Anh ta nói đúng. Tôi có ảnh hưởng xấu.”

Tôi và Lissa nhìn nhau. Hai đứa vội vàng đi theo Dimitri ra hành lang.

“Thật... kì lạ,” tôi mở lời sau một vài phút. Nó là điều rõ ràng, nhưng, ai đó phải nói.

“*Rất lạ*,” Dimitri nói. Anh có vẻ bối rối hơn là giận dữ.

Khi tới hành lang, tôi định đi cùng Lissa về phòng, nhưng Dimitri gọi lại.

“Rose, anh có thể nói chuyện với em một chút chứ?”

Tôi thấy cảm giác thương hại của Lissa chảy qua mối liên kết. Tôi quay sang với Dimitri và bước về một phía, tránh đường cho người đi qua. Một nhóm Moroi trên mình đầy kim cương và lông thú vượt qua, khuôn mặt đầy lo lắng. Những nhân viên khuôn vác đi theo họ cùng với đồng hành lí. Người ta vẫn đang bỏ đi, tìm kiếm nơi an toàn hơn. Sự hoang tưởng về bọn Strigoi còn lâu mới kết thúc.

Giọng Dimitri kéo sự chú ý của tôi về phía anh. “Đó là Adrian Ivashkov.” Anh nhắc tới cái tên theo đúng cách mọi người đã làm.

“Vâng, em biết.”

“Đây là lần thứ hai anh thấy em với anh ta.”

“Vâng,” tôi liền thoảng. “Thỉnh thoảng chúng em tụ tập chút.”

Dimitri cong một bên lông mày, rồi hất hàm về phía chúng tôi vừa ra. “Em tụ tập nhiều trong phòng anh ta sao?”

Một vài câu trả đùa nảy ra trong đầu tôi, rồi một ý tưởng vàng ngọc xuất hiện. “Chuyện gì xảy ra giữa em và anh ta chẳng liên quan gì tới anh.” Tôi cố dùng giọng điệu thật giống với câu anh dùng khi nói về chuyện tương tự giữa anh và Tasha.

“Thực ra, chừng nào em còn ở trong Học viện, em làm gì cũng liên quan tới anh.”

“Đời sống riêng tư của em thì khác. Anh chẳng có quyền gì để nói.”

“Em vẫn chưa trưởng thành.”

“Em sắp rồi. Hơn nữa, em không thể vào một cái trở thành người lớn trong ngày sinh nhật thứ mười tám của mình được.”

“*Rõ ràng là thế,*” anh nói.

Tôi đỏ mặt. “Ý em không phải thế. Ý em là...”

“Anh biết em định nói gì. Các chi tiết khác không phải là vấn đề. Em là một học sinh của Học viện. Anh là người hướng dẫn của em. Công việc của anh là phải giúp em và giữ an toàn cho em. Ở trong phòng ngủ của một gã như *anh ta*... hừm, như thế không an toàn.”

“Em có thể giải quyết được Adrian Ivashkov,” tôi lầm bầm. “Anh ta kì quặc - rõ ràng rất kì quặc - nhưng vô hại.”

Tôi thầm hỏi liệu có phải Dimitri đang ghen không. Anh không kéo Lissa ra một góc rồi mắng mỏ cô ấy. Ý nghĩ khiến tôi hơi vui vui, nhưng rồi tôi nhớ lại sự tò mò tại sao Dimitri lại loanh quanh ở đó.

“Nói về đời sống riêng tư... em nghĩ anh đang tới thăm Tasha phải không?”

Tôi biết câu hỏi rất nhỏ nhen, và đang chờ câu trả lời “không liên quan gì đến em.” Thế nhưng anh lại đáp, “Thực ra anh đang tới chỗ mẹ em.”

“Anh định loanh quanh cả với bà ấy nữa à?” Tôi biết đương nhiên là không, nhưng câu châm biếm quá hay ho nên không thể bỏ qua.

Dimitri dường như đoán được bụng dạ tôi nên chỉ nhìn tôi một mỏi. “Không, bọn anh xem xét mấy thông tin mới về bọn Strigoi trong vụ tấn công nhà Drozdov.”

Sự giận dữ và bất nhẫn trong tôi tắt ngấm. Gia đình Drozdov. Gia đình Badica. Đột nhiên mọi thứ xảy ra sáng nay trở nên vật vờ. Tại sao tôi lại đứng đây tranh cãi với Dimitri về chuyện tình cảm vợ trong khi anh và các giám hộ khác đang cố gắng bảo vệ chúng tôi?

“Mọi người phát hiện ra điều gì rồi?” tôi hỏi nhỏ.

“Họ đã lần ra dấu vết của vài tên Strigoi,” anh nói. “Hoặc ít ra là những người đi cùng chúng. Các nhân chứng sống gần đó đã thấy vài chiếc xe bọn chúng dùng. Các biển số thuộc các bang khác nhau, ắt hẳn nhóm tấn công đã phân tán để gây khó khăn cho ta. Nhưng một trong số nhân chứng đã nhớ được một biển số xe. Nó được đăng kí với địa chỉ ở Spokane.”

“Spokane?” Tôi kêu lên nghi ngờ. “Spokane, *Washington*? Kẽ nào biển nơi đó thành hang ổ của bọn chúng vậy?” Tôi đã từng tới đó một lần. Nó tẻ nhạt gần như các thành phố phía tây bắc xa xôi hẻo lánh.

“Rõ ràng là bọn Strigoi,” Dimitri tỉnh bơ. “Địa chỉ là giả, nhưng các chứng cứ cho thấy chúng thực sự ở Spokane. Có một nơi giống trung tâm thương mại xây vài đường ngầm dưới đất. Người ta đã từng thấy Strigoi xuất hiện quanh đó.”

“Vậy...” tôi nhú mày. “Anh định truy đuổi chúng? Có ai nữa không? Ý em là, đây là điều Tasha vẫn nhắc đến... Nếu ta biết bọn chúng ở đâu...”

Anh lắc đầu. “Các giám hộ không thể làm gì mà không có sự đồng ý của cấp trên. Chuyện đó sẽ không xảy ra sớm đâu.”

Tôi thở dài. “Vì các Moroi nói quá nhiều.”

“Họ đang thận trọng,” anh nói.

Tôi thấy mình trở nên căng thẳng. “*Thôi nào.* Kể cả anh cũng không muốn can thiệp với chuyện này. Thực ra anh biết bọn Strigoi đang lẩn trốn ở đâu. Những tên Strigoi giết trẻ con. Chẳng lẽ anh không muốn truy đuổi bọn chúng khi chúng không ngờ tới?” Tôi nói nghe y như Mason.

“Không dễ thế đâu,” Dimitri đáp. “Chúng ta theo lệnh của Hội đồng Giám hộ và chính phủ

Moroi. Chúng ta không thể tùy tiện làm điều gì bốc đồng. Và dù sao đi nữa, chúng ta cũng chưa nắm chắc tình hình. Em không nên lao vào chuyện gì khi chưa biết chi tiết.”

“Lại mấy bài giảng đạo,” tôi thở dài, luồn tay vào tóc, vén nó ra sau tai. “Tại sao anh lại nói chuyện này cho em? Đây là chuyện của các giám hộ. Không phải chuyện các học viên tập sự được xen vào.”

Dimitri cân nhắc lời nói, và biểu hiện dịu đi. Anh luôn rất tuyệt, nhưng tôi thích nhất những lúc anh như thế này. “Anh đã nói những điều... hôm trước và hôm nay... những điều không nên nói. Những điều xúc phạm độ tuổi của em. Em mười bảy tuổi... nhưng đã có thể nắm bắt và xử lý những việc người lớn hơn em nhiều mới làm được.”

Tôi cảm thấy nhẹ bỗng và bay bổng. “Thật không?”

Anh gật đầu. “Em vẫn còn rất non trẻ - hành động trẻ con - nhưng cách duy nhất thay đổi được nó là phải đối xử với em như một người trưởng thành. Anh phải làm thế nhiều hơn nữa. Anh biết em sẽ nhận thông tin này, hiểu nó quan trọng thế nào và phải giữ bí mật.”

Tôi không thích bị nói mình hành động trẻ con, nhưng tôi thích được anh nói chuyện như một người cùng lứa.

“Dimka,” một giọng nói vang lên. Tasha Ozeri đi về phía chúng tôi, mỉm cười khi thấy tôi. “Chào Rose.”

Sự vui vẻ của tôi biến mất. “Chào,” tôi đáp nhạt nhẽo.

Tasha đặt một tay lên cẳng tay Dimitri, trượt ngón tay trên lớp da áo khoác của anh. Tôi giận dữ nhìn những ngón tay ấy. Sao chúng dám chạm vào anh?

“Cậu lại có vẻ đó rồi,” cô nói.

“Vẻ gì?” Dimitri hỏi. Sự nghiêm nghị với tôi không còn nữa, thay vào đó là một nụ cười hiểu biết nho nhỏ trên môi anh. Gần như một nụ cười vui vẻ.

“Dáng vẻ nói rằng cậu sẽ bận rộn công việc cả ngày.”

“Thật sao? Tôi có dáng vẻ như thế à?” Có chút gì chế giễu, trêu chọc trong giọng nói của anh.

Cô gật. “Phiên trực của cậu kết thúc lúc nào?”

Dimitri tỏ ra thực sự - tôi thề - lúng túng. “Một giờ trước.”

“Cậu không thể cứ như thế,” Tasha rên lên. “Cậu cần nghỉ ngơi.”

“Ừm... nếu cô nghĩ tới việc tôi vẫn luôn là giám hộ của Lissa...”

“Bây giờ thôi,” Tasha nói vẻ hiểu biết. Tôi thấy mình mệt hơn cả hôm qua. “Có một cuộc thi bi-a lớn trên tầng.”

“Tôi không thể,” anh đáp, nhưng nụ cười vẫn nở trên môi. “Cho dù đã lâu tôi không chơi...”

Cái gì-? Dimitri chơi *bi-a*?

Đột nhiên chuyện anh nói đối xử với tôi như một người lớn chẳng còn ý nghĩa gì hết. Một phần trong tôi biết đó là một lời khen ngợi - nhưng phần còn lại mong anh đối xử với tôi như với Tasha. Vui đùa. Trêu chọc. Thoải mái. Họ luôn rất thân mật và thư thái bên nhau.

“Thôi nào,” Tasha nài nỉ. “Chỉ một vòng thôi. Ta sẽ đánh bại hết mọi người.”

“Tôi không thể,” Dimitri nhắc lại, giọng đầy luyến tiếc. “Không thể khi mọi chuyện đang diễn ra như thế này.”

Tasha hơi chững lại. “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế?” Nhìn về phía tôi, cô nói vẻ trêu đùa, “Có lẽ cháu nhận ra đây là mẫu người cốt cán như thế nào. Anh ta chẳng bao giờ rời bỏ nhiệm vụ.”

“Vâng,” tôi nói, bắt chước giọng điệu du dương của cô hồi nãy, “*bây giờ thôi*, ít ra là thế.”

Tasha có vẻ lúng túng. Tôi không nghĩ cô cho rằng sẽ có lúc tôi chế nhạo cô ấy. Cái nhìn của Dimitri nói với tôi anh biết tôi đang làm gì. Lập tức tôi nhận ra mình vừa phá hỏng hết mọi công sức để được công nhận là người lớn.

“Chúng ta kết thúc ở đây, Rose. Nhớ những gì anh nói đấy.”

“Vâng,” tôi nói, quay đầu đi. Đột nhiên tôi muốn trở về phòng và đập phá một lúc. Một ngày vừa bắt đầu đã mệt mỏi. “Rõ rồi.”

Tôi chẳng đi được bao xa thì gặp Mason. Chúa ơi! Đàn ông con trai ở khắp nơi.

“Cậu đang giận,” cậu ta nói ngay khi thấy tôi. Mason vẫn luôn rất tài trong việc đoán tâm trạng tôi. “Có chuyện gì thế.”

“Mấy chuyện... trường lớp. Đúng là một buổi sáng kì quái.”

Tôi thở dài, không thể nào gạt Dimitri ra khỏi tâm trí. Nhìn Mason, tôi nhớ lại mình đã thực sự mong muốn nghiêm túc tiến tới với Mason như thế nào. Tôi đúng là thần kinh. Tôi không thể quyết được về quan hệ với ai. Cho rằng cách tốt nhất để quên đi một anh chàng là để ý tới anh chàng khác, tôi nắm lấy tay Mason và kéo cậu ta đi.

“Thôi nào. Chẳng phải đã thỏa thuận sẽ đi tới một nơi nào đó... ừm, riêng tư sao?”

“Tớ tưởng cậu không bị say nữa chứ,” Mason đùa. Nhưng đôi mắt có vẻ rất, rất nghiêm túc. Hào hứng nữa. “Tớ nghĩ là nên cho qua chuyện này đi.”

“Này, thế nào tớ cũng phải đòi quyền lợi cho mình chứ.” Tôi mở rộng tâm trí, tìm kiếm Lissa. Cô không còn trong phòng. Có lẽ cô đã đi tới một sự kiện hoàng gia nào đó, chắc là đang tập dượt cho bữa tối lớn của Priscilla Voda. “Đi nào,” tôi bảo Mason. “Chúng ta tới phòng tớ.”

Ngoài việc Dimitri đột nhiên đi qua phòng ai đó, còn lại chẳng ai thực sự thực hiện luật cấm tụ tập với người khác giới. Nó cũng như ở trong kí túc Học viện. Khi tôi và Mason đi lên lầu, tôi kể lại cho cậu ta chuyện Dimitri nói về những Strigoi ở Spokane. Dimitri bảo tôi giữ bí mật, nhưng giờ tôi đang giận anh, và tôi chẳng thấy có gì hại khi kể cho cậu ta nghe. Tôi biết cậu ta có hứng thú với chuyện này.

Tôi đã đứng. Mason trở nên căng thẳng.

“Cái gì?” cậu ta kêu lên khi bước vào phòng tôi. “Họ không làm gì đi à?”

Tôi nhún vai, ngồi xuống giường. “Dimitri nói...”

“Tớ biết, tớ biết... Tớ nghe rồi. Cần thận gì gì đó chứ gì.” Mason giận dữ đi quanh phòng. “Nhưng nếu bọn Strigoi đó săn đuổi các Moroi khác... gia đình khác... chết tiệt! Họ đang mong chúng sẽ không cẩn thận chẳng!”

“Quên nó đi,” tôi nói, hơi tự ái vì thấy mình trên giường cũng không lôi kéo cậu ta ra khỏi những kế hoạch chiến đấu điên rồ. “Mình chẳng làm được gì đâu.”

Mason dừng lại. “*Chúng ta* có thể đi.”

“Đi đâu?” tôi hỏi ngớ ngẩn.

“Tới Spokane. Có xe bus trong thành phố.”

“Tớ... chờ đã. Cậu muốn tới Spokane và tiêu diệt bọn Strigoi?”

“Đương nhiên. Eddie cũng thế... chúng ta sẽ tới trung tâm mua sắm đó. Chúng không thể tổ chức chặt chẽ được, ta có thể chờ và hạ từng tên một...”

Tôi chỉ còn nước giương mắt lên nhìn. “Cậu ngốc thế từ lúc nào vậy?”

“Ồ, tớ hiểu. Cảm ơn lời khen cho sự tự tin.”

“Không phải chuyện tự tin,” tôi cãi lại, đứng lên đi về phía cậu ta. “Cậu rất cừ. Tớ đã thấy rồi. Nhưng... đây không phải là cách hay. Chúng ta không thể đi gọi Eddie tiêu diệt Strigoi. Chúng ta cần

thêm người. Lên kế hoạch kĩ hơn. Thêm thông tin nữa.”

Tôi đặt tay lên ngực Mason. Cậu ấy đặt tay mình lên trên và mỉm cười. Ngọn lửa chiến đấu vẫn cháy nhưng tôi biết tâm trí cậu đang hướng tới sự quan tâm tức thời khác. Như tôi đây.

“Tớ không có ý nói cậu ngốc,” tôi bảo. “Xin lỗi.”

“Cậu nói thế chỉ vì cậu đang muốn lôi kéo tớ.”

“Đương nhiên rồi,” tôi cười, vui vì thấy Mason thư giãn hơn. Cách nói chuyện này khiến tôi thoáng nhớ tới những gì Christian và Lissa nói với nhau trên gác mái.

“Thế đấy,” cậu ta nói. “Tớ không nghĩ quá khó khăn để lợi dụng tớ.”

“Tốt. Vì có *nhiều* thứ tớ muốn làm.”

Tôi trượt tay lên, vòng qua cổ Mason. Làn da cậu ấm áp dưới ngón tay tôi, và tôi nhớ lại cảm giác thích thú khi hôn cậu đêm qua.

Đột nhiên, chẳng đâu vào đâu, Mason nói, “Cậu đúng là học sinh của anh ta.”

“Ai cơ?”

“Belikov. Tớ vừa nghĩ tới điều đó lúc cậu nói cần thêm thông tin và các thứ khác. Cậu giống y như anh ta vậy. Từ khi ở bên anh ta, càng lúc cậu càng trở nên nghiêm túc.”

“Không, làm gì có.”

Mason kéo tôi lại gần hơn, nhưng đột nhiên tôi chẳng thấy lãng mạn nữa. Tôi muốn làm gì đó và *quên* Dimitri một lúc, không nhắc gì tới anh. Chuyện này từ đâu ra? Mason lẽ ra phải làm tôi quên đi chứ.

Mason không phát hiện ra điều gì lạ. “Cậu thay đổi, thế thôi. Không có gì xấu... chỉ hơi khác.”

Không hiểu tại sao tôi tức giận, nhưng tôi chưa kịp phản bác, môi Mason đã bắt lấy tôi trong một nụ hôn. Cuộc đấu lí biến mất. Một cơn giận đen tối dâng lên trong lòng, nhưng tôi chuyển nó thành sự cuồng nhiệt thể xác khi tôi và Mason quấn lấy nhau. Tôi đẩy cậu ta lên giường, tìm cách không phải dùng hôn. Tôi chẳng là gì nếu không là một người làm được nhiều việc cùng lúc. Tôi bấm móng tay vào lưng Mason, tay cậu thì lướt ra phía sau, *gỡ cái* đuôi ngựa tôi vừa buộc cách đây không lâu. Luồn tay vào mái tóc vừa gỡ, cậu trượt xuống hôn cổ tôi.

“Cậu rất... tuyệt,” Mason nói. Tôi biết cậu ta thật lòng. Cả gương mặt Mason sáng lên với cảm xúc dành cho tôi.

Tôi rướn người lên, để cậu ấy hôn lên da tôi thật mạnh trong lúc bàn tay trượt xuống dưới áo tôi. Đôi tay trườn lên bụng tôi, gần như chạm vào viền áo lót.

Nghĩ tới cảnh tranh cãi trước đó một phút, tôi ngạc nhiên thấy mọi chuyện diễn biến quá nhanh. Thực ra, tôi nghĩ... tôi không bận tâm. Đây là cách sống của tôi. Chuyện gì cũng nhanh chóng và dứt dõ. Cái đêm Dimitri và tôi rơi vào bùa chú cám dỗ của Victor Dashkov, cũng có một ham muốn cháy bỏng dâng lên. Dimitri đã kiểm soát nó, vì thế đôi lúc chúng tôi chậm lại... Và nó cũng rất tuyệt theo kiểu riêng. Nhưng chủ yếu là chúng tôi không thể kìm mình. Tôi đang thấy nó tràn về. Khi đôi bàn tay anh chạm khắp người tôi. Những nụ hôn sâu và mạnh mẽ.

Đó là lúc tôi nhận ra.

Tôi đang hôn Mason, nhưng trong đầu tôi chỉ toàn hình ảnh Dimitri. Đó không chỉ là đơn thuần nhớ lại. Tôi thực sự đang tưởng tượng mình ở bên Dimitri - *ngay bây giờ* - sống lại đêm ấy. Nhắm mắt lại, thật dễ để giả vờ.

Nhưng khi mở mắt, nhìn thấy Mason, tôi biết cậu đang ở bên *tôi*. Cậu ấy ngưỡng mộ và muốn có tôi từ rất lâu rồi. Còn tôi thì... ở bên cậu ấy và giả vờ mình đang bên người khác...

Không đúng...

Tôi ngo nguậy, tránh vòng tay cậu. “Không... đừng.”

Mason dừng lại ngay, đó là tác phong của cậu ấy.

“Quá mức à?” Mason hỏi. Tôi gật đầu. “Không sao. Chúng ta không cần làm thế.”

Mason lại vươn về phía tôi, nhưng tôi lùi ra xa hơn. “Không, tớ chỉ không... tớ không biết. Thôi bỏ đi, được không?”

“Tớ...” Mason im lặng một lúc. “Có chuyện gì với ‘rất nhiều thứ’ hồi này cậu muốn làm?”

Phải. Chuyện này có vẻ rất tệ, nhưng tôi biết nói gì đây? *Tớ không thể gần gũi cậu vì khi làm thế, tớ chỉ nghĩ tới một anh chàng khác mà tớ thực sự muốn. Cậu chỉ là người thay thế.*

Tôi nuốt khan, cảm thấy mình thật ngốc. “Tớ xin lỗi, Mase. Tớ không thể.”

Mason ngồi dậy, vò đầu. “Được rồi. Được rồi.”

Tôi nghe thấy sự khó khăn trong giọng nói ấy. “Cậu đang giận.”

Mason nhìn tôi, khuôn mặt đầy vẻ giông bão. “Tớ chỉ bối rối. Tớ không hiểu các tín hiệu của cậu. Lúc này cậu nóng bỏng, lúc khác lại lạnh lùng. Cậu nói cậu muốn tớ, cậu nói cậu không. Nếu cậu chọn một trong hai thì cũng tốt hơn, nhưng cậu cứ muốn tớ nghĩ về một cái rồi cuối cùng lại đi một hướng hoàn toàn khác. Không phải chỉ bây giờ - lúc nào cũng thế.”

Đúng thế. Tôi vẫn đang lập lờ với cậu ấy. Đôi lúc tôi ve vãn, đôi lúc tôi hoàn toàn làm ngơ.

“Cậu có muốn tớ làm gì không?” Mason hỏi khi thấy tôi im lặng. “Chuyện gì đó... tớ không biết. Khiến cậu cảm thấy tốt hơn về tớ?”

“Tớ không biết,” tôi yếu ớt.

Mason thở dài. “Thế nói chung là cậu muốn gì?”

Dimitri. Tôi nghĩ. Nhưng rồi tôi lặp lại, “Tớ không biết.”

Mason rên lên một tiếng, đứng dậy và ra khỏi phòng. “Rose, với tư cách một người tuyên bố muốn thu thập được càng nhiều thông tin càng tốt, cậu thực sự cần phải học nhiều về bản thân mình.”

Cánh cửa đóng sầm lại phía sau cậu ấy. Tiếng động khiến tôi giật mình, và khi tôi nhìn vào khoảng trống Mason vừa đứng, tôi nhận thấy cậu nói đúng. Tôi có rất nhiều thứ phải học.

Mười sáu

ĐÊM KHUYA, LISSA VỀ với tôi. Tôi đã ngủ ngay sau khi Mason đi, chán nản đến mức không muốn ra khỏi giường. Tiếng đóng sầm cửa của cô làm tôi giật mình tỉnh giấc.

Tôi *rất* vui mừng khi thấy Lissa. Tôi cần phải kể cho cô ấy nghe về chuyện ngốc nghếch đã xảy ra với Mason, nhưng trước khi tôi kịp làm điều đó, tôi đọc được những cảm xúc của Lissa, cũng là những cảm xúc hỗn loạn như của tôi. Vì thế, vẫn như mọi khi, tôi đặt cô lên trên hết.

“Có chuyện gì vậy?”

Lissa ngồi lên giường, chui vào cái chăn lông vịt của mình, cảm xúc vừa tức giận vừa buồn bã. “Christian.”

“Thật không?” Tôi chưa bao giờ nghĩ rằng họ sẽ cãi nhau. Họ trêu đùa nhau rất nhiều, nhưng hiếm khi những điều đó khiến Lissa gần như phát khóc.

“Anh ấy biết rằng... tớ đã ở với Adrian sáng nay.”

“Ôi chà,” tôi nói “Phải, có lẽ to chuyện đây.” Tôi đứng dậy, bước về phía tủ đồ, lấy lược cố chải hết mớ tóc rối bù vì giấc ngủ vừa rồi.

Lissa rên rỉ, “Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả! Christian đang biến mọi chuyện trở nên thật kì quặc. Không thể tưởng được là Christian không tin tưởng tớ!”

“Cậu ta tin cậu. Chỉ là tất cả mọi chuyện đều rất điên rồ.” Tôi nghĩ về Dimitri và Tasha. “Ghen tuông làm cho người ta làm và nói những điều ngu ngốc.”

“Nhưng chẳng có chuyện gì xảy ra cả”, cô ấy nhắc lại. “Ý tớ là, cậu cũng ở đó đấy chứ - ơ, tớ đã không để ý. Cậu *làm* gì ở phòng anh ta vậy?”

“Adrian gửi cho tớ hàng đồng nước hoa.”

“Anh ta... ý cậu là cái hộp khổng lồ mà lúc đó cậu khiêng ấy hả?”

Tôi gật đầu.

“Oa!”

“Ừ, tớ đến đó để trả lại chúng.” tôi nói. “Câu hỏi phải là cậu đã làm gì ở đó chứ?”

“Chỉ nói chuyện thôi,” Lissa nói. Cô bắt đầu nổi hứng, đang trên đà kể cho tôi nghe một chuyện gì, nhưng đột nhiên cô dừng lại. Tôi biết ý nghĩ đó đã gần như chạm tới tâm trí Lissa nhưng rồi bỗng bị gạt lại. “Tớ có rất nhiều điều để kể cho cậu, nhưng trước hết hãy kể tớ nghe cậu có chuyện gì đã.”

“Chẳng có chuyện gì xảy ra với tớ cả.”

“Thôi nào, Rose. Tớ không đọc được ý nghĩ như cậu, nhưng tớ biết khi nào cậu đang bực mình vì điều gì đó. Từ Giáng sinh đến giờ cậu cứ như vậy suốt. Có chuyện gì vậy?”

Bây giờ không phải là lúc kể về chuyện đã xảy ra hồi Giáng sinh, lúc mẹ tôi kể cho tôi nghe chuyện về Tasha và Dimitri. Nhưng tôi đã kể cho Lissa nghe về chuyện Mason - thêm vào cả lí do khiến tôi dừng lại và đuổi cậu ấy về.

“Chà...” Lissa nói khi tôi đã kết thúc câu chuyện: “Đó là quyền của cậu.”

“Tớ biết. Nhưng có vẻ như tớ đã dụ dỗ cậu ấy. Tớ có thể hiểu vì sao cậu ấy lại thất vọng.

“Các cậu có thể làm lạnh mà. Đến nói chuyện với cậu ta. Cậu ta phát điên vì cậu đấy.”

Hơn cả một sự hiểu nhầm. Chuyện xảy ra với Mason và tôi không thể hàn gắn lại một cách dễ dàng. “Tớ không biết,” Tôi nói với Lissa. “Không phải ai cũng giống như cậu và Christian.” Mặt Lissa tối sầm lại. “Christian. Tớ vẫn không thể tin được rằng anh ấy lại ngốc nghếch trong chuyện này như thế.”

Dù không định, nhưng tôi bật cười. “Liss, các cậu sẽ hôn nhau và sẽ làm lành lại trong vòng một ngày thôi. Có thể còn hơn cả một nụ hôn ấy chứ.”

Câu nói bật ra trước khi tôi có thể ngăn lại. Mắt Lissa mở to. “Cậu biết rồi à?” Cô lắc đầu chán ngán “*Tất nhiên* là cậu biết.”

“Tớ xin lỗi”, tôi nói. Tôi đã định sẽ không nói rằng tôi biết chuyện, cho đến khi nào Lissa tự kể với tôi.

Lissa nhìn tôi “Cậu biết được bao nhiêu rồi?”

“Ừm, không nhiều lắm.” Tôi nói dối. Tôi đã gọi đầu xong nhưng vẫn tiếp tục nghịch cái tay nắm bàn chải để tránh ánh nhìn của Lissa.

“Cậu phải học cách tránh xa khỏi tâm trí tớ,” Lissa càu nhàu.

“Đó là cách duy nhất tớ có thể ‘nói chuyện’ với cậu những ngày gần đây.” Tôi lại lờ miệng.

“Ý cậu là gì?” Cô ấy hỏi.

“Không có gì... tớ...” Lissa nhìn tôi bằng ánh mắt sắc nhọn. “Tớ... tớ không biết. Tớ chỉ thấy dường như chúng ta không còn nói chuyện với nhau nhiều nữa.”

“Cả hai chúng ta cùng phải giải quyết chuyện này,” cô ấy nói, giọng lại nhẹ nhàng.

“Cậu nói đúng” tôi nói, không chỉ ra rằng cả hai có thể giải quyết chuyện này chỉ khi một người không phải lúc nào cũng đi với bạn trai của mình. Đúng thế tôi đã sai khi khóa chặt mọi chuyện - nhưng gần đây tôi luôn muốn nói chuyện với Lissa. Nhưng dường như chẳng bao giờ là đúng lúc - ngay cả bây giờ. “Cậu biết đấy, tớ chưa bao giờ nghĩ rằng cậu sẽ là người làm chuyện đó trước. Hoặc có lẽ tớ chưa bao giờ nghĩ tớ là người đi trước nhưng đến giờ vẫn là một trinh nữ.”

“Ừ,” cô ấy nói cộc lốc “Tớ cũng thế.”

“Này, thế là ý gì?”

Lissa nhe răng cười, rồi bất chợt nhìn đồng hồ đeo tay của mình. Nụ cười biến mất. “Ôi, tớ phải đến bữa tiệc của Priscilla. Christian định sẽ đi với tớ, nhưng bây giờ anh ấy đang...” Đôi mắt cô tập trung nhìn tôi, đầy hi vọng.

“Sao cơ? Không, Liss ạ. Cậu biết là tớ ghét những thứ kiểu cách hoàng gia đó mà.”

“Ôi, thôi nào,” Lissa năn nỉ. “Christian ngủ rồi, cậu không thể ném tớ ra chỗ bày sới đó được. Mà chẳng phải cậu bảo rằng muốn nói chuyện với tớ nhiều hơn hay sao?” Tôi rên rỉ. “Ngoài ra, cậu là giám hộ của tớ mà, cậu sẽ luôn luôn phải làm những việc này ấy chứ.”

“Tớ biết” Tôi ậm ờ. “Nhưng tớ nghĩ có lẽ nên tận hưởng sáu tháng tự do cuối cùng của mình.”

Nhưng cuối cùng, Lissa đã thuyết phục được tôi đi cùng cô, giống như chúng tôi đều biết là cô ấy có thể.

Chúng tôi không có nhiều thời gian. Tôi phải tắm thật nhanh, sấy tóc rồi trang điểm. Tôi nảy ra ý định mang chiếc váy của Tasha đi dự tiệc, cho dù vẫn muốn cô ấy phải đau đớn cùng cực vì đã quyến rũ Dimitri, bây giờ tôi vẫn cảm thấy biết ơn vì món quà của cô. Tôi mặc chiếc váy mạ bạc lên người, hạnh phúc khi nhìn thấy tà váy đỏ hút hồn hết như tôi từng tưởng tượng. Đó là một chiếc váy dài theo kiểu châu Á với nhiều bông hoa thêu trên lớp lụa. Phần cổ cao và đường viền dài che phủ nhiều phần cơ thể nhưng chiếc váy bó chặt lấy tôi và trông quyến rũ một cách khác biệt hơn hẳn những chiếc váy hở hang. Con mắt thâm tím của tôi cũng không còn tồn tại nữa.

Lissa, vẫn như mọi lúc, trông thật tuyệt vời. Cô mặc chiếc váy màu tím đậm của Johnna Raski, một nhà thiết kế Moroi nổi tiếng. Đó là một chiếc váy hở vai làm từ vải satanh. Những hạt ngọc tựa như thạch anh tím gắn lên đai áo tỏa sáng lấp lánh phản chiếu làn da hơi xanh xao của Lissa. Cô búi tóc lên, những búi tóc nhỏ trông đầy chất nghệ thuật.

Khi vào đến phòng tiệc, chúng tôi đã thu hút một vài ánh mắt. Tôi không nghĩ rằng những kẻ hoàng tộc kia mong công chúa nhà Dragonmir đưa một người bạn ma cà rồng lai đến bữa tiệc rất được mong đợi và chỉ tiếp đãi khách mời này. Nhưng trên giấy mời của Lissa còn ghi rõ “và khách mời”. Cô và tôi ngồi vào chỗ của mình ở một trong số những bàn tiệc của những hoàng thân mà tôi đã ngay lập tức quên tên. Họ rất vui mừng vì đã có thể phớt lờ tôi và tôi cũng vui mừng vì đã bị phớt lờ.

Bên cạnh đó, có vẻ ở đây không thiếu những trò làm người ta phân tâm. Căn phòng được trang hoàng với màu xanh và màu bạc. Những tấm lụa màu xanh đậm của màn đêm trải trên bàn sáng rực và mềm mại tới mức tôi phát hoảng khi phải ăn trên đó. Những cái giá chứa nến bằng sáp ong treo đầy trên tường, và một cái lò sưởi trang trí đầy thủy tinh khắc đang cháy lép lép. Khung cảnh tuyệt diệu đầy ma sắc và ánh sáng khiến tôi hoa mắt. Trong góc, một phụ nữ Moroi mảnh khảnh chơi đàn cello, khuôn mặt đầy mơ mộng. Tiếng chạm của những ly rượu pha lê hòa lẫn trong âm trầm ngọt ngào của tiếng đàn.

Bữa tối cũng tuyệt diệu ngang với căn phòng và âm nhạc. Các món ăn cầu kì, nhưng tôi biết rõ mọi món trong đĩa của mình (đĩa sứ, đương nhiên) và thích tất tần tật. Không có foie gras. Cá hồi trong súp nấm hương. Món salad với quả lê và pho mát sữa dê. Bánh ngọt với nhân hạnh đào tráng miệng. Tôi chỉ tiếc một điều là các phần ăn quá nhỏ. Các món ăn dường như chỉ dùng để trang trí cho mấy cái đĩa, tôi thề, tôi ăn hết chỉ trong mười miếng. Các Moroi có thể vẫn cần thức ăn khác ngoài máu, nhưng họ không cần nhiều như một con người - hay, nói sao nhỉ, một cô ma cà rồng lai đang tuổi ăn tuổi lớn.

Tuy nhiên, tôi cho rằng, chỉ riêng các món ăn đã đủ bù đắp cho việc tôi lao vào chuyến đi này. Chỉ trừ việc khi bữa ăn kết thúc, Lissa nói chúng tôi không được rời đi.

“Chúng ta phải hòa nhập,” cô thì thầm.

Hòa nhập?

Lissa cười trước sự khó chịu của tôi. “Cậu là một con người xã hội mà.”

Đúng thế. Gần như lúc nào tôi cũng là người nổi bật và không sợ sệt khi nói chuyện với ai. Lissa có vẻ ngại ngùng hơn. Chỉ có điều, trong nhóm này, mọi thứ đảo lại. Đây là nguyên tố của cô ấy, không phải của tôi, và tôi ngạc nhiên thấy cô có thể giao tiếp rất tốt với xã hội hoàng gia cao cấp. Cô hoàn hảo, sáng láng và lịch thiệp. Mọi người đều hào hứng nói chuyện với Lissa, và cô luôn biết mình nên nói gì. Cô không dùng phép ép buộc, nhưng có vẻ gì đó lôi kéo người khác tới gần. Tôi nghĩ đó có lẽ là một hiệu ứng không nhận thức được của linh hồn. Cho dù phải dùng thuốc, sức hấp dẫn tự nhiên và pháp thuật của cô vẫn tỏa ra. Mặc dù trước đây sự giao tiếp xã hội căng thẳng khiến Lissa chịu áp lực lớn, nhưng giờ cô đảm nhiệm nó một cách dễ dàng. Tôi thấy rất tự hào. Hầu hết các chủ đề đều nhẹ nhàng: thời trang, tình yêu của những người trong hoàng tộc, vân vân. Không ai muốn phá hoại không khí với những câu chuyện ghê tởm về Strigoi.

Thế là tôi bám lấy Lissa suốt buổi tối. Tôi cố tự nhủ rằng đây chỉ là tập dượt cho tương lai, khi tôi phải đi theo cô như một cái bóng. Sự thực là, tôi thấy không thoải mái với nhóm này, biết rằng cỗ máy phòng ngự nhanh nhạy của mình không hữu dụng ở đây. Hơn nữa, tôi đau đớn nhận ra mình là người khách ma cà rồng lai duy nhất. Có những ma cà rồng lai khác, nhưng họ đều ở trong vị trí giám hộ chính thức, lượn lờ ngoài căn phòng.

Trong lúc Lissa đi quanh đám đông, chúng tôi tới một nhóm Moroi đang càng lúc càng ồn ào hơn. Tôi nhận ra một trong số họ. Anh ta là anh chàng trong vụ đánh nhau mà tôi nhảy vào can ngăn

hồi trước, chỉ có điều lần này anh ta mặc lễ phục thay vì bộ đồ bơi. Thấy chúng tôi tiến tới, anh ta liếc nhìn lên, rõ ràng là muốn quan sát, nhưng không nhớ ra tôi. Lờ hai đứa tôi, anh ta tiếp tục với cuộc tranh cãi của mình. Không có gì đáng ngạc nhiên, đó là chuyện về bảo vệ các Moroi. Anh ta là người ủng hộ chủ trương các Moroi tấn công chống lại Strigoi.

“Liệu có phải anh không hiểu từ ‘tự sát’ hay không?” một người đứng gần đó hỏi. Anh ta có mái tóc màu bạc và bộ ria rậm, cũng mặc một bộ lễ phục, nhưng không đẹp bằng người trẻ hơn. “Huấn luyện Moroi thành lính chiến sẽ kết thúc nòi giống chúng ta.”

“Đó không phải là tự sát,” người trẻ hơn kêu lên. “Đó là chuyện chính đáng phải làm. Chúng ta phải bắt đầu tự bảo vệ mình. Học cách chiến đấu và sử dụng ma thuật chính là tài sản lớn nhất, hơn cả các giám hộ.”

“Phải, nhưng có các giám hộ, chúng ta không cần tài sản khác nữa,” Tóc Bạc đáp. “Anh đã nghe những người không thuộc hoàng tộc nói. Họ không có giám hộ cho riêng mình, vì thế tất nhiên họ sợ hãi. Nhưng điều đó không có lí do gì để kéo *chúng ta* xuống và mạo hiểm mạng sống.”

“Họ không,” Lissa đột nhiên nói. Giọng nói rất nhẹ nhàng, nhưng tất cả dừng lại, nhìn cô. “Khi anh nói việc các Moroi học cách chiến đấu, anh làm như nó chẳng-là-vấn-đề gì. Không phải thế. Nếu anh không muốn chiến đấu thì anh không nên tham gia. Tôi hoàn toàn hiểu.” Anh chàng có vẻ hơi ngượng gượng. “Nhưng đó là vì anh *có thể* hoàn toàn dựa dẫm vào các giám hộ. Rất nhiều Moroi không thể làm thế. Và nếu họ muốn học cách tự vệ, chẳng có lí do gì để họ không được làm thế.”

Anh chàng trẻ hơn cười đắc thắng trước đối thủ. “Đấy, anh thấy chưa?”

“Không dễ thế đâu,” Tóc Bạc bật lại. “Nếu đó chỉ là chuyện lũ điên các người muốn bị giết thì không sao. Cứ làm thế đi. Nhưng các người định học mấy cái thứ gọi là kĩ năng chiến đấu đó ở đâu?”

“Chúng ta sẽ tự tìm cách với pháp thuật của mình. Còn các giám hộ sẽ dạy dỗ chúng ta chiến đấu tay chân.”

“Đấy, thấy không? Tôi biết mọi thứ sẽ thế này mà. Cho dù phần còn lại của chúng ta không tham gia vào kế hoạch tự sát của anh, anh vẫn muốn lôi các giám hộ của mình ra để xây dựng đội quân giả vờ của anh.”

Anh chàng trẻ hơn nhăn mặt với từ *giả vờ*, tôi tự hỏi không biết có năm đấm nào vung ra nữa không. “Các người nợ chúng tôi điều đó.”

“Không, không phải,” Lissa nói.

Những cái nhìn tò mò lại hướng về phía cô. Lần này Tóc Bạc nhìn cô đắc thắng. Anh chàng trẻ hơn có vẻ tức giận.

“Các giám hộ là nguồn chiến đấu tốt nhất mà chúng ta có.”

“Đúng thế,” cô đồng ý, “nhưng thế không có nghĩa anh có quyền kéo họ ra khỏi nhiệm vụ.” Tóc Bạc sáng mắt lên.

“Vậy chúng ta phải học tập thế nào đây?” Một người khác lên tiếng.

“Theo cách các giám hộ học tập,” Lissa đáp. “Nếu anh muốn chiến đấu, hãy tới các học viện. Thành lập các lớp học và bắt đầu từ đầu, như các học viên tập sự. Bằng cách đó, anh sẽ không khiến các giám hộ xao lãng nhiệm vụ bảo vệ hiện tại. Đó là một môi trường an toàn, và các giám hộ ở đó có chuyên môn dạy dỗ.” Cô dừng lại suy nghĩ. “Thậm chí anh có thể biến tự vệ thành một phần trong chương trình giảng dạy tiêu chuẩn cho các học sinh Moroi đang ở sẵn trong trường.”

Những cái nhìn kinh ngạc đổ dồn về phía Lissa, bao gồm cả cái nhìn của tôi. Đó thật là một giải pháp tuyệt diệu, chúng tôi đều nhận ra điều đó. Nó không hoàn toàn đồng tình 100 phần trăm với bên nào cả, nhưng nó không thực sự làm tổn hại tới phía bên kia. Thiên tài. Các Moroi nhìn cô ngưỡng mộ.

Đột nhiên, mọi người bắt đầu xôn xao nói chuyện, hào hứng với ý tưởng mới đó. Họ kéo Lissa vào, thảo luận sôi nổi xoay quanh ý tưởng của cô. Tôi bị đẩy ra rìa và tạm coi thế cũng ổn. Rồi tôi bỏ ra chỗ khác, tìm một góc gần cửa.

Trên đường đi, tôi thấy một phục vụ viên mang khay thức ăn nhẹ trên tay. Vẫn cảm thấy đói, tôi nhìn mấy món ăn đầy nghi ngờ nhưng không nhận ra thứ gì giống foie gras hôm trước. Tôi chỉ vào một thứ trông giống như thịt om mềm.

“Đó là gan ngỗng à?” tôi hỏi.

Cô ấy lắc đầu. “Bánh mì ngọt.”

Không tồi. Tôi với tay lấy.

“Đó là tuyến tụy,” một giọng nói vang lên phía sau tôi. Tôi giật tay lại.

“Cái gì?” tôi kêu lên. Cô phục vụ cho rằng tôi từ chối và đi tiếp.

Adrian Ivashkov đi vào tầm nhìn của tôi, có vẻ hoàn toàn tự mãn.

“Anh đang đùa tôi à?” tôi hỏi. “Bánh mì ngọt mà là *tuyến tụy* sao? Tôi không hiểu tại sao nó làm tôi choáng thế. Moroi uống máu. Tại sao lại không phải là các món nội tạng? Thế nhưng tôi vẫn rùng mình.

Adrian nhún vai. “Ngon lắm đấy.”

Tôi lắc đầu kinh tởm. “Trời ơi, người giàu thật là kinh tởm.”

Sự hứng thú của anh ta vẫn tiếp diễn. “Tại sao em lại ở đây, hả cô ma cà rồng lai bé nhỏ? Em đang theo tôi đấy à?”

“Tất nhiên không,” tôi chế giễu. Anh ta ăn mặc hoàn hảo như mọi ngày. “Đặc biệt là sau những rắc rối anh gây ra cho chúng tôi.”

Anh ta nở một trong những nụ cười trêu người của mình, và mặc dù nó khiến tôi khó chịu, tôi vẫn thấy một sự thôi thúc kì lạ muốn ở bên anh ta. Có chuyện gì thế nhỉ?

“Tôi không biết,” Adrian trêu chọc. Trông anh ta hoàn toàn tỉnh táo, không còn chút gì của thái độ kì quặc tôi thấy trong căn phòng sáng nay. Và tất nhiên, trông anh ta đẹp *hơn nhiều* so với những anh chàng mặc lễ phục khác tôi thấy ở đây. “Chúng ta gặp nhau bao nhiêu lần rồi nhỉ? Lần này thì sao, lần thứ năm đúng không? Bắt đầu có vẻ đáng ngờ đấy. Nhưng đừng lo. Tôi sẽ không nói cho bạn trai em. Không ai trong số họ cả.”

Tôi há miệng định phản đối, rồi chợt nhớ ra anh ta từng thấy tôi với Dimitri. Tôi cố không đỏ mặt. “Tôi chỉ có *một* bạn trai thôi. Kiểu thế. Có thể không phải nữa. Dù sao đi nữa, cũng chẳng có gì mà nói. Tôi chẳng thích anh tẹo nào.”

“Không?” Adrian hỏi, vẫn mỉm cười. Anh ta tiến lại gần hơn, như có bí mật gì đó muốn chia sẻ. “Vậy tại sao em lại dùng nước hoa của tôi?”

Lần này tôi đỏ mặt thật. Tôi lùi lại. “Không có.”

Anh ta cười. “Tất nhiên là có. Tôi đã đếm số hộp sau khi em bỏ đi. Hơn nữa, tôi nghĩ thấy nó trên người em. Sắc... nhưng vẫn ngọt – giống hết như trong sâu thẳm của em. Và em đã chọn đúng, em thấy đấy. Chỉ cần thêm một chút... nhưng không đủ để át đi mùi hương của chính em.” Cách anh ta nhắc tới “mùi hương” khiến nó gần như thành một từ bần thiêu.

Các Moroi hoàng tộc khiến tôi khó chịu, nhưng các anh chàng láu cá tán tỉnh tôi thì không. Tôi đối xử với họ theo kiểu cách thông thường. Tôi gạt bỏ sự ngưỡng ngáp và nhớ ra mình là ai.

“Này,” tôi nói, hất tóc ra sau. “Tôi có quyền giữ lại một lọ chứ. Anh đề nghị mà. Anh đã nhầm khi cho rằng nó có ý nghĩa gì đó. Không đâu. Trừ việc anh phải cẩn thận hơn khi tiêu tiền thôi.”

“Ồ, Rose Hathaway đã tới rồi đây, các bạn.” Anh ta dừng lại và lấy một ly giống như sâm panh

từ người phục vụ đi ngang qua. “Em dùng một li chứ?”

“Tôi không uống.”

“Đúng thế.” Adrian vẫn đưa cái li cho tôi rồi xua người phục vụ đi, lấy một li sâm panh khác. Tôi cảm giác đây không phải li đầu tiên tối nay. “VẬY ĐẤY. Có vẻ Vasilisa đã đặt cha tôi vào đúng vị trí của mình.”

“Cha...” tôi nhìn lại nhóm mình vừa bỏ đi. Tóc bạc vẫn đứng đó, hoa chân múa tay. “Đó là cha anh?”

“Mẹ tôi nói thế.”

“Anh đồng ý với ông ta chứ? Về việc Moroi chiến đấu sẽ là tự sát?”

Adrian nhún vai, uống một ngụm. “Tôi không thực sự có ý kiến gì.”

“Vô lý. Sao anh có thể không thấy gì chứ?”

“Không rõ. Chỉ là tôi không nghĩ tới chuyện đó. Tôi còn nhiều chuyện hay hơn.”

“Như theo dõi tôi chẳng hạn,” tôi nói. “Và Lissa nữa.” Tôi vẫn muốn biết sao cô ấy lại ở trong căn phòng đó.

Anh ta lại mỉm cười. “Tôi nói rồi, em mới là người theo tôi.”

“Vâng, vâng, tôi biết. Năm lần...” Tôi dừng lại. “Năm lần?”

Anh ta gật đầu.

“Không, chỉ bốn lần thôi.” Bằng bàn tay còn rảnh, tôi đếm. “Đó là đêm đầu tiên này, đêm trong suốt khoảng này, rồi lần tôi đến phòng anh, và tối nay.”

Nụ cười trở nên bí hiểm. “Nếu em nói thế.”

“Tôi nói thế đấy...” Rồi từ ngữ của tôi trôi tuột đi. Tôi đã từng nói chuyện với Adrian một lần nữa. Kiểu như thế. “Ý anh chắc không phải...”

“Là gì?” Một sự tò mò háo hức sáng lên trong mắt Adrian. Nó có vẻ hi vọng hơn là tự phụ.

Tôi nuốt khan, nhớ lại giấc mơ đó. “Không có gì.” Không nghĩ về nó nữa, tôi uống một ngụm sâm panh. Bên kia phòng, cảm xúc của Lissa tràn qua tôi, bình thản và thỏa mãn. Tốt.

“Tại sao em cười?” Adrian hỏi.

“Vì Lissa vẫn ở đó, giữa đám đông.”

“Chẳng có gì ngạc nhiên. Cô ấy là một trong những người có thể hấp dẫn bất kì ai cô ấy muốn. Kể cả người ghét cô ấy.”

Tôi nhìn anh ta nhần nhó. “Tôi cũng cảm thấy thế khi nói chuyện với anh.”

“Nhưng em không ghét tôi,” Adrian nói, uống nốt li rượu. “Không hẳn.”

“Tôi cũng chẳng thích anh.”

“Em cứ nói thế.” Anh ta bước một bước lại gần tôi, không phải để đe dọa, mà muốn thân mật hơn. “Nhưng tôi có thể sống với điều đó.”

“Rose!”

Giọng nói sắc nhọn của mẹ tôi cắt ngang không khí. Một vài người giật mình nhìn về phía chúng tôi. Janine - một mét rưỡi đầy giận dữ - đi về phía tôi và Adrian.

Mười bảy

“CON CÓ BIẾT MÌNH ĐANG làm gì không?” bà hỏi. Giọng nói vẫn quá to khi tôi bị chú ý.

“Không có gì, con...”

“Xin lỗi, Ngài Ivashkov,” bà gầm gừ. Rồi, giống như tôi mới năm tuổi, bà túm tay lôi tôi khỏi phòng. Rượu tràn khỏi li và bắn vào váy tôi.

“Mẹ có biết mẹ *đang* làm gì không thế?” Tôi kêu lên khi ra khỏi đại sảnh, đau buồn nhìn chiếc váy. “Đây là *lụa*. Mẹ làm hỏng nó mất.”

Bà cầm cái li rồi đặt nó lên cái bàn gần đó. “Tốt. Nó sẽ khiến con thôi ăn mặc như một con điếm rẻ tiền.”

“Cái gì,” tôi choáng váng. “Sao lại khó nghe như thế? Với cả tại sao mẹ lại đột nhiên trở nên giống một người mẹ vậy?” Tôi chỉ cái váy. “Nó không rẻ đâu. Mẹ đã nghĩ Tasha thật tốt khi tặng nó cho con.”

“Vì ta không nghĩ con mặc nó trước các Moroi và biểu diễn mình như thế?”

“Con không biểu diễn mình. Dù sao đi nữa, nó cũng kín đáo.”

“Một cái váy chật như thế khác nào khoe hết cả ra,” bà bật lại. Bà, đương nhiên, đang mặc bộ đồ giám hộ màu đen: quần linen đen và áo khoác đồng màu. Bà có một vài đường cong, nhưng bộ quần áo đó che hết cả.

“Nhất là lúc con ở trong nhóm người đó. Cơ thể con... lồ lộ ra. Tán tỉnh một anh chàng Moroi chẳng giúp được gì.”

“Con không tán tỉnh anh ta.”

Sự kết tội khiến tôi tức giận vì gần đây tôi hành xử khá tốt. Tôi đã từng tán tỉnh suốt - và làm cả những thứ khác nữa - với các anh chàng Moroi, nhưng sau vài lần nói chuyện và vụ lùm xùm với Dimitri, tôi nhận ra như thế thật ngu ngốc. Các cô gái ma cà rồng lai phải rất cẩn thận với những anh chàng Moroi, tôi luôn tâm niệm điều đó.

Một trò trẻ con xuất hiện trong đầu tôi. “Hơn nữa,” tôi chế nhạo, “chẳng phải đó là điều con nên làm sao? Tóm lấy một anh chàng Moroi và kéo dài sự tồn tại của giống nòi? Đó là điều *mẹ* đã làm.”

Bà trừng mắt. “Không phải lúc ta ở tuổi con.”

“Lúc đó mẹ chỉ hơn con vài tuổi thôi.”

“Đừng có làm gì ngu ngốc, Rose. Con quá trẻ để có con. Con không có kinh nghiệm sống - con còn chưa sống cuộc đời của con. Con sẽ không thể làm công việc mà con muốn.”

Tôi rên lên, xấu hổ. “Tại sao phải nói chuyện này? Sao lại chuyển từ việc con tán tỉnh thành việc con nằm ỗ? Con không quan hệ tình dục với anh ta hay ai hết, và cho dù có thế, con cũng biết cách tránh thai. Tại sao mẹ cứ nói chuyện với con như một đứa trẻ con thế nhỉ?”

“Vì con hành động như trẻ con.” Nó giống y như điều Dimitri nói với tôi.

Tôi lườm. “Thế giờ mẹ định bảo con về phòng?”

“Không, Rose.” Bà đột nhiên có vẻ mệt mỏi. “Con không cần về phòng, nhưng đừng quay lại đó. May mà con không quá gây chú ý.”

“Mẹ nói cứ như con đang múa bụng ở đó vậy,” tôi bảo bà. “Con chỉ ăn tối với Lissa thôi.”

“Con sẽ ngạc nhiên với những tin đồn,” bà cảnh cáo. “Nhất là với Adrian Ivashkov.”

Nói xong, bà quay đầu đi khỏi đại sảnh. Tôi nhìn theo, cảm thấy tức giận và tổn thương. Phản ứng quá mức? Tôi chẳng làm gì sai. Tôi biết bà bị ám ảnh bởi vụ điểm máu, nhưng điều này thật quá mức, cho dù với bà. Tệ nhất là bà đã kéo tôi ra khỏi đó, có mấy người đã chứng kiến chuyện này. Với những người không muốn tôi gây chú ý, mẹ đã làm hỏng chuyện của tôi.

Một vài Moroi đứng gần chỗ tôi và Adrian lúc đó bước ra ngoài. Họ nhìn về phía tôi và thì thầm gì đó khi đi ngang qua.

“Cảm ơn mẹ,” tôi lầu bầu.

Cảm thấy xấu hổ, tôi đi về phía ngược lại, không chắc mình đang đi về đâu. Tôi bước về phía sau khu nhà nghỉ, tránh xa các hoạt động.

Cuối cùng cũng đi hết đại sảnh. Nhưng có một cánh cửa dẫn tới cầu thang đi lên ở bên trái. Cánh cửa không khóa, nên tôi theo nó tới một cánh cửa khác. Thật may nó mở tới một sân thượng nhỏ, có vẻ không được sử dụng nhiều lắm. Một tấm thảm tuyết trải trên sân thượng, nhưng vì đây là buổi sáng sớm, mặt trời sáng rực rỡ, nên mọi thứ lấp lánh.

Tôi gạt tuyết ra khỏi một vật to, hình chiếc hộp có vẻ như là một phần của hệ thống thông gió. Mặc kệ chiếc váy đang mặc, tôi ngồi xuống. Tôi vòng tay ngang người, nhìn ra xa, ngắm khung cảnh và mặt trời hiếm khi được thấy.

Vài phút sau, tôi giật mình vì có tiếng mở cửa. Quay đầu lại, tôi còn giật mình hơn khi thấy Dimitri xuất hiện. Tim tôi hơi run rẩy, rồi tôi quay đi, không biết nên nghĩ gì. Dimitri bước tới chỗ tôi ngồi, đôi giày lạo xạo trên tuyết. Một lát sau, anh cởi áo khoác dài, quàng lên vai tôi.

Anh ngồi xuống bên cạnh. “Em chắc đang lạnh cóng.”

Đúng vậy, nhưng tôi không muốn thừa nhận. “Mặt trời kia kìa.”

Anh quay đầu lại, nhìn bầu trời xanh ngắt. Tôi biết đôi khi anh cũng nhớ mặt trời y như tôi. “Ừ. Nhưng chúng ta vẫn đang ở trên đỉnh núi giữa mùa đông.”

Tôi không trả lời. Hai người ngồi trong cái im lặng dịu dàng một lúc. Đôi khi có cơn gió nhẹ thổi bay tuyết xung quanh. Bây giờ là đêm của Moroi, và đa số đã đi ngủ, khu trượt tuyết trở nên yên tĩnh.

“Cuộc đời em quả là thảm họa,” tôi mở lời.

“Không phải là thảm họa,” Dimitri nói ngay.

“Anh theo em từ bữa tiệc à?”

“Ừ.”

“Em không biết là anh ở đó.” Trang phục tối màu cho thấy Dimitri đang làm nhiệm vụ giám hộ. “Vì thế anh đã thấy bà Janine nổi tiếng gây chuyện ồn ào khi kéo em ra ngoài.”

“Đó không phải là chuyện ồn ào. Gần như không ai để ý. Anh biết chỉ vì lúc đó anh đang quan sát em.”

Tôi cố gắng không để mình bị kích động. “Đó không phải là điều Janine nói,” tôi bảo anh. “Có lẽ em nên làm việc ở một góc nào đó khi bà ở quanh.”

Tôi nhắc lại những gì hai mẹ con nói ngoài hành lang.

“Janine chỉ lo lắng cho em thôi,” Dimitri nói khi tôi kết thúc.

“Bà ấy phản ứng quá mức.”

“Đôi khi những người mẹ thường quá bảo vệ con cái.”

Tôi nhìn anh. “Vâng, nhưng đây là mẹ *em*. Và bà chẳng có vẻ gì là bảo vệ cả. Em nghĩ bà lo em

làm xấu mặt bà hơn. Cái chuyện trở thành bà-mẹ-quá-trẻ thật là ngu ngốc. Em không có ý định làm mấy chuyện ấy.”

“Có thể bà không chỉ nói chuyện của em,” anh đáp.

Im lặng bao trùm. Tôi há hốc miệng.

Con không có kinh nghiệm sống - con còn chưa sống cuộc đời của con. Con sẽ không thể làm công việc mà con muốn.

Mẹ tôi sinh tôi lúc hai mươi tuổi. Khi còn nhỏ, tôi thấy như thế vẫn là khá lớn. Nhưng giờ... nó chỉ cách tôi vài năm. Chẳng lớn chút nào. Có phải mẹ nghĩ bà sinh ra tôi quá sớm? Có phải bà nuôi nấng tôi không tốt vì bà không biết gì hơn? Có phải bà đang hối hận vì mọi chuyện đang diễn ra giữa hai mẹ con? Có phải... liệu có *khả năng* bà đã từng có kinh nghiệm cá nhân với đàn ông Moroi và những kẻ tung tin đồn nhảm quanh bà? Tôi đã thừa hưởng khá nhiều từ dáng vóc của mẹ. Thực sự, tối nay tôi đã nhận ra bà có dáng vẻ duyên dáng thế nào. Bà cũng có một khuôn mặt đẹp - với người gần bốn mươi tuổi. Có lẽ lúc trẻ bà rất, rất xinh đẹp...

Tôi thở dài. Tôi không muốn nghĩ về chuyện này. Nếu không, có lẽ tôi phải đánh giá lại mối quan hệ với mẹ - có thể là phải thừa nhận mẹ là một con người thực - trong khi đang có biết bao nhiêu mối quan hệ đè nặng lên mình. Lissa làm tôi lo lắng, cho dù cô ấy có vẻ ổn. Thứ gọi là chuyện tình với Mason đang gặp rắc rối. Lại còn, tất nhiên, Dimitri nữa...

“Chúng ta đang không đấu đá gì,” tôi buột miệng.

Anh nhìn tôi. “Em muốn đấu đá sao?”

“Không, em ghét đấu đá với anh. Bằng ngôn từ thôi. Em không ngại đấu đá trong nhà tập.”

Tôi nghĩ mình thấy một nụ cười. Từ trước tới giờ vẫn chỉ là một nửa nụ cười. Hiếm khi trọn vẹn. “Anh cũng không thích đấu đá với em.”

Ngồi cạnh Dimitri, tôi ngạc nhiên trước những cảm xúc hạnh phúc ấm áp dâng lên trong lòng. Có điều gì đó khiến việc ở bên anh thật tuyệt, khiến tôi xúc động, một điều Mason không thể làm được. Không thể ép buộc được tình yêu, tôi nhận ra. Nó tồn tại hoặc không. Nếu nó không tồn tại, ta sẽ phải chấp nhận. Nếu nó tồn tại, ta phải làm mọi cách để bảo vệ người ta yêu.

Mấy lời sau đó khiến tôi hết sức ngạc nhiên, vì nó hoàn toàn không ích kỉ, và vì tôi thực lòng muốn thế.

“Anh nên nhận lời.”

Dimitri giật mình. “Cái gì cơ?”

“Lời đề nghị của Tasha. Anh nên nhận lời. Đó là một cơ hội lớn.”

Tôi nhớ lại những lời của mẹ nói về sự sẵn sàng để có con cái. Tôi chưa thể. Có lẽ bà cũng vậy. Nhưng Tasha thì đã. Và tôi biết Dimitri cũng thế. Họ rất hợp nhau. Anh có thể trở thành giám hộ của cô, có con với cô... đó là một điều tuyệt vời cho cả hai.

“Anh không ngờ em sẽ nói thế,” Dimitri bảo tôi, giọng căng thẳng. “Nhất là sau khi...”

“Sau khi em hành xử tồi tệ như thế? Vâng.” Tôi kéo áo khoác của anh chặt hơn trước cái giá lạnh. Chiếc áo có mùi của anh. Nó làm tôi say sưa, và tôi cảm thấy gần như được ôm trong vòng tay anh. Adrian đã từng nói về sức mạnh của mùi hương. “Thế đấy. Em nói rồi, em không muốn đấu đá nữa. Em không muốn mình ghét nhau. Và... ừm...” Tôi nhắm mắt lại rồi mở ra. “Cho dù em nghĩ sao về *hai đứa mình*... em vẫn muốn anh hạnh phúc.”

Lại im lặng bao trùm. Tôi thấy ngực đau nhói.

Dimitri choàng tay quanh người tôi. Anh kéo tôi lại gần, và tôi dựa đầu lên ngực anh. “Roza,” anh chỉ nói thế.

Đó là lần đầu tiên anh *thực sự* chạm vào tôi kể từ cái đêm bị bỏ bùa chú dục vọng. Lần trong phòng tập là một thứ gì đó khác... thú tính. Lần này hoàn toàn không liên quan tới tình dục. Chỉ là ở bên cạnh người ta quan tâm, về cảm xúc dâng trào.

Dimitri có thể ra đi cùng Tasha, nhưng tôi vẫn yêu anh. Mà mãi mãi yêu anh.

Tôi quan tâm tới Mason. Nhưng chắc sẽ không bao giờ yêu cậu ấy.

Tôi thở dài với Dimitri, chỉ ước gì có thể ngồi thế này mãi. Ở bên anh thật tự nhiên. Và - cho dù ý nghĩa anh bên Tasha khiến tôi đau đớn - tôi vẫn thấy lựa chọn như vậy là tốt nhất với anh. Bây giờ, tôi biết, đã đến lúc thôi hèn nhát và phải làm điều đúng đắn.

Mason nói tôi phải tự tìm hiểu bản thân mình. Và tôi làm thế.

Tôi miễn cưỡng lùi ra và trả áo cho Dimitri rồi đứng dậy. Anh nhìn tôi tò mò, nhận ra sự bất ổn trong tôi.

“Em đi đâu thế?” anh hỏi.

“Đi làm tan vỡ trái tim ai đó,” tôi đáp.

Tôi nhìn anh thêm một khoảnh khắc nữa - đôi mắt sâu thẳm tối màu và mái tóc mượt mà. Rồi tôi quay vào. Tôi phải xin lỗi Mason... Và bảo cậu ấy sẽ không bao giờ có chuyện gì giữa hai đứa nữa.

Mười tám

ĐÔI GIÀY CAO GÓT BẮT ĐẦU làm tôi đau chân, nên tôi cởi ra lúc đi vào, bước chân trần dọc khu nhà nghỉ. Tôi chưa từng tới phòng Mason, nhưng tôi nhớ có lần cậu đã nhắc tới số phòng và tìm thấy nó dễ dàng.

Shane, bạn cùng phòng của Mason, mở cửa sau khi tôi gõ một lúc. “Chào, Rose.”

Cậu ta bước tránh đường, tôi vào trong, nhìn quanh. Một chương trình quảng cáo đang chiếu trên ti vi - một mặt tiêu cực của cuộc sống về đêm thiếu kế hoạch - và những chai soda rỗng vứt khắp sàn. Chẳng có dấu hiệu gì của Mason.

“Cậu ta đâu rồi?” tôi hỏi.

Shane ngáp một cái. “Tớ tưởng nó ở chỗ cậu.”

“Tớ chưa gặp cậu ta cả ngày nay rồi.”

Shane lại ngáp, rồi nhăn trán nghĩ ngợi. “Nó ném mấy thứ đồ vào túi. Tớ tưởng hai người định chạy trốn tới một thiên đường lãng mạn nào chứ. Picnic gì đó. Này, váy đẹp đấy.”

“Cảm ơn,” tôi lẩm bẩm, lần này đến lượt tôi suy nghĩ.

Sắp xếp hành lí? Thật vô lí. Chẳng có chỗ nào mà đi. Cũng chẳng có *cách* nào mà đi. Khu nghỉ dưỡng này được canh gác nghiêm ngặt như Học viện. Lissa và tôi chỉ trốn được ra ngoài nhờ phép ép buộc, nhưng vẫn hết sức khó khăn. Thế thì tại sao Mason lại gói ghém đồ đạc khi cậu ta chưa đi?

Tôi hỏi Shane thêm mấy câu rồi quyết định theo một khả năng, có vẻ rất điên rồ. Tôi tìm các giám hộ chịu trách nhiệm an ninh và điều hành. Họ cho tôi cái tên của những giám hộ trực bên ngoài khu nghỉ dưỡng nơi người ta nhìn thấy Mason lần cuối. Tôi biết hầu hết những cái tên đó, đa phần họ đều không ở trong phiên trực nên dễ tìm hơn.

Thật không may, vài người đầu tiên không thấy Mason. Khi họ hỏi lí do, tôi trả lời mơ hồ rồi vội vàng đi tiếp. Người thứ ba trong danh sách tên Alan, một giám hộ thường làm việc ở khu nhà sơ cấp của Học viện. Anh ta vừa đi trượt tuyết về, đang dọn dẹp trang bị gần cửa ra vào. Nhận ra tôi, anh ta mỉm cười.

“Ừ, anh thấy cậu ta,” Alan nói, cúi xuống cởi giày.

Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tới lúc đó tôi mới biết mình đã lo lắng đến thế nào.

“Anh có biết cậu ta đi đâu không?”

“Không. Kệ cậu ta và Eddie Castile... Và, cô bé ấy tên gì nhỉ, cô bé nhà Rinaldi, đi qua cổng phía bắc, sau đó anh không thấy họ nữa.”

Tôi tròn mắt. Alan tiếp tục tháo ván trượt như kiểu chúng tôi đang bàn tán về các con dốc.

“Anh để Mason, Eddie... Và *Mia* đi ra?”

“Ừm... tại sao?”

Anh ta làm xong và nhìn lại phía tôi, dường như vui vẻ và hào hứng. “Vì họ nhờ anh.”

Một cảm giác lạnh toát chạy dọc sống lưng tôi. Tôi hỏi tên người giám hộ trực cùng phiên với Alan và tìm anh ta ngay. Người đó trả lời y như thế. Anh ta đã để Mason, Eddie, và Mia ra ngoài, không hỏi han gì. Và cũng như Alan, anh ta không hề nghĩ có vấn đề gì trong chuyện đó. Anh ta có vẻ

hơi dờ dẩn. Về mặt tôi từng thấy trước đó... Về mặt của những người bị Lissa dùng phép ép buộc.

Tôi đã từng thấy khi Lissa khiến người khác nhớ chuyện gì đó rất tốt. Cô ấy có thể chôn vùi kí ức trong họ, hoặc xóa hết đi hay khơi lại nó sau này. Cô ấy quá giỏi trong phép ép buộc, nên có thể khiến người ta quên hoàn toàn. Những người này vẫn còn chút kí ức có nghĩa một người không giỏi tới mức đó đã sử dụng phép thuật lên họ.

Ai đó, có lẽ, là Mia.

Tôi không phải người dễ xui, nhưng trong khoảnh khắc, tôi thấy mình suýt ngất. Thế giới chao đảo, tôi bèn nhắm mắt thở thật sâu. Khi có thể nhìn lại, mọi thứ xung quanh đã ổn định. Được rồi. Không sao cả. Tôi có thể hiểu được.

Mason, Eddie, và Mia đã rời khu nghỉ dưỡng trong ngày hôm nay. Không những thế họ còn sử dụng phép ép buộc - một điều hoàn toàn cấm kỵ. Họ không nói cho ai biết. Họ đi qua cổng phía bắc. Tôi đã xem bản đồ khu nghỉ dưỡng. Cổng phía bắc gác con đường đi tới con đường chính duy nhất của khu vực, một con đường cao tốc nhỏ dẫn tới thành phố nhỏ cách đó mười hai dặm. Thành phố Mason nói có xe bus.

Tới Spokane.

Spokane - nơi nhóm Strigoi du thủ du thực và đám người thường đang sống.

Spokane - nơi Mason có thể thực hiện giấc mơ điên rồ tiêu diệt Strigoi của mình.

Spokane - nơi cậu ấy biết chỉ vì tôi.

“Không, không, không,” tôi lẩm bẩm, gần như chạy về phòng.

Trong phòng, tôi trút vội bộ váy và khoác lên người bộ đồ mùa đông nặng nề: boots, quần jeans, áo len. Tôm lấy áo khoác và găng tay, tôi vội vàng ra cửa rồi dừng lại. Tôi đang hành động thiếu suy nghĩ. Thực ra tôi định làm gì? Tôi phải cho ai đó biết, rõ ràng là thế... nhưng nó sẽ khiến ba người đó gặp rắc rối. Nó cũng sẽ khiến Dimitri nghĩ rằng tôi đã lang thang bàn tán về bọn Strigoi ở Spokane anh nói với tôi, tin tưởng vào sự chững chạc của tôi.

Tôi nghiến cửi. Sẽ mất một khoảng thời gian cho tới khi mọi người phát hiện ra chúng tôi biến mất. Nếu tôi có thể ra khỏi khu nghỉ.

Vài phút sau, tôi thấy mình gõ cửa phòng Christian. Cậu ta trả lời, trông buồn ngủ và hoài nghi như mọi khi.

“Nếu cậu tới xin lỗi thay Lissa” cậu ta trích thượng, “thì cứ việc và...”

“Rồi, im đi,” tôi bật lại. “Không liên quan tới cậu.”

Tôi vội vàng kể lại chuyện vừa xảy ra. Đến cả Christian cũng không có được một phản ứng khôn ngoan trước chuyện này.

“Tức là... Mason, Eddie và Mia tới Spokane săn Strigoi?”

“Phải.”

“Chết tiệt. Sao cậu không đi với họ? Nó giống điều cậu làm hơn.”

Tôi cố chống lại ý muốn đâm cậu ta một nhát. “Vì tớ không điên! Nhưng tớ phải đi kéo họ về trước khi họ làm điều còn ngu ngốc hơn.”

Lần này Christian chú ý hơn. “Thế cậu muốn gì ở tớ?”

“Tớ muốn rời khỏi khu nghỉ dưỡng này suôn sẻ. Họ có Mia thực hiện phép ép buộc lên các giám hộ. Tớ cần cậu làm như thế. Tớ biết cậu từng thực hành nó.”

“Đã từng,” Christian đồng ý. “Nhưng... thực ra...” Lần đầu tiên tôi thấy cậu ta bối rối. “Tớ không giỏi lắm. Và làm điều đó với ma cà rồng lai gần như bất khả thi. Liss giỏi hơn tớ cả trăm lần. Có thể là hơn bất kì Moroi nào.”

“Tớ biết. Nhưng tớ không muốn cô ấy gặp rắc rối.” Christian khịt mũi. “Cậu không ngại nếu tớ bị chứ gì?”

Tôi nhún vai. “Không hẳn.”

“Cậu đúng là đồ ngốc, biết không hả?”

“Ờ, tớ biết mà.”

Thế là năm phút sau, tôi và cậu ta đi về phía cổng bắc. Mặt trời đang lên, vì thế hầu hết mọi người ở trong nhà. Thật may mắn, tôi mong điều này khiến cuộc đào thoát dễ dàng hơn.

Ngu ngốc. Ngu ngốc. Tôi nghĩ trong đầu. Mọi chuyện sẽ đổ dồn lên đầu chúng tôi. Tại sao Mason lại làm thế? Tôi biết cậu ta vẫn có thái độ điên khùng ấy... Và cậu ta vẫn buồn bực khi thấy các giám hộ không làm gì trước vụ tấn công gần đây. Nhưng rồi sao. Cậu ấy có bao giờ điên đến độ ấy chưa? Cậu ta *phải* biết nó nguy hiểm thế nào. Liệu có khả năng nào... có lẽ nào *tôi* đã khiến Mason thất vọng về thảm họa tình cảm tới mức lao vào vực thăm? Lại còn kéo theo cả Mia và Eddie nữa? Không phải hai người đó khó thuyết phục. Eddie có thể theo Mason đi khắp nơi, và Mia gần như hăng hái như Mason muốn tiêu diệt hết bọn Strigoi trên đời.

Thế nhưng, ngoài tất cả các vấn đề trên, chỉ có một điều rõ ràng. Tôi đã kể cho Mason nghe về những tên Strigoi ở Spokane. Được lắm, đây là lỗi của tôi, và không có tôi, chẳng có chuyện gì xảy ra hết.

“Lissa luôn nhìn thẳng vào mắt đối phương,” tôi hướng dẫn Christian trước lối ra. “Và nói bằng giọng hết sức, hết sức bình thản. Tớ không biết gì khác. Ý tớ là, cô ấy rất tập trung, cậu cố xem. Tập trung ép buộc ý muốn của mình với họ.”

“Biết rồi,” cậu ta đáp. “Tớ nhìn thấy cô ấy làm rồi.”

“Tốt,” tôi đáp trả. “Cố mà giúp nhé.”

Liếc mắt nhìn quanh, tôi chỉ thấy một giám hộ ngồi gần cổng, thật là may mắn. Họ đang giao ban. Mặt trời đang chiếu sáng, mối nguy hiểm về bọn Strigoi đã biến mất. Các giám hộ có thể tiếp tục nhiệm vụ, nhưng có thể thư giãn chút ít.

Người đang trong phiên trực không có vẻ cảnh giác khi chúng tôi xuất hiện. “Mấy đứa trẻ con này làm gì ở đây thế?”

Christian nuốt khan. Tôi thấy sự căng thẳng trên mặt cậu ta.

“Anh sẽ cho chúng tôi ra khỏi đây,” cậu ta nói. Một chút căng thẳng làm giọng nói hơi run run, nhưng dù sao cũng gần như có được giọng điệu êm ái của Lissa. Không may, nó chẳng có tác dụng gì với người giám hộ này. Đúng như Christian đã chỉ ra, dùng phép ép buộc với một ma cà rồng lai là gần như bất khả thi. Mia đã may mắn. Người giám hộ cười với chúng tôi.

“Sao thế?” anh ta hỏi, rõ ràng là đang buồn cười.

Christian cố lần nữa. “Anh sẽ cho chúng tôi ra khỏi đây.”

Nụ cười của người giám hộ chững lại một chút, rồi tôi thấy anh ta chớp mắt ngạc nhiên. Đôi mắt không đờ đẫn ra như nạn nhân của Lissa, nhưng Christian cũng đủ sức để mê hoặc anh ta. Không may, tôi biết lúc đó không đủ để làm anh ta cho chúng tôi ra ngoài và quên chuyện này đi. Nhưng may mắn thay, tôi đã được huấn luyện thuyết phục người khác mà không dùng pháp thuật.

Gần chỗ anh ta gác là một chiếc đèn pin Maglite to, dài sáu mươi phân và nặng khoảng ba cân. Tôi nắm lấy nó, đập vào gáy người giám hộ. Anh ta hự một tiếng rồi gục xuống. Anh ta gần như không thấy tôi tiến lại, và cho dù việc vừa làm có kinh khủng đến đâu, tôi vẫn mong một trong những người hướng dẫn của tôi có ở đó để chấm điểm cho màn biểu diễn tuyệt vời đó.

“Chúa ơi,” Christian kêu lên. “Cậu vừa tấn công một giám hộ.”

“Phải.” Không thể lờ được mấy người kia về nếu không gây phiền phức cho ai hết. “Tớ không

biết là cậu dở món phép ép buộc này đến thế. Tớ sẽ chịu trách nhiệm với hậu quả sau. Cảm ơn đã giúp đỡ. Giờ thì cậu quay về trước khi phiên gác sau tới đi.”

Cậu ta lắc đầu nhăn nhó. “Không, tớ sẽ đi với cậu.”

“Không,” tôi cãi. “Tớ chỉ cần cậu giúp tớ qua cổng. Cậu không cần lao vào rắc rối vì vụ này.”

“Tớ đã gặp rắc rối rồi!” Christian chỉ người giám hộ. “Hắn đã thấy mặt tớ. Tớ làm hỏng chuyện rồi, vì thế tớ sẽ giúp chuyện khác. Đừng có bướng.”

Chúng tôi vội vàng xuất phát, và tôi hối hận nhìn lại người giám hộ lần cuối. Tôi chắc mình không đánh quá mạnh đến nỗi gây thương tích thực sự, bây giờ mặt trời đang chiếu sáng, anh ta sẽ không bị chết cứng.

Sau khoảng năm phút đi trên đường, tôi biết mình gặp vấn đề. Mặc dù mặc áo khoác và đeo kính, Christian vẫn bị mặt trời ảnh hưởng. Nó khiến chúng tôi chậm lại, và chắc không lâu nữa sẽ có người phát hiện ra người giám hộ tôi vừa hạ gục và đuổi theo chúng tôi.

Một chiếc ô tô - không phải của Học viện - xuất hiện từ phía sau, tôi bèn ra quyết định. Tôi không đồng tình với chuyện vậy xe đi nhờ. Đến tôi cũng biết nó nguy hiểm thế nào. Nhưng chúng tôi cần tới thành phố *thật nhanh*, tôi cầu rằng mình và Christian hạ được tất cả những kẻ biến thái muốn lãng nhăng với chúng tôi.

Thật may, khi chiếc xe dừng lại, trên xe chỉ có một cặp vợ chồng trung niên có vẻ lo lắng. “Các cháu có sao không?”

Tôi chỉ ra đằng sau. “Xe của chúng cháu bị trượt khỏi đường. Các bác có thể cho cháu đi nhờ tới thành phố để cháu gọi cho bố được không ạ?”

Thành công. Mười lăm phút sau, họ thả chúng tôi ở một trạm xăng. Tôi khó khăn lắm mới thoát khỏi họ vì họ quá sốt sắng giúp đỡ. Cuối cùng, tôi cũng thuyết phục được họ chúng tôi sẽ ổn, và hai đứa đi qua mấy tòa nhà tới trạm xe bus. Đúng như tôi nghi ngờ, đây không phải là một trạm lớn. Chỉ có ba tuyến phục vụ: hai tuyến tới khu trượt tuyết, một tuyến tới Lowston, Idaho. Từ Lowston, chúng ta có thể tới nơi khác.

Tôi hơi hi vọng mình có thể gặp Mason và mọi người trước khi xe bus tới. Khi đó chúng tôi có thể kéo họ về không gặp khó khăn nào. Thật không may, chẳng có dấu hiệu nào hết. Người phụ nữ vui vẻ ở quầy thu tiền biết chắc chúng tôi đang nói tới ai. Cô ấy đảm bảo rằng cả ba đã mua vé tới Spokane tại Lowston.

“Chết tiệt,” tôi nói. Người phụ nữ nhướn lông mày khi nghe ngôn ngữ của tôi. Tôi quay sang phía Christian. “Cậu có tiền đi xe không?”

Chrisitan và tôi không nói nhiều trên đường đi, trừ việc tôi mắng cậu ta ngốc về vụ Lissa và Adrian. Trước khi tới Lowston, tôi cũng đã thuyết phục được cậu ta, thật là một điều kì diệu nho nhỏ. Cậu ta ngủ gần hết thời gian tới Spokane, nhưng tôi không thể. Tôi chỉ nghĩ đi nghĩ lại mọi chuyện là lỗi của mình.

Chúng tôi tới Spokane vào buổi chiều muộn. Phải hỏi vài người, nhưng cuối cùng chúng tôi cũng tìm được người biết địa điểm trung tâm mua sắm Dimitri nhắc tới. Khá xa trạm xe bus, nhưng có thể đi bộ được. Chân tôi vẫn còn tê cứng vì phải ngồi gần năm tiếng trên xe, nên tôi muốn vận động. Mặt trời còn lâu mới lặn, nhưng đã hạ xuống khá thấp nên ít bất lợi cho ma cà rồng hơn, vì thế Chrisitan cũng không ngại đi bộ.

Như thường lệ, khi tôi bình tĩnh, tôi bị kéo mạnh vào đầu Lissa. Tôi thấy mình rơi vào cô vì tôi muốn biết có chuyện gì xảy ra tại khu nghỉ dưỡng.

“Tôi biết em muốn bảo vệ họ, nhưng ta cần biết họ ở đâu.”

Lissa ngồi trên giường trong phòng, còn Dimitri và mẹ tôi nhìn cô chăm chăm. Vừa rồi là giọng

Dimitri. Nhìn anh qua đôi mắt cô thật thú vị. Cô luôn kính trọng anh, rất khác với bánh xe nhào lộn tình cảm mà tôi vẫn thấy.

“Em nói rồi,” Lissa nói. “*Em* không biết. Em không rõ có chuyện gì.”

Sự thất vọng và sợ hãi cho chúng tôi cháy lên trong cô. Nó làm tôi buồn khi thấy cô lo lắng, nhưng tôi cũng mừng vì không làm liên lụy tới Lissa. Cô ấy không thể báo cáo những chuyện mình không biết.

“Thật không thể tin chúng không nói gì cho cháu chúng đi đâu,” mẹ tôi nói. Giọng nói của bà thẳng thắn, nhưng cũng có chút lo lắng. “Đặc biệt là với... mối liên kết.”

“Nó chỉ hoạt động một chiều thôi,” Lissa buồn rầu. “Cô biết mà.”

Dimitri quỳ xuống để nhìn ngang tầm với Lissa và nhìn vào mắt cô. Hình như anh luôn phải làm thế để nhìn vào mắt người khác. “Em có chắc không có gì chứ? Không có gì để nói? Họ không ở thành phố. Người đàn ông ở trạm xe bus không thấy họ... mặc dù chúng ta khá chắc chắn đó là nơi họ tới. Chúng ta cần gì đó, *bất kể cái gì* để tiếp tục.”

Người đàn ông ở trạm xe bus? Thật là một may mắn bất ngờ nữa. Người phụ nữ bán vé cho chúng tôi có lẽ đã về nhà. Người thay thế bà ta không biết chúng tôi.

Lissa nghiêng rãnh, trềng mắt. “Anh không nghĩ nếu em biết thì em sẽ nói sao? Anh không nghĩ em lo cho họ à? Em hoàn toàn *không* biết họ ở đâu cả. Không chút nào. Và cả lí do họ đi nữa... chẳng hợp lí chút nào. Nhất là họ lại đi với Mia.” Một chút tổn thương lóe lên qua mối liên kết, đau đớn vì bị bỏ lại đằng sau những chuyện chúng tôi đang làm, cho dù có sai trái thế nào đi nữa.

Dimitri thở dài và đứng lên. Gương mặt anh thể hiện rõ sự tin tưởng vào Lissa. Anh cũng đang lo lắng - lo lắng hơn mức công việc bình thường. Và sự lo lắng đó - sự lo lắng dành cho *tôi* - làm trái tim tôi đau nhói.

“Rose?” Giọng Christian kéo tôi về với thực tại. “Tớ nghĩ mình tới nơi rồi.”

Tòa nhà có một khu ngoài trời khá rộng trước trung tâm mua sắm. Một quán café mở trong góc nhà chính, nhưng bàn ghế xếp đầy ra ngoài. Một đám đông đi ra đi vào, bận rộn cho dù đã cuối ngày.

“Vậy, làm sao để tìm được họ đây?” Christian hỏi.

Tôi nhún vai. “Nếu chúng ta hành động như Strigoi, họ sẽ tìm cách tiêu diệt ta cũng nên.”

Một nụ cười miễn cưỡng hé trên môi Christian. Cậu ta không muốn thừa nhận, nhưng có lẽ thấy câu đùa của tôi khá hay.

Hai đứa tôi đi vào trong. Giống như tất cả các khu mua sắm khác, nơi này đầy những dãy hàng quen thuộc, một phần trong tôi nghĩ, nếu sớm tìm ra họ, tôi sẽ có chút ít thời gian mua sắm ở đây.

Christian và tôi đi suốt chiều dài của nó tới hai lần nhưng chẳng thấy dấu hiệu nào của bạn bè hay thứ gì trông giống đường ngầm cả.

“Có thể mình đang đến sai chỗ,” cuối cùng tôi nói.

“Hoặc là *họ* sai” Christian nói. “Có khả năng họ đã tới một - khoan đã.”

Cậu ta chỉ tay, tôi nhìn theo. Ba kẻ bỏ trốn ngồi ở trong bàn giữa khu ăn uống, vẻ chán nản, nhìn họ thê thảm tới mức tôi suýt nữa thì thương xót họ.

“Tớ ước gì có cái camera trong tay,” Christian cười nói.

“Chẳng có gì vui cả,” tôi bảo cậu ta, rồi bước về phía nhóm kia. Trong lòng tôi thờ phào nhẹ nhõm. Mấy người đó rõ ràng chưa tìm được tên Strigoi nào, tất cả còn sống, và sẽ được đưa về trước khi chúng tôi gặp rắc rối hơn nữa.

Họ không nhận ra cho tới khi tôi gần như đứng trước mặt họ. Eddie ngẩng phắt lên. “Rose? Cậu làm gì ở đây?”

“Các cậu điên à?” tôi kêu lên. Vài người xung quanh nhìn chúng tôi ngạc nhiên. “Các cậu có biết đang gặp rắc rối thế nào không? Có biết gây rắc rối cho *chúng* tớ thế nào không?”

“Làm thế quái nào mà cậu tìm ra bọn tớ?” Mason hỏi nhỏ, nhìn quanh lo lắng.

“Các cậu chẳng phải chuyên gia phạm tội,” tôi nói. “Các cậu lộ tung tích ở trạm xe bus. Thế đó, và tớ phát hiện ra các cậu đi thám hiểm săn đuổi Strigoi vô ích.”

Vẻ mặt Mason cho thấy cậu ta vẫn chưa hoàn toàn vui vẻ với tôi. Tuy thế, Mia đáp lại.

“Nó không vô ích.”

“Ồ?” Tôi lên giọng. “Các cậu giết được tên Strigoi nào rồi à? Hay tìm ra một tên?”

“Không,” Eddie thừa nhận.

“Tốt,” tôi nói. “May đấy.”

“Sao cậu lại phản đối giết bọn Strigoi?” Mia nóng nảy. “Chẳng phải cậu tập luyện vì nó à?”

“Tôi tập luyện cho các nhiệm vụ tình báo, chứ không cho những trò trẻ con này.”

“Nó không trẻ con,” cô ta kêu lên. “Chúng giết mẹ tôi. Còn các giám hộ chẳng làm gì hết. Kể cả thông tin cũng tệ. Chẳng có tên Strigoi nào trong đường hầm hết. Thậm chí cả cái thành phố này cũng không.”

Christian có vẻ bị ấn tượng. “Các cậu thấy đường hầm rồi?”

“Phải,” Eddie nói. “Nhưng đúng như cậu ấy nói, vô dụng.”

“Chúng ta phải thấy nó trước khi đi,” Christian bảo tôi. “Biết đâu nó rất tuyệt, nếu như thông tin không chuẩn, thì chẳng có nguy hiểm nào hết.”

“Không,” tôi thẳng thừng. “Chúng ta về. Ngay bây giờ.”

Mason có vẻ mệt mỏi. “Bọn tớ sẽ tìm kiếm khắp thành phố lần nữa. Kể cả cậu cũng không bắt bọn tớ về được đâu, Rose.”

“Không, nhưng các giám hộ trong trường thì có, khi tớ gọi cho họ và nói các cậu ở đây.”

Cho dù đó là đe dọa hay nhảm nhí thì hiệu quả cũng như nhau. Ba người họ nhìn tôi như thể tôi vừa đâm vào bụng cả ba.

“Cậu định làm thế thật sao?” Mason hỏi. “Cậu định bán đứng bọn tớ?”

Tôi dụi mắt, tự hỏi tại sao mình lại phải là người tỏ ra am hiểu ở đây. Cô gái chạy trốn khỏi trường học đâu rồi? Mason nói đúng. Tôi đã thay đổi.

“Đây không phải là bán đứng ai hết. Đây là để giữ mạng sống cho các cậu.”

“Cậu nghĩ bọn tôi không có phòng vệ à?” Mia hỏi. “Cậu tưởng bọn tôi sẽ bị giết ngay sao?”

“Phải,” tôi nói. “Trừ khi cậu tìm ra cách dùng nước như một vũ khí.”

Cô ta đỏ mặt im lặng.

“Bọn tớ mang theo cọc bạc,” Eddie nói.

Tuyệt. Chắc họ đã lấy cắp chúng. Tôi nhìn Mason cầu cứu.

“Mason. Xin cậu đấy. Bỏ đi. Đi về thôi.”

Cậu ta nhìn tôi một lúc lâu. Cuối cùng, cậu ta thở dài. “Được rồi.”

Eddie và Mia có vẻ kinh ngạc, nhưng Mason giữ vị trí lãnh đạo, và họ không thể tiếp tục nếu thiếu cậu ta. Mia chấp nhận sự thật một cách khó khăn nhất, và tôi cảm thấy tội nghiệp cho nó. Nó gần như không có thời gian để đau buồn vì mẹ mình; nó chỉ nhảy lên con thuyền báo thù để đối mặt với nỗi đau. Nó không có gì để làm khi chúng tôi quay về.

Christian vẫn hào hứng với những đường hầm ngầm. So với khoảng thời gian cậu ta ở trên gác mái, tôi không nên ngạc nhiên.

“Tớ đã xem lịch trình rồi,” cậu ta nói. “Ta có một khoảng thời gian trước chuyến xe bus tiếp theo.”

“Chúng ta không thể đi vào hang ổ của Strigoi được,” tôi cãi lại, đi về phía cửa vào của khu mua sắm.

“Chẳng có Strigoi nào hết,” Mason nói. “Đó thực chất chỉ là những chuyện kể. Chẳng có dấu hiệu kì lạ nào. Tớ tin là các giám hộ có những thông tin sai lệch.”

“Rose,” Christian nói, “tìm trò gì vui vui đi.”

Tất cả nhìn tôi. Tôi tưởng như mình là một bà mẹ không thể mua kẹo cho con mình trong cửa hàng tạp phẩm.

“Thôi được rồi, được rồi. Chỉ nhìn một chút thôi đấy.”

Mấy người dẫn tôi và Christian xuống phía kia của trung tâm mua sắm, qua cánh cửa đánh dấu DÀNH RIÊNG CHO NHÂN VIÊN. Chúng tôi tránh mặt mấy người gác cổng, rồi chuồn vào một cánh cửa khác dẫn tới mấy cầu thang đi xuống. Tôi thấy có hơi hướng quen thuộc, nhớ lại các bậc thang dẫn xuống bữa tiệc trong suốt khoảng của Adrian. Chỉ có điều những cầu thang này bẩn hơn, có mùi khó chịu.

Chúng tôi tới cuối đường. Nó không giống một đường ngầm, mà giống một hành lang hẹp, trát xi măng cái bần. Các ngọn đèn huỳnh quang xấu xí treo rải rác trên tường. Đường đi chia hai hướng trái phải. Xung quanh là những hộp đồ dọn dẹp và đồ điện.

“Thấy chưa?” Mason nói. “Chán chết.”

Tôi chỉ vào các hướng. “Ở dưới đó có gì thế?”

“Chẳng có gì,” Mia thở dài. “Để bọn tôi chỉ cho.”

Chúng tôi đi về phía bên phải và tìm thấy một cái tương tự. Tôi bắt đầu đồng ý với đánh giá nhàm chán kia, cho đến khi tôi thấy mấy dòng chữ đen trên một bức tường. Tôi dừng lại đọc. Một danh sách chữ cái.

D
B
C
O
T
D
V
L
D
Z
S
I

Một vài chữ bị gạch và có dấu x bên cạnh, nhưng đa phần các lời nhắn chẳng có ý nghĩa gì. Mia nhận ra sự chăm chú của tôi.

“Đó có thể là thứ những người canh gác để lại” cô ta nói. “Hoặc là một băng nhóm nào đó.”

“Có thể,” tôi nói, vẫn quan sát nó. Những người khác có vẻ bồn chồn, không hiểu ý tưởng của tôi với những mớ chữ nghĩa đó. Tôi cũng không hiểu, nhưng có gì đó thúc giục khiến tôi dừng lại.

Rồi tôi hiểu ra.

B là Badica. Z là Zeklos, I là Ivashkov...

Tôi nhìn trừng trừng. Tất cả những chữ cái đầu tiên của các dòng họ hoàng tộc đều ở đây. Có ba chữ D, nhưng theo thứ tự, ta có thể đọc ra theo danh sách xếp hạng theo quy mô. Tôi bắt đầu với những gia đình nhỏ - Dragomir, Badica, Conta - và tới gia tộc Ivashkov khổng lồ. Tôi không hiểu lắm những dấu gạch và dòng kẻ bên cạnh chữ cái, nhưng tôi nhận ra những cái tên bị đánh dấu x: Badica và Drozdov.

Tôi lùi lại khỏi bức tường. “Ta phải đi khỏi đây ngay,” tôi nói, giọng nói khiến tôi hơi sợ hãi. “Đi ngay.”

Mọi người nhìn tôi ngạc nhiên. “Tại sao?” Eddie hỏi. “Có chuyện gì thế?”

“Tớ sẽ nói sau. Chúng ta phải đi.”

Mason chỉ về phía chúng tôi đang đi. “Lối này dẫn tới mấy khu nhà khác. Nó gần trạm xe hơn.”

Tôi nhìn về hướng tối tăm chưa rõ. “Không,” tôi nói. “Ta đi theo lối vào.”

Mọi người nhìn tôi như người điên khi chúng tôi rút, nhưng không ai hỏi gì. Khi chúng tôi tới trước cửa khu mua sắm, tôi thở một hơi nhẹ nhõm khi thấy mặt trời vẫn đang chiếu sáng, dù nó đang chìm dần xuống chân trời và tỏa ánh sáng đỏ cam lên những ngôi nhà. Chút ánh sáng còn lại vẫn đủ cho chúng tôi trở về trạm xe trước khi thực sự ở trong mối nguy hiểm phải đối mặt Strigoi.

Và giờ tôi biết chắc chắn có Strigoi ở Spokane. Thông tin của Dimitri là chính xác. Tôi không biết danh sách có ý nghĩa gì, nhưng rõ ràng có liên quan tới các vụ tấn công. Tôi cần phải báo lại cho các giám hộ khác ngay lập tức, và tôi chắc chắn không thể để cho các bạn biết điều tôi nhận ra cho tới khi chúng tôi an toàn trong khu nghỉ. Mason chắc chắn sẽ quay lại đường hầm ngay khi biết điều đó.

Chúng tôi đi gần hết quãng đường trong im lặng. Tôi nghĩ tâm trạng mình đã khiến mọi người hơi sợ sệt. Cả Christian cũng không thể đưa ra những nhận xét láu cá. Trong lòng tôi, cảm xúc hỗn loạn, dao động giữa giận dữ và hối lỗi khi tôi xem xét lại vai trò của mình trong mọi chuyện.

Phía trước tôi, Eddie đột nhiên dừng lại, suýt nữa tôi đâm sầm vào cậu ta. Cậu ta nhìn quanh. “Đây là đâu?”

Rời khỏi suy nghĩ trong đầu, tôi nhìn quanh. Tôi không nhớ những tòa nhà này. “Chết tiệt,” tôi kêu lên. “Chúng ta lạc rồi à? Không ai nhớ đường đi sao?”

Đó là một câu hỏi không công bằng vì tôi cũng không để ý, nhưng cơn giận đẩy tôi vượt qua lí lẽ. Mason nhìn tôi một lát rồi chỉ tay. “Lối này.”

Chúng tôi quay đầu và đi một con phố nhỏ giữa hai tòa nhà. Tôi không nghĩ mình đang đi đúng đường, nhưng không có ý tưởng nào hay hơn thế. Tôi cũng không muốn lừng chừng ở đó cãi cọ.

Mấy đứa chưa đi được bao xa thì tôi nghe tiếng động cơ và dây kéo. Mia đang đi giữa đường, và bản năng bảo vệ khởi động trước cả khi tôi biết cái gì đang tới. Tóm lấy nó, tôi giật ra khỏi đường và dựa lưng vào một bức tường. Mấy cậu con trai cũng làm y như vậy.

Một chiếc xe tải lớn màu xám với cửa sổ che kín vòng qua góc đường rồi hướng về phía tôi. Chúng tôi dán người vào tường, chờ nó đi qua.

Chỉ có điều nó không qua.

Nó phanh kết lại, rồi dừng ngay trước mặt chúng tôi, và cánh cửa mở ra. Ba gã cao lớn chui ra, và rồi, bản năng của tôi lại báo động. Tôi không biết chúng là ai hay muốn cái gì, nhưng rõ ràng là không thân thiện. Đó là tất cả những gì cần biết.

Một tên đi về phía Christian, tôi nhảy ra đâm vào mặt hắn. Hắn chỉ hơi lảo đảo nhưng rõ ràng ngạc nhiên, tôi nghĩ thế. Có thể hắn không nghĩ một người nhỏ như tôi có khả năng đe dọa hắn. Bỏ qua Christian, hắn quay sang tôi. Xung quanh, tôi nhận ra Mason và Eddie phòng thủ với hai tên kia.

Mason còn kéo ra chiếc cốc bạc cậu ta lấy cắp được. Mia và Christian đứng đó, chết lặng.

Những kẻ tấn công chúng tôi chỉ là những kẻ to đầu. Chúng không có kỹ năng phòng vệ và chiến đấu như chúng tôi. Hơn nữa, chúng là con người, còn chúng tôi có sức mạnh của ma cà rồng lai. Thật không may, chúng tôi bất lợi khi đang bị dồn vào tường. Chúng tôi không có đường rút. Quan trọng hơn, chúng tôi có thứ để mất.

Như Mia.

Kẻ đang chiến đấu với Mason dường như đã nhận ra. Hẳn tránh Mason và tóm lấy con bé. Tôi gần như không thấy khẩu súng lóe lên khi nòng súng chạm vào cổ Mia. Lùi lại trước đối thủ của mình, tôi bảo Eddie dừng lại. Chúng tôi đã được huấn luyện để đáp ứng ngay lập tức các mệnh lệnh, nên cậu ta dừng tấn công, liếc về phía tôi dò hỏi. Khi thấy Mia, khuôn mặt cậu ta tái đi.

Tôi chẳng muốn gì hơn là đâm chết mấy gã này - dù chúng là ai - nhưng tôi không thể liều lĩnh làm tổn thương tới Mia. Hẳn biết thế. Hẳn không cần phải đe dọa. Hẳn là con người, nhưng hẳn biết chúng tôi sẽ tìm mọi cách bảo vệ các Moroi. Các học viên đã được khắc ghi sâu trong đầu từ khi còn nhỏ: *Chỉ có họ mới là vấn đề.*

Mọi người dừng lại giữa tôi và hẳn. Rõ ràng tôi và hẳn là lãnh đạo ở đây. “Mày muốn gì?” tôi hỏi gay gắt.

Hẳn ấn súng mạnh hơn vào cổ Mia, nó rên lên. Dù nó nói tới chiến đấu suốt, nó vẫn nhỏ hơn và đương nhiên không mạnh bằng tôi. Và lại còn quá sợ hãi nên không thể động cựa.

Hẳn nghiêng đầu về phía cửa xe đang mở. “Tao muốn chúng mày vào đó. Đừng có làm gì. Cứ làm đi, nó sẽ toi mạng.”

Tôi nhìn Mia, cái xe, các bạn, rồi nhìn hẳn. Chết tiệt.

Mười chín

TÔI GHÉT THẤY MÌNH BẤT LỰC. VÀ TÔI ghét thất bại khi chưa kịp chiến đấu. Cái thứ xảy ra ở trong ngõ không phải là một trận chiến thực sự. Nếu phải - nếu tôi bị đánh đến mức phải đầu hàng... thì, được thôi. Có thể tôi sẽ chấp nhận. Có thể thôi. Nhưng tôi chưa bị đánh bại. Tôi chưa kịp làm bắn tay mình. Thế mà tôi thua trong im lặng.

Sau khi bắt mấy đứa tôi ngồi trên sàn xe, chúng trói tay chúng tôi lại sau lưng bằng còng mềm - những mảnh chất dẻo bó chặt với nhau và bền như kim loại.

Sau đó, tất cả lái xe đi trong im lặng. Gã kia thỉnh thoảng thì thầm gì đó với đồng bọn, nói quá nhỏ nên chúng tôi không nghe thấy gì. Christian hay Mia có thể nghe được các từ ngữ đó, nhưng họ không còn cách nào liên hệ với những người còn lại chúng tôi. Mia trông hoảng sợ như từ lúc ở trên phố, còn sự sợ hãi của Christian nhanh chóng chuyển sang cơn giận dữ kiêu ngạo thường thấy, nhưng cậu ta không dám làm liều khi bị canh giữ.

Tôi rất mừng vì khả năng kiểm chế của Christian. Tôi tin chắc sẽ có một trong ba tên đánh cậu ấy nếu cậu có động tĩnh gì, trong lúc cả tôi cùng hai học viên bên cạnh không thể nào giúp được. Điều này gần như làm tôi phát điên. Bản năng bảo vệ Moroi của tôi quá sâu khiến tôi không cả lo lắng cho bản thân mình. Christian và Mia là sự chú ý duy nhất. Họ là những người tôi phải cứu ra khỏi mớ bòng bong này.

Tại sao mớ bòng bong này xảy ra? Những kẻ này là ai? Thật bí ẩn. Họ là con người, nhưng tôi không tin trong khoảnh khắc một nhóm ma cà rồng lai và Moroi lại bị bắt cóc ngẫu nhiên như thế. Chúng tôi đã bị nhắm tới vì lí do nào đó.

Những kẻ bắt giữ bọn tôi không cả thèm bịt mắt hay che giấu đường đi, tôi không cho rằng đây là dấu hiệu tốt. Liệu có phải chúng nghĩ bọn tôi không biết đường đi lối lại trong thành phố nên không thể quay về? Hay chúng cho rằng bọn tôi không thể trốn thoát cho dù chúng đưa tới đâu đi nữa? Tất cả những gì tôi cảm thấy là mình đang bị đưa ra khỏi thành phố, về phía ngoại thành. Spokane nhảm chán y như tôi đã tưởng tượng. Không có những lớp tuyết dày miên man, thay vào đó là những vũng tuyết lầy màu xám đầy đường và những mảng tuyết lởm đóm trên cỏ. Ở đó có ít cây thường xanh hơn tôi vẫn thấy. Những đám cây tươi tắn trụi lá đứng như những bộ xương khô chỉ làm tăng thêm cảm giác ảm đạm.

Sau khoảng một tiếng, chiếc xe đi tới một ngõ cụt vắng lặng, và chúng tôi tới một ngôi nhà hoàn toàn bình thường - nhưng to. Những ngôi nhà khác – giống nhau như hệt, kiểu nhà miền quê - đứng gần đó, cho tôi hi vọng. Có thể chúng tôi sẽ nhờ những người hàng xóm giúp đỡ.

Chúng tôi vào gara, và khi cửa mở ra, bọn chúng dẫn chúng tôi đi vào nhà. Bên trong có vẻ thú vị hơn. Ghế cổ với chân ghế chạm hình móng vuốt. Một bể cá nước mặn to. Hai thanh kiếm vắt chéo trên lò sưởi. Một bức tranh hiện đại ngu ngốc vẽ vài đường vụng về trên tấm vải bạt.

Phần hiếu chiến, thích phá hoại trong tôi muốn xem xét kĩ mấy thanh kiếm, nhưng sảnh chính không phải là điểm đến cuối cùng của chúng tôi. Thay vào đó, chúng tôi bị dẫn tới một cầu thang hẹp, xuống tầng hầm rộng gần như sàn phía trên. Chỉ có điều, nó không giống tầng trên mà bị chia thành một dãy phòng với cửa đóng kín. Cứ như một mê cung. Những kẻ bắt cóc dẫn bọn tôi đi không chần chừ, vào một căn phòng bê tông có tường khô không trát.

Nội thất bên trong chỉ có một vài chiếc ghế gỗ thiếu tiện lợi và lưng dựa mỏng - lưng dựa chứng minh sẽ là một nơi rất tốt để trói chúng tôi thêm lần nữa. Bọn chúng bắt Mia và Christian ngồi một góc phòng, còn ba ma cà rồng lai ở phía còn lại. Một gã - kẻ lãnh đạo - canh chừng cẩn thận, trong khi tay chân hắn trói tay Eddie với cái còng nhựa mới.

“Chúng mày phải canh chừng thật kỹ bọn này,” hắn cảnh báo, hất hàm về phía ba đứa tôi. “Bọn nó sẽ đánh lại đấy.” Mắt hắn lướt nhìn Eddie, Mason rồi tới tôi. Tôi và hắn nhìn nhau một lúc, rồi tôi nhả mặt dữ tợn. Hắn nhìn lại đồng bọn. “Canh *con bé* kỹ càng hơn.” Khi chúng tôi đã bị trói buộc đúng theo ý mình, hắn sửa thêm mấy câu mệnh lệnh nữa rồi biến khỏi phòng, đập cửa thật mạnh sau lưng. Bước chân hắn vọng khắp căn nhà khi hắn đi lên. Sau đó, im lặng bao trùm.

Chúng tôi ngồi im, nhìn nhau. Vài phút sau, Mia ngo ngoáy và mở miệng. “Các người định...”

“Câm mồm” một tên gầm gừ. Hắn bước một bước đe dọa về phía nó. Tái mặt, nó co lại nhưng vẫn cố vẻ muốn nói điều gì khác. Tôi nhìn nó lắc đầu. Nó im lặng, mắt mở to, môi hơi run.

Không có điều gì tồi tệ hơn việc chờ đợi mà không biết có gì sắp xảy đến với ta. Sự tưởng tượng của ta có thể còn tàn tệ hơn những kẻ bắt cóc. Vì những kẻ canh gác bọn tôi nhất định không nói có điều gì phía trước, nên tôi tưởng tượng ra đủ những cảnh tượng kinh hoàng. Súng đạn là một mối nguy rõ ràng, và tôi đang tự hỏi viên đạn có cảm giác như thế nào. Đau đớn, rõ ràng rồi. Và chúng sẽ bắn vào đâu? Vào tim hay vào đầu? Chết rất nhanh. Nhưng còn chỗ khác? Như bụng chẳng hạn? Sẽ chậm chạp và đau đớn. Tôi rùng mình khi nghĩ thấy cuộc sống chảy dần ra khỏi cơ thể. Nghĩ tới chừng ấy máu me, tôi tưởng như thấy mình ở nhà Badica với cái cổ họng bị cắt. Chúng có thể có cả dao nữa.

Dương nhiên, tôi cũng tự hỏi tại sao bọn tôi còn sống. Rõ ràng chúng muốn gì đó từ chúng tôi, nhưng đó là cái gì? Chúng không hỏi thông tin. Và chúng là *con người*. Con người muốn gì ở chúng tôi? Thông thường điều chúng tôi sợ nhất ở con người là họ trở thành những kẻ tiêu diệt điên cuồng hoặc muốn nghiên cứu thử nghiệm trên người chúng tôi. Chúng chẳng giống loại nào cả.

Vậy chúng muốn gì? Tại sao chúng tôi lại ở đây? Tôi tưởng tượng ra những kết cục kinh khủng, đau đớn không biết bao nhiêu lần. Về mặt bạn bè tôi cho thấy tôi không phải là người duy nhất hình dung ra những đau khổ chờ đợi phía trước. Mùi mồ hôi và mùi sợ hãi bao trùm căn phòng.

Tôi mất dấu thời gian và đột nhiên giật mình thoát khỏi sự tưởng tượng khi nghe tiếng bước chân trên cầu thang. Tên cầm đầu bước vào trong. Mấy tên còn lại ngồi thẳng dậy, lộ rõ sự căng thẳng. Chúa ơi. Tới lúc rồi, tôi nhận ra. Đây là thứ chúng tôi đang chờ đợi.

“Rõ, thưa ngài,” tôi nghe tiếng tên cầm đầu nói. “Chúng ở đây, như ngài muốn.”

Đây rồi, tôi nghĩ. Kẻ đứng đằng sau vụ bắt cóc. Sự sợ hãi cuộn lên trong tôi. Tôi phải trốn.

“Cho chúng tao ra khỏi đây!” Tôi kêu lên, vùng vẫy vì bị trói. “Thả chúng tao ra, đồ chó...”

Tôi dừng lại. Một thứ gì trong tôi quặn lại. Cổ họng tôi khô khốc. Trái tim tôi muốn ngừng đập. Bọn lính gác quay lại với một người đàn ông và một người đàn bà tôi không nhận ra. Nhưng tôi biết, chúng là gì...

... Strigoi.

Strigoi thật, sống - thể đấy, một cách bóng bẩy. Tất cả các mảnh ghép lập tức nối với nhau. Không chỉ có báo cáo về Strigoi ở Spokane đúng. Điều chúng tôi lo sợ - Strigoi cấu kết với con người - cũng đã trở thành sự thực. *Điều này thay đổi mọi thứ*. Ban ngày không còn an toàn nữa. Không ai an toàn nữa. Tồi tệ hơn, tôi biết đây chắc là bọn Strigoi độc địa - những kẻ tấn công hai gia đình Moroi với sự trợ giúp của con người. Một lần nữa, những kí ức khủng khiếp ủa về trong tôi: xác chết và máu me khắp nơi. Cổ họng tôi đắng ngắt, và tôi cố gắng trở về với thực tại. Chẳng có gì đáng yên tâm hơn cả.

Các Moroi có nước da tái, nước da dễ dàng ửng hồng và đỏ ửng lên. Nhưng những ma cà rồng

kia... nước da chúng trắng bệch, như phân, như một tác phẩm trang điểm vụng về. Con người của chúng có một vành đỏ bao quanh, cho thấy chúng quái vật như thế nào.

Người phụ nữ khiến tôi nhớ tới Natalie - người bạn tội nghiệp của tôi, đã bị cha cô thuyết phục trở thành Strigoi. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra sự tương đồng vì họ chẳng giống nhau chút nào. Người này lùn - có thể là con người trước khi trở thành Strigoi - với mái tóc vàng nhuộm vệt xấu tệ.

Rồi tôi biết. Đây là một Strigoi mới, giống như Natalie. Nó không mấy rõ ràng cho tới khi tôi so sánh mặt với lão Strigoi kia. Khuôn mặt Strigoi vẫn còn chút ít sự sống. Nhưng mặt gã... hoàn toàn chết.

Khuôn mặt đó đã rũ bỏ hết toàn bộ cảm xúc ấm áp hay nhẹ nhàng, vẻ mặt đầy băng giá và tính toán, điểm thêm những sự vui thích ác ý. Hăn cao, như Dimitri, và khung người mảnh dẻ, rõ ràng hăn biến đổi từ Moroi. Mái tóc đen dài chấm vai bao quanh khuôn mặt, nổi bật trên áo khoác. Đôi mắt nâu tối sẫm đến mức nếu không có vành đỏ, tôi cũng chẳng biết ranh giới giữa tròng mắt và con người của hăn.

Một trong hai gã canh gác đẩy tôi thật mạnh, dù tôi vẫn im lặng. Hăn nhìn về phía gã Strigoi. “Ngài có muốn tôi bịt miệng nó lại không?”

Tôi chợt nhận ra mình đang cong người về phía cái ghế cố gắng tránh xa hăn trong vô thức. Hăn cũng nhận ra điều đó, và một nụ cười mỏng dính, không thấy răng kéo ra trên mặt hăn.

“Không,” hăn nói. Giọng nói mượt và trầm. “Ta muốn nghe xem con bé nói gì.” Hăn nhướn lông mày nhìn tôi. “Nào. Tiếp đi.”

Tôi nuốt nước bọt.

“Không à? Không thêm gì sao? Được. Cứ tuôn ra hết tất cả những gì trong đầu đi.”

“Isaiah,” mẹ đàn bà kêu lên. “Sao anh giữ chúng ở đây? Sao anh không liên hệ với người khác?”

“Elena, Elena,” Isaiah thì thầm với mẹ. “Cẩn thận đấy. Ta không có ý định bỏ qua cơ hội tận hưởng với hai Moroi và...” hăn đi ra sau, nhắc tóc tôi lên, khiến tôi rùng mình. Hăn cũng làm y như thế với Mason và Eddie, “...ba ma cà rồng lai chưa từng vậy máu.” Hăn nói những lời đó với một tiếng thở dài gần như hạnh phúc, và tôi nhận ra hăn đang tìm hình xăm giám hộ.

Bước về phía Mia và Christian, Isaiah chống nạnh và quan sát họ. Mia chỉ nhìn hăn được một khoảnh khắc rồi quay đi. Christian rõ ràng đang sợ hãi, nhưng cậu ta cũng nhìn lại hăn trừng trừng. Hành động ấy khiến tôi tự hào.

“Hãy nhìn đôi mắt này, Elena.” Elena đi tới và đứng cạnh Isaiah. “Đôi mắt xanh nhạt. Như băng. Như bích ngọc. Gần như không bao giờ có đôi mắt này ngoài hoàng tộc. Badica. Ozero. Đôi khi là Zeklos.”

“Ozero,” Christian nói, cố gắng giấu sự sợ hãi trong giọng nói.

Isaiah nghiêng đầu. “Thật sao? Chắc không phải...” Hăn cúi gần Christian hơn. “Nhưng độ tuổi xấp xỉ... Và mái tóc này...” Hăn cười. “Con trai Lucas và Moira?”

Christian im lặng, nhưng nét mặt cậu ta khẳng định điều đó.

“Ta biết cha mẹ cậu. Những người tuyệt vời. Không gì so sánh được. Cái chết của họ là một nỗi nhục nhã... nhưng, thế đấy... ta phải nói họ tự chuốc lấy điều đó. Ta bảo họ không nên quay về đón cậu. Thật lãng phí nếu thức tỉnh cậu quá sớm. Nhưng họ bảo sẽ giữ cậu lại và thức tỉnh cậu khi cậu lớn hơn. Ta đã cảnh báo họ đó sẽ là một thảm họa, nhưng rồi...” Hăn hơi nhún vai. “Thức tỉnh” là từ bọn Strigoi dùng với nhau để nói tới việc biến đổi. Nghe cứ như một trải nghiệm tâm linh. “Họ không chịu nghe, và họ gặp thảm họa.”

Sự căm hận, sâu sắc và đen tối, sôi sục trong mắt Christian. Isaiah lại cười.

“Thật xúc động vì cậu đã tìm tới ta sau bao lâu nay. Biết đâu ta sẽ biến giấc mơ của họ thành

hiện thực.”

“Isaiah,” mẹ kia - Elena - lại lên tiếng. Tiếng nói nghe như rên rỉ. “Gọi người khác—”

“Đừng ra lệnh cho ta!” Isaiah túm vai mẹ đẩy ra xa - chỉ một cái đẩy đã làm mẹ bắn ra góc phòng, suýt đập vào tường. Mẹ chỉ kịp vung tay ra giữ cân bằng trước khi va chạm. Strigoi có phản xạ tốt hơn ma cà rồng lai và cả Moroi, sự thiếu linh hoạt đó cho thấy hẳn hoàn toàn làm mẹ bất ngờ. Thực ra, hẳn chỉ chạm vào mẹ. Cái đẩy có lẽ nhẹ - nhưng nó chứa sức mạnh của một chiếc ô tô nhỏ.

Điều này càng khẳng định niềm tin của tôi rằng hẳn ở một cấp hoàn toàn khác. Sức mạnh đó hoàn toàn vượt trội so với Elena. Mẹ chỉ như một con ruồi hẳn muốn phui tay lúc nào cũng được. Sức mạnh của Strigoi tăng theo thời gian - cũng như qua lượng máu của Moroi, hay ma cà rồng lai, tuy ít tác dụng hơn. Tên này không chỉ lâu năm, tôi nhận ra. Hẳn gần như cổ đại. Và hẳn đã uống *rất nhiều* máu suốt bao năm nay. Sự sợ hãi bao trùm đáng vẻ Elena, tôi có thể hiểu được. Strigoi thường xuyên húc hặc với nhau. Hẳn sẽ ngắt đầu mẹ như chơi.

Mẹ run lên, quay đi. “Tôi... tôi xin lỗi, Isaiah.”

Isaiah vuốt áo - không phải vì nó bị nhàu. Giọng hẳn mang sắc thái nhẹ nhàng lạnh lẽo hồi trước. “Cô có quyền bày tỏ ý kiến, Elena, và ta vui mừng đón nhận những lời lẽ dân chủ của cô. Cô nghĩ chúng ta nên làm gì với đám trẻ này?”

“Ngài nên - ừm, tôi nghĩ chúng ta nên hạ chúng ngay. Nhất là bọn Moroi.” Mẹ rõ ràng đang cố hết sức để không rên lên, làm hẳn bức mình. “Trừ khi... ngài không muốn tổ chức một bữa tiệc tối nào chứ? Chuyện đó rất lãng phí. Chúng ta sẽ phải chia sẻ, nhưng ngài biết mọi người sẽ không thấy biết ơn. Chúng *chẳng bao giờ* biết ơn.”

“Ta không muốn tổ chức tiệc,” hẳn ngạo mạn tuyên bố. Một bữa tiệc? “Nhưng ta sẽ không giết chúng vội. Cô còn trẻ, Elena. Cô chỉ nghĩ tới sự thỏa mãn tức thời. Khi cô lớn tuổi như ta, cô sẽ không... thiếu kiên nhẫn như thế.”

Mẹ đảo mắt khi hẳn không nhìn theo.

Isaiah quay đầu nhìn tôi, Mason và Eddie. “Ba đứa chúng mày, ta e rằng, sẽ phải chết. Không còn cách nào khác. Ta muốn nói rất tiếc, nhưng, thế đấy, không đâu. Đó là cuộc đời. Chúng mày được lựa chọn cách chết, và điều đó phụ thuộc lối hành xử của chúng mày.” Đôi mắt hẳn dừng lại ở tôi. Tôi không hiểu vì sao tất cả đều chú tâm tới tôi như kiểu tôi là kẻ gây rối. Hừm, chắc đúng vậy. “Có đứa sẽ phải chết đau đớn hơn đứa khác.”

Tôi không cần nhìn Mason và Eddie để biết nỗi sợ hãi của họ giống tôi như thế nào. Tôi còn tin chắc mình nghe thấy Eddie rên lên.

Isaiah đột nhiên quay gót theo kiểu nhà binh, sang phía Mia và Christian. “Hai đứa mày, may mắn hơn, có lựa chọn. Chỉ có một đứa phải chết. Đứa kia sẽ sống sự bất tử huy hoàng. Ta sẽ rộng lượng đón nhận nó dưới sự bảo bọc cho tới khi nó đủ tuổi. Đó là sự từ tâm của ta.”

Không thể nhịn được nữa, tôi bật cười.

Isaiah quay phắt lại nhìn tôi trừng trừng. Tôi im lặng chờ hẳn ném tôi vào góc phòng như hẳn làm với Elena, nhưng hẳn chẳng làm gì ngoài nhìn. Thế là đủ. Tim tôi đập thành thịch, và tôi thấy nước mắt ứa ra. Nỗi sợ hãi làm tôi xấu hổ. Tôi muốn giống như Dimitri. Có thể như mẹ tôi. Sau một lúc thật lâu và đau khổ, Isaiah quay lại phía các Moroi.

“Nào. Như ta đã nói, một trong chúng mày sẽ thức tỉnh và sống mãi. Nhưng ta không phải người thức tỉnh chúng mày. Tất cả là tự nguyện.”

“Không bao giờ,” Christian nói. Cậu ta dồn nén sự thách thức khó chịu vào trong ba từ đó, nhưng rõ ràng mọi người đều biết cậu ta sợ chết khiếp.

“À, ta rất thích tinh thần nhà Ozera,” Isaiah ngạc nhiên thích thú. Hẳn nhìn Mia, đôi mắt đỏ sáng

lên. Nó co rúm lại vì sợ. “Nhưng đừng để nó vượt qua mày, bé yêu. Dòng máu thường dân cũng rất mạnh mẽ. Và nó sẽ được quyết định theo cách này.” Hắn chỉ vào đám ma cà rồng lai bọn tôi. Cái nhìn làm tôi lạnh toát, và tôi tưởng như mình ngửi thấy mùi thối rửa. “Nếu muốn sống, mày chỉ cần giết một trong ba đứa kia.” Hắn quay sang các Moroi. “Thế thôi. Chẳng khó chịu chút nào. Chỉ cần nói với một trong các quý ông ở đây mày muốn làm thế. Họ sẽ thả mày ra. Rồi mày uống máu của bọn kia, thức tỉnh như chúng ta. Đứa nào làm thế trước sẽ được tự do. Đứa còn lại sẽ là bữa tối cho ta và Elena.”

Im lặng bao trùm căn phòng.

“Không,” Christian nói. “Không bao giờ ta giết bạn bè ta. Ta không cần biết người làm gì. Ta chết trước.”

Isaiah vẫy tay. “Lúc không đói thì nói dễ lắm. Thử vài ngày không có thức ăn đi... đến lúc đó ba đứa kia sẽ *rất* ngon lành. Thực *tế* là thế. Ma cà rồng lai rất ngon lành. Có người thích chúng hơn cả Moroi, mặc dù ta không nghĩ *thế*, nhưng ta cũng đánh giá cao sự khác biệt.”

Christian cau có.

“Không tin à?” Isaiah hỏi. “Để ta chứng minh.” Hắn đi về phía tôi. Tôi nhận ra hắn đang định làm gì và buột miệng nói không suy nghĩ.

“Hãy dùng ta đây. Uống máu của ta.”

Cái nhìn tự mãn của Isaiah chững lại một chút, rồi hắn nhướn lông mày. “Mày tự nguyện à?”

“Tao đã từng làm thế. Tức là để Moroi hút máu mình. Tao không sợ. Để bọn họ yên.”

“Rose!” Mason kêu lên.

Tôi lơ cậ ta đi và nhìn Isaiah khẩn khoản. Tôi không muốn để hắn hút máu. Ý nghĩ đó khiến tôi phát ốm. Nhưng tôi *đã từng* cho máu, và tôi thà để hắn hút hết máu của mình trước khi để hắn chạm vào Eddie hay Mason.

Tôi không thể đọc được vẻ mặt của hắn lúc hắn tiến về phía mình. Trong khoảnh khắc, tôi tưởng hắn sẽ làm thế nhưng hắn lắc đầu.

“Không. Không phải mày. Chưa tới lúc.”

Hắn bước qua và đứng trước mặt Eddie. Tôi kéo còng tay mạnh đến nỗi nó ấn sâu vào da. Nó không buông ra. “Không! để cậu ta yên!”

“Im lặng!” Isaiah quát, không thèm nhìn tôi. Hắn đặt một tay lên má Eddie. Cậu ấy run lên và tái nhợt đi, tưởng như xỉu được đến nơi. “Tao có thể làm rất nhẹ nhàng, hoặc rất đau đớn. Sự im lặng của mày sẽ giúp mày đỡ đau đớn hơn.”

Tôi muốn gào lên, muốn gào vào mặt Isaiah đủ lời nhục mạ và đe dọa. Nhưng không thể. Mắt tôi nhìn khắp phòng, muốn tìm một lối thoát, như bao nhiêu lần tôi đã làm. Nhưng không có. Chỉ có bốn bức tường trống rỗng trắng toát. Không cửa sổ. Cửa ra vào luôn bị gác. Thật vô vọng, vô vọng như lúc chúng tôi bị kéo vào chiếc xe tải. Tôi muốn khóc, vì thất vọng hơn là sợ hãi. Loại giám hộ nào không thể bảo vệ bạn bè mình chứ?

Tôi im lặng, một sự thỏa mãn hiện lên trên nét mặt Isaiah. Đèn huỳnh quang khiến nước da hắn trở thành màu xám bệnh, càng làm rõ hơn vòng tối dưới mắt hắn. Tôi muốn đâm hắn.

“Tốt.” Hắn cười nhìn thẳng vào mắt Eddie. “Nào, mày sẽ không chống lại tao, đúng không?”

Như tôi đã nói, Lissa rất giỏi phép ép buộc. Nhưng cô ấy chưa từng làm điều này. Một khoảnh khắc sau, Eddie mỉm cười.

“Không. Tôi sẽ không chống cự.”

“Tốt,” Isaiah nhắc lại. “Và mày tự nguyện đưa cổ cho tao đúng không?”

“Tất nhiên,” Eddie trả lời, nghiêng đầu về phía sau.

Isaiah hạ đầu xuống, tôi quay đầu đi, cố gắng tập trung vào chiếc thảm cũ rách. Tôi không muốn thấy chuyện này. Eddie rên lên một tiếng nhỏ sung sướng. Hẳn hút máu khá nhẹ nhàng - không sột soạt gì hết.

“Đấy.”

Tôi nhìn lại khi nghe tiếng Isaiah. Máu chảy ra từ môi hẳn, và hẳn liếm mép. Tôi không thấy vết thương trên cổ Eddie, nhưng có lẽ nó cũng kinh khủng và đầm máu như thế. Mia và Christian tròn mắt nhìn trừng trừng, vừa sợ hãi vừa kinh ngạc. Eddie nhìn lơ đãng trong ngây ngất, vừa do endorphins, vừa do phép ép buộc.

Isaiah đứng thẳng người, nhìn hai Moroi, liếm nốt giọt máu trên môi. “Thấy chưa?” hẳn bảo họ rồi bước về phía cửa. “Đơn giản thế đấy.”

Hai mươi

CHÚNG TÔI CẦN MỘT KẾ HOẠCH TRỐN THOÁT, và phải thật nhanh chóng. Thật không may, ý tưởng duy nhất của tôi phụ thuộc vào những thứ tôi không kiểm soát được. Chẳng hạn bọn tôi phải được hoàn toàn tự do lên ra ngoài. Hay có những tên gác cửa ngu ngốc tới mức chúng tôi lừa dễ dàng và trốn đi. Ít ra, chúng tôi cũng bị canh gác cầu thả nên có thể đào thoát.

Chẳng có điều nào xảy ra cả. Sau gần hai mươi tư giờ, tình hình chẳng mấy may thay đổi. Chúng tôi vẫn là tù nhân, vẫn bị trói chặt. Những kẻ bắt cóc vẫn cảnh giác như thế, vẫn hiệu quả như bất kì nhóm giám hộ nào. Gần như thế.

Nơi gần nhất dẫn tới tự do bị kiểm soát chặt chẽ - và cũng rất đáng xấu hổ - lối thoát trong nhà vệ sinh. Chúng không cho bọn tôi nước hay thức ăn. Thật tệ, nhưng với dòng máu lai giữa con người và ma cà rồng, tôi rất dẻo dai. Tôi chịu đựng được, cho dù tôi mau trở thành một tên hấu đói sẵn sàng tranh giành miếng thịt băm pho mát hay món khoai tây chiên đầy mỡ.

Còn Mia và Christian... thực tình, mọi thứ khó khăn hơn. Moroi có thể chịu được cả tuần không cần nước hay thức ăn nếu vẫn được uống máu. Không có máu, họ chỉ chịu nổi vài ngày trước khi ốm yếu, cho dù vẫn có nguồn dinh dưỡng khác. Đó là cách tôi và Lissa đã sống một mình, vì chúng tôi không thể cho cô ăn hàng ngày.

Lấy đi thức ăn, máu và nước, sức chịu đựng của Moroi giảm kịch sàn. Tôi đói, nhưng Mia và Christian gần như phát điên. Khuôn mặt họ đã trở nên hốc hác, đôi mắt bồn chồn. Isaiah khiến sự việc trở nên tồi tệ sau mỗi lần viếng thăm thường xuyên. Lần nào hắn cũng tới và dạo chơi theo kiểu cách kiêu ngạo khó chịu của mình. Rồi trước khi đi, hắn sẽ lại uống máu Eddie. Đến lần thứ ba, tôi có thể thấy Mia và Christian nhỏ nước miếng. Vừa bị thiếu đồ ăn, vừa bị tiêm endorphins, tôi chắc Eddie chẳng còn biết mình đang ở đâu.

Tôi gần như không thể ngủ trong tình trạng này, nhưng trong ngày thứ hai, tôi bắt đầu gật gù. Đói khát và mệt mỏi sẽ khiến ta như vậy. Có lúc, tôi còn mơ, thật ngạc nhiên vì tôi không nghĩ mình có thể rơi vào giấc ngủ sâu trong tình trạng điên rồ này.

Trong giấc mơ - tôi biết chắc chắn đó là một giấc mơ - tôi đứng trên một bãi biển. Phải mất một lúc tôi mới nhận ra đó là bãi biển nào. Nó là bãi biển ở Oregon - bãi cát dài và ấm áp, với Thái Bình Dương ở phía xa. Lissa và tôi đã từng tới đó khi chúng tôi sống ở Portland. Đó là một ngày tuyệt vời, nhưng cô không chịu nổi nhiều nắng như thế. Chúng tôi viếng thăm rất ngắn ngủi, nhưng tôi vẫn luôn mong mình có thể ở lại lâu hơn để tắm nắng. Giờ tôi có được ánh sáng và hơi ấm tôi mong muốn.

“Ma cà rồng lai bé nhỏ” một giọng phía sau tôi vang lên. “Đến lúc rồi.”

Tôi ngạc nhiên quay lại thấy Adrian Ivashkov nhìn mình. Anh ta mặc quần kaki, áo rộng và - thật đáng ngạc nhiên - không đi giày. Gió mạnh thổi tung mái tóc nâu, còn anh ta để tay trong túi quần, nhìn tôi với nụ cười quen thuộc.

“Vẫn còn mang đồ bảo hộ,” anh ta nói thêm.

Tôi nghĩ anh ta đang nhìn ngực mình. Nhưng rồi tôi nhận ra đôi mắt anh ta hướng về bụng tôi. Tôi mặc quần jeans và mảnh trên bikini, một lần nữa, chiếc mặt dây màu xanh lấp lánh trên rốn. Chiếc chotki đeo ở cổ tay.

“Anh lại đứng trong ánh nắng nữa rồi,” tôi nói. “Nên có lẽ đây là giấc mơ của anh.”

“Đây là giấc mơ của chúng ta.”

Tôi đi chân trên cát. “Làm sao hai người chia sẻ giấc mơ được?”

“Người ta vẫn luôn chia sẻ giấc mơ, Rose.”

Tôi nhìn anh ta không hiểu. “Tôi muốn biết ý anh là gì. Về chuyện bóng tối xung quanh tôi. Nó là sao?”

“Thực sự tôi không rõ. Mọi người có ánh sáng bao quanh, trừ em. Em có bóng tối. Em lấy nó từ Lissa.”

Sự bối rối của tôi tăng lên. “Tôi không hiểu.”

“Tôi cũng chưa hiểu,” anh ta nói. “Đó không phải lí do tôi ở đây.”

“Anh có lí do tới đây sao?” Tôi hỏi, mắt phóng ra nhìn làn nước xanh xám. Thật mê hồn. “Không phải anh ở... đây để ở đây sao?”

Adrian bước tới và nắm tay tôi, bắt tôi nhìn anh ta. Sự vui vẻ đã biến mất. Trông anh ta nghiêm túc kinh khủng. “Em đang ở đâu?”

“Ở đây,” tôi bối rối. “Giống anh thôi.”

Adrian lắc đầu. “Không, ý tôi không phải thế. Trong thế giới thực cơ. Em ở đâu?”

Thế giới thực? Quanh chúng tôi, bờ biển đột nhiên mờ đi, giống như tấm phim bị mất tiêu điểm. Một giây sau, mọi thứ trở lại bình thường. Tôi nặn óc. Thế giới thực. Những hình ảnh ủa vào trong đầu. Ghế. Bọn gác cửa. Còng tay.

“Trong một tầng hầm...” tôi chậm chậm nói. Sự cảnh báo đột nhiên phá tan cảnh đẹp xung quanh khi mọi thứ trở về với tôi. “Chúa ơi, Adrian. Anh phải cứu Mia và Christian. Tôi không thể...”

Cái nắm tay của Adrian chặt hơn. “Ở đâu?” Thế giới lại mờ ảo đi, và lần này nó không thể tập trung lại nữa. Anh ta chửi thề. “Rose, em ở đâu?”

Xung quanh bắt đầu tan rã. Adrian bắt đầu tan rã. “Trong một tầng hầm. Trong một ngôi nhà. Trong...”

Anh ta biến mất. Tôi tỉnh dậy. Tiếng mở cửa làm tôi giật mình trở về với thực tại.

Isaiah và Elena kéo vào. Tôi phải cố gắng kìm một nụ cười khinh bỉ khi thấy họ. Hẳn kiêu ngạo, thủ đoạn và hoàn toàn tồi tệ. Nhưng hẳn như thế vì hẳn là kẻ cầm đầu. Hẳn có sức mạnh và quyền lực hỗ trợ cho sự tàn bạo - cho dù tôi ghét điều đó. Còn Elena? Họ ta chỉ là kẻ đầy tớ. Họ dọa dẫm chúng tôi, sửa ra những câu nhận xét ác ý, nhưng họ chỉ dựa hơi của hẳn mà thôi. Thật là tồi.

“Chào bọn nhóc,” hẳn nói. “Hôm nay thế nào?”

Những cái nhìn sừng sĩa trả lời cho hẳn.

Hẳn đi về phía Mia và Christian, tay chấp sau lưng. “Có thay đổi gì từ lần trước ta tới thăm không? Chúng mày đang quá lâu la, khiến Elena thất vọng đấy. Cô ta rất đói, thấy không, nhưng - ta cho rằng - không đến mức như chúng mày.”

Christian nheo mắt. “Té đi,” cậu ta nói qua hàm răng nghiêng chặt.

Elena gầm gừ lao tới. “Mày dám...”

Isaiah xua họ ra. “Để nó yên. Điều đó có nghĩa chúng ta chỉ phải chờ thêm một chút nữa, đó là một sự chờ đợi thú vị.”

Elena nhìn Christian bằng ánh mắt hình viên đạn.

“Thực ra,” Isaiah tiếp tục, mắt vẫn nhìn Christian, “tao không thể biết tao muốn điều gì hơn: giết mày đi hay cho mày gia nhập chúng tao. Cả hai đều có sự thú vị của nó.”

“Mày nghe mày nói mãi không mệt à?” Christian hỏi.

Isaiah suy nghĩ. “Không. Không hẳn. Và tao cũng không chán nó.”

Hắn quay sang và bước về phía Eddie. Eddie tội nghiệp gần như không còn ngồi vững trên ghế nữa sau những lần bị hút máu. Tệ hơn, Isaiah không cả cần dùng tới phép ép buộc. Khuôn mặt Eddie bây giờ chỉ còn một nụ cười ngơ ngẩn, mong đợi cái cắn tiếp theo. Cậu ta giờ nghiện như một người cung cấp thực sự.

Cơn giận và sự kinh tởm dâng lên trong tôi.

“Chết tiệt!” Tôi gào lên. “Để cậu ấy yên!”

Isaiah liếc về phía tôi. “Im lặng, con bé kia. Tao thấy mày còn chẳng thú vị bằng cậu Ozer.”

“Thế à?” Tôi khinh bỉ. “Nếu tao khiến mày bức mình như thế thì lấy tao ra mà chứng minh luận điểm ngu ngốc của mày đi. Cắn tao đi. Dùng tao, thử xem mày tới tới mức nào.”

“Không!” Mason kêu lên. “Dùng tao đây!”

Isaiah đảo mắt. “Chúa ơi. Một nhóm tình anh. Chúng mày đúng là võ sĩ giác đấu.”

Hắn rời chỗ Eddie và đặt một ngón tay dưới cằm Mason, kéo mặt cậu ta lên. “Nhưng mày,” Isaiah nói, “không thực sự muốn thế. Mày đòi hỏi chỉ vì *con bé*.” Hắn thả Mason ra, bước về phía tôi, nhìn tôi bằng đôi mắt đen kịt. “Còn mày... lúc đầu tao cũng không tin lắm. Còn bây giờ?” Hắn cúi xuống ngang tầm với tôi. Tôi cố không nhìn ra xa, dù tôi biết sẽ gặp rủi ro hắn dùng phép ép buộc. “Tao nghĩ mày thực sự muốn thế. Và nó hoàn toàn không phải là sự tình anh. Mày *muốn* thế. Mày thực sự đã từng bị cắn.” Giọng nói của hắn đầy ma thuật. Mê hoặc. Hắn không dùng phép ép buộc, nhưng hắn có sức hút phi tự nhiên. Như Lissa và Adrian. Tôi bị hút vào từng lời nói. “Rất nhiều lần, chắc thế,” hắn thêm.

Hắn dựa sát vào tôi, hơi thở nóng rực phả vào cổ. Đằng sau hắn, tôi nghe thấy Mason gào thét gì đó, nhưng tất cả tâm trí tôi tập trung vào hàm răng Isaiah áp sát làn da tôi. Suốt mấy tháng nay, tôi chỉ bị cắn một lần - khi Lissa cắn gắp. Trước đó, cô ấy cắn tôi ít nhất hai lần một tuần suốt hai năm, và tới gần đây tôi mới biết mình đã nghiện như thế nào. Không có thứ gì trên đời - *không gì cả* - giống như một miếng cắn của Moroi, giống như một cơn lũ khoái lạc tràn vào ta. Đương nhiên, dù sao đi nữa, miếng cắn của Strigoi còn mạnh mẽ hơn...

Tôi nuốt nước bọt, đột nhiên thấy mình đang thở nặng nhọc và tim đập thình thịch. Isaiah cười khục khục.

“Phải. Mày là một con điểm máu bản năng. Không may cho mày - tao sẽ không cho mày thứ mày muốn đâu.”

Isaiah quay đi, và tôi gục xuống ghế. Hắn không chần chừ nữa, đi thẳng tới chỗ Eddie uống máu. Tôi không thể nhìn, nhưng lần này vì ghen tị chứ không phải ghê tởm. Sự khao khát đốt cháy tôi. Tôi muốn miếng cắn đó, khao khát nó với tất cả các dây thần kinh trên người.

Khi xong xuôi, Isaiah định ra khỏi phòng, nhưng dừng lại. Hắn nói với Mia và Christian. “Đừng chần chừ,” hắn cảnh cáo. “Hãy nắm lấy cơ hội được cứu.” Hắn hất hàm về phía tôi. “Chúng mày có cả nạn nhân tự nguyện cơ mà.”

Hắn bỏ đi. Bên kia phòng, Christian nhìn tôi. Dường như mặt cậu ta trông hốc hác hơn cả mấy tiếng trước. Cơn đói cháy lên trong cái nhìn, và tôi biết tôi cháy lên một thứ có thể bù cho nó: khao khát thỏa mãn cơn đói ấy. Chúa ơi. Chúng tôi thật kinh khủng. Tôi nghĩ Christian nhận ra điều đó. Đôi môi cậu ta nở một nụ cười cay đắng.

“Trông cậu chưa bao giờ trông ngon lành như thế, Rose,” cậu ta chỉ kịp nói thế trước khi đám lính gác bắt ngâm miệng.

Tôi lơ mơ chút ít trong ngày hôm đó, nhưng Adrian không quay lại trong giấc mơ của tôi. Thay vào đó, trong lúc ý thức đang lơ lửng, tôi thấy mình trượt vào một lãnh địa quen thuộc: trong đầu

Lissa. Sau bao nhiêu sự kì quái xảy ra suốt hai ngày nay, được ở trong đầu cô ấy giống như trở về nhà vậy.

Lissa đang ở trong một căn phòng tiệc, nhưng nó trống trơn. Cô ngồi trên sàn trong góc, cố giấu mình đi. Tâm trí đầy lo âu. Cô ấy đang chờ gì đó - chính xác hơn, ai đó. Một vài phút sau, Adrian xuất hiện.

“Em gái,” anh ta chào, ngồi xuống bên cạnh và co chân lên, mặc kệ chiếc quần đắt tiền. “Xin lỗi tôi tới muộn.”

“Không sao đâu,” Lissa đáp.

“Em không biết tôi ở đây cho tới lúc thấy tôi, đúng không?”

Cô ấy lắc đầu, thất vọng. Tôi thấy bối rối.

“Và ngồi cạnh tôi... em cũng không thấy gì sao?”

“Không.”

Anh ta nhún vai. “Thế à. Hi vọng nó sẽ tới sớm.”

“Nó trông như thế nào?” cô ấy hỏi, cháy lên vì tò mò.

“Em có biết khí là gì không?”

“Nó giống như... những vòng ánh sáng quanh người ta, phải không? Một kiểu điện tử?”

“Gần giống như thế. Mỗi người có một kiểu năng lượng tinh thần tỏa ra từ bên trong, ừm, hầu hết mọi người.” Sự chần chừ của anh ta khiến tôi tự hỏi có phải anh đang nghĩ tới tôi và bóng tối đang bao quanh tôi hay không. “Dựa trên màu sắc và dáng vẻ, ta có thể nói được nhiều thứ về ai đó... ừm, nếu như ai cũng có thể *thấy* khí.”

“Và anh có thể,” cô nói. “Anh nhận ra em dùng linh hồn từ khí của em?”

“Khí của em gần như màu vàng. Giống anh. Đôi khi nó chuyển sang màu khác tùy tình hình, nhưng màu vàng luôn luôn hiện hữu.”

“Có bao nhiêu người giống chúng ta, anh có biết không?”

“Không nhiều. Anh chỉ thỉnh thoảng mới thấy. Họ thường giữ bí mật. Em là người đầu tiên anh nói chuyện này. Anh còn không cả biết nó là ‘linh hồn’. Ước gì anh biết điều này khi anh không có nguyên tố chuyên biệt. Anh tưởng anh là một quái vật chứ.”

Lissa khoanh tay nhìn, muốn nhìn thấy ánh sáng tỏa ra từ đó. Không thấy gì cả. Cô thở dài buông tay.

Đó là lúc tôi hiểu ra.

Adrian cũng là người sử dụng linh hồn. Vì thế anh ta mới tò mò về Lissa, mới muốn nói chuyện với cô, hỏi về mối liên kết và nguyên tố chuyên biệt của cô. Nó cũng lí giải rất nhiều thứ khác - như sự hấp dẫn không thể thoát được mỗi khi tôi ở cạnh anh ta. Anh đã dùng phép ép buộc khi tôi và Lissa ở trong phòng - đó là cách anh ta bắt Dimitri buông anh ta ra.

“Vậy, cuối cùng họ cũng để em đi?” Adrian hỏi.

“Phải. Họ cuối cùng cũng tin em không biết gì.”

“Tốt,” anh nói, nhíu mày, và tôi nhận ra anh đang tình tảo suy nghĩ. “Và em *chắc* là em không biết?”

“Em nói rồi. Em không thể làm mối liên kết hoạt động theo kiểu đó.”

“Hừm. Thế à. Em phải làm thế chứ.”

Cô ấy bực mình. “Cái gì, anh nghĩ em không cố sao? Nếu em tìm được cô ấy, em sẽ làm hết sức!”

“Anh biết, nhưng đã có nó, hai người chắc chắn phải có mối liên kết rất mạnh. Dùng nó để nói chuyện với cô ấy trong giấc mơ. Anh đã cố, nhưng anh không giữ được đủ lâu để...”

“Anh nói gì thế?” Lissa thốt lên. “Nói chuyện với cô ấy trong *giấc mơ*?”

Giờ thì đến lượt anh bối rối. “Tất nhiên. Em không biết làm thế à?”

“Không! Anh đùa à? Làm sao làm thế được?” Giấc mơ...

Tôi nhớ lại lúc Lissa nói về những hiện tượng lạ của Moroi, về chuyện có những năng lực linh hồn khác ngoài chữa lành, những hiện tượng chưa ai biết. Có vẻ như Adrian xuất hiện trong giấc mơ của tôi không phải là ngẫu nhiên. Anh đã tìm cách đi vào đầu tôi, cũng theo cách gần giống như cách tôi thấy tâm trí Lissa. Ý nghĩ khiến tôi khó chịu. Lissa chưa thể nắm được nó.

Anh luồn tay vào mái tóc và ngả đầu ra sau, nhìn chiếc đèn chùm pha lê đầy suy tư. “Được rồi. Vậy, em không nhìn được khí, không nói chuyện với người ta trong giấc mơ. Vậy em *làm* được gì?”

“Em... em có thể chữa lành cho con người. Động vật. Cây cối nữa. Em có thể hồi sinh.”

“Thật sao?” Anh có vẻ bị ấn tượng. “Được. Em ghi điểm đây. Gì nữa?”

“Ừm, em dùng được phép ép buộc.”

“Chúng ta đều làm được.”

“Không, em có thể *thực sự* làm được. Rất dễ dàng. Em có thể khiến người ta làm mọi thứ em muốn - kể cả việc *xấu*.”

“Anh cũng vậy.” Mắt anh sáng lên. “Không hiểu chuyện gì sẽ xảy ra nếu em dùng nó với anh...”

Cô ngần ngừ rồi vô tình vuốt tay trên thảm vải đỏ. “Ừm... em không thể.”

“Em vừa nói em làm được.”

“Có thể - nhưng không phải bây giờ. Em dùng thuốc... chống trầm cảm gì đó... Và nó ngăn cản em dùng pháp thuật.”

Anh giơ tay lên trời. “Làm sao anh dạy em nói chuyện trong giấc mơ đây? Làm sao mà tìm được Rose bây giờ?”

“Nào,” Lissa giận dữ, “em đâu có *muốn* dùng thuốc. Nhưng khi em không dùng... thì em làm những chuyện rất điên khùng. Những chuyện nguy hiểm. Đó là hậu quả linh hồn gây ra.”

“Anh chẳng dùng gì cả. Anh vẫn ổn,” anh nói.

Không, không phải, tôi biết. Lissa cũng vậy.

“Anh rất kì quặc lúc Dimitri ở trong phòng anh,” cô chỉ ra. “Anh bắt đầu làm nhảm, chẳng đâu vào đâu cả.”

“Ờ, thế à? Phải... đôi khi thôi. Nhưng thật sự không thường xuyên đâu. Mỗi tháng một lần thôi.” Anh có vẻ thành thật.

Lissa nhìn anh, đột nhiên xét lại mọi thứ. Nếu Adrian có thể làm được điều đó thì sao? Nếu anh có thể dùng linh hồn mà không phải dùng thuốc và không chịu tác dụng phụ có hại nào? Đó là tất cả những gì cô hi vọng. Hơn nữa, cô cũng không chắc liệu thuốc men có còn tác dụng gì nữa không...

Anh mỉm cười, đoán ý Lissa.

“Em nói gì nào, em gái?” Anh hỏi, chẳng cần dùng tới phép ép buộc. Lời đề nghị tự thân nó đã quá hấp dẫn. “Anh có thể dạy em mọi thứ nếu em có thể dùng pháp thuật. Sẽ mất một thời gian để loại bỏ tác dụng của thuốc, nhưng khi đó...”

Hai mươi một

ĐÓ HOÀN TOÀN *KHÔNG* PHẢI THỨ TÔI cần bây giờ. Tôi có thể chấp nhận mọi thứ Adrian đã làm: tán tỉnh Lissa, dụ dỗ cô ấy hút thứ thuốc lá kì quặc của anh ta, gì cũng được. Nhưng không phải cái này. Lissa bỏ thuốc là điều tôi muốn tránh nhất.

Tôi miễn cưỡng rút khỏi tâm trí Lissa và trở về tình trạng u ám của mình. Tôi muốn biết có gì tiến triển giữa Lissa và Adrian, nhưng theo dõi họ chẳng có tác dụng gì. Được rồi. Tôi *thực sự* cần một kế hoạch. Tôi cần hành động. Tôi cần phải đưa mọi người ra khỏi đây. Nhưng, nhìn quanh, tôi thấy không gần lối thoát hơn trước chút nào, và tôi mất mấy tiếng đồng hồ nghiền ngẫm, suy đoán.

Hôm nay chúng tôi có ba tên canh giữ. Chúng có vẻ chán nản nhưng không đủ để lười biếng. Gần đó, Eddie có vẻ mất tri giác, còn Mason nhìn trống rỗng lên sàn nhà. Phía bên kia phòng, Christian đang trừng mắt chẳng nhìn gì cụ thể, Mia có lẽ đang ngủ. Đau đớn nghĩ tới cổ họng khô rát, tôi suýt bật cười nhớ lại tôi đã nói với Mia ma thuật nước của nó vô dụng thế nào. Nó có thể không có tác dụng trong chiến đấu, nhưng tôi sẵn sàng trao cho nó mọi thứ để nó gọi lên một chút...

Pháp thuật.

Tại sao tôi không nghĩ tới nó sớm hơn? Chúng tôi chưa vô vọng. Chưa hoàn toàn.

Một kế hoạch dần dần hình thành trong đầu tôi - một kế hoạch có lẽ điên rồ nhất trong những kế hoạch từng có. Trái tim tôi đập dồn, nhưng tôi vội tỏ vẻ bình thường trước khi bọn gác cửa nhận ra sự tỉnh táo của tôi. Phía bên kia phòng, Christian đang theo dõi tôi. Cậu ta đã nhìn thấy khoảnh khắc sự phấn khích bùng lên và nhận ra tôi đã nghĩ ra gì đó. Nhìn tôi tò mò, cậu ta sẵn sàng hành động y như tôi vậy.

Chúa ơi. Làm sao chúng tôi giải quyết được đây? Tôi cần sự giúp đỡ, nhưng tôi không có cách nào thực sự thể hiện được điều tôi đang nghĩ. Thực ra, tôi cũng không chắc cậu ta có thể giúp được không - giờ cậu ta khá yếu.

Tôi nhìn cậu ta, mong cậu ta hiểu những gì sắp xảy ra. Sự bối rối hiện rõ trên khuôn mặt cậu ta, nhưng đi kèm với quyết tâm. Khi chắc rằng không có tên gác cửa nào nhìn thẳng vào tôi, tôi hơi cúi xuống, giật nhẹ cổ tay. Tôi nhìn ra sau lưng, rồi lại nhìn Christian. Cậu ta nhú mào, tôi liền thực hiện lại động tác đó.

“*Này,*” tôi nói to. Mia và Mason giật mình ngạc nhiên. “*Các người định bỏ đói bọn ta thật à? Không cho bọn ta ít nước hay gì sao?*”

“*Câm mồm,*” một tên lên tiếng. Có lẽ đó là những điều duy nhất chúng nói mỗi khi chúng tôi mở miệng.

“*Thôi nào,*” tôi dùng giọng nói lảng lơ nhất có thể. “*Không cả một giọt nước sao? Cổ họng tôi cháy rồi. Thực sự như lửa đốt vậy.*” Cái nhìn của tôi chiếu thẳng vào Christian khi tôi nói mấy từ cuối cùng, rồi quay về phía tên gác cửa.

Đúng như mong muốn, hắn đứng dậy và lao đảo về hướng tôi. “*Đừng để tao nhắc lại,*” hắn gầm gừ. Tôi không biết liệu hắn có thực sự làm gì tàn ác không, nhưng tôi không có hứng đôi co. Hơn nữa, tôi đã đạt được mục tiêu. Nếu Christian hiểu được gợi ý, sẽ không còn gì phải làm nữa. Mong rằng mình có vẻ sợ sệt, tôi ngậm miệng.

Tên gác cửa quay về chỗ ngồi, sau đó một lúc, hắn thôi nhìn tôi. Tôi nhìn Christian và lắc cổ tay.

Đi nào, cổ lên, tôi nghĩ. Tập trung nhé, Christian.

Đôi lông mày của Christian dựng lên, cậu ta nhìn tôi ngạc nhiên. Thế đấy. Cậu ta đã nghĩ ra rồi. Mong là đúng thứ tôi muốn. Rồi cái nhìn trở nên dò xét, xem liệu tôi có nghiêm túc hay không. Tôi gật đầu khẳng định. Cậu ta nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi hít một hơi thật dài và sâu.

“Được rồi,” cậu ta nói. Mọi người lại giật mình.

“Câm mồm,” một tên gác cửa nói như cái máy. Hẳn có vẻ mệt mỏi.

“Không” Christian nói. “Tao đã sẵn sàng, sẵn sàng uống nước.”

Mọi người trong phòng chờ người một lúc, cả tôi cũng vậy. Đây không phải thứ tôi đang nghĩ.

Tên cầm đầu đứng dậy. “*Đừng* có lằng nhằng với bọn tao.”

“Không đâu,” Christian nói. Cậu ấy có vẻ mặt ốm yếu, tuyệt vọng mà tôi cho rằng hoàn toàn giả dối. “Tao mệt mỏi lắm rồi. Tao muốn ra khỏi đây, tao không muốn chết. Tao sẽ uống - và tao muốn cô ta.” Cậu ta hất hàm về phía tôi. Mía kêu lên cảnh báo. Mason chửi Christian bằng từ gì đó có thể khiến cậu ta bị cấm túc ở trường.

Đây *hoàn toàn* không phải thứ tôi đang nghĩ.

Hai tên kia nhìn tên cầm đầu dò hỏi. “Có nên gọi Isaiah không?” Một tên hỏi.

“Tao không nghĩ hẳn ở đây,” tên cầm đầu nói. Hẳn nhìn Christian một lúc rồi ra quyết định. “Và tao cũng không muốn làm phiền hẳn nếu đây là một trò đùa. Để nó đi, chúng ta xem sao.”

Một tên lấy ra cái kim sắc bén. Hẳn ra phía sau Christian và cúi xuống. Tôi nghe thấy tiếng nhựa bật ra khi cái còng bị tháo. Túm lấy tay Christian, tên gác cửa nhắc cậu ta dậy và dẫn về phía tôi.

“Christian,” Mason kêu lên đầy giận dữ. Cậu ta vùng vẫy, lắc lư cái ghế. “Mày điên à? *Đừng* để chúng làm thế!”

“Các cậu phải chết, nhưng tớ thì không,” Christian quát, hất tóc khỏi mắt. “Không còn cách nào khác.”

Tôi thực sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra, nhưng tôi tin rằng mình nên biểu lộ cảm ơn nếu tôi sắp chết. Hai tên gác cửa đỡ hai bên sườn Christian, cảnh giác theo dõi cậu ta tiếp cận tôi.

“Christian,” tôi thì thầm, ngạc nhiên khi thấy giọng nói sợ hãi lại dễ dàng thế. “*Đừng* làm thế.”

Đôi môi cậu ta lại nở một nụ cười cay đắng. “Cậu và tớ chưa bao giờ thích nhau, Rose. Nếu tớ phải giết ai, thì đó là cậu.” Giọng nói lạnh lùng, chuẩn xác. Đáng tin. “Hơn nữa, tớ nghĩ cậu muốn thế.”

“Không phải *thế*. Xin cậu, *đừng*...”

Một tên gác cửa đẩy Christian. “Nhanh lên đi, nếu không thì về ghế ngồi.”

Vẫn nở nụ cười đen tối ấy, Christian nhún vai. “Xin lỗi, Rose. Chẳng nào cậu cũng chết. Tại sao không phải vì một lí do hay ho?” Cậu ta cúi xuống cổ tôi. “Sẽ đau đấy,” cậu ta nói thêm.

Tôi thực sự nghi ngờ nó sẽ đau... nếu cậu ta định làm thế thật. Bởi vì cậu ta không đâu... đúng không? Tôi khó khăn trườn xuống. Dù sao đi nữa, nếu bạn bị hút hết sạch máu, bạn sẽ có đủ erdophin bơm vào trong quá trình đó để làm mờ hết cảm giác đau. Nó giống như đi ngủ. Đương nhiên, đó chỉ là miêu tả. Những người chết vì miếng cắn của ma cà rồng chẳng còn ai quay lại để kể.

Christian hít hít cổ tôi, rúc mặt vào tóc tôi khiến nó che mất phần nào mặt cậu ta. Môi cậu ta chạm vào da tôi, mềm mại đến mức tôi nghĩ tới lúc cậu ta hôn Lissa. Một khoảnh khắc sau, đầu răng nhọn hoắt chạm vào da tôi.

Rồi tôi thấy đau. Rất đau.

Nhưng nó không phải vì miếng cắn. Răng cậu ta chỉ ấn vào da tôi; không đâm vào sâu. Lưỡi cậu ta chạm vào cổ tôi, nhưng không có máu để hút. Nếu nói ra, nó giống một cái hôn kì quái hơn.

Cảm giác đau đến từ cổ tay tôi. Cảm giác đau bỏng rát. Christian đang dùng ma thuật truyền sức nóng vào còng tay của tôi, đúng như ý muốn của tôi. Cậu ta hiểu ý tôi. Nhựa nóng dần lên khi cậu ta giả vờ hút máu. Ai đó nhìn đủ gần sẽ biết cậu ta đang giả vờ, nhưng mái tóc dày của tôi đã che tầm nhìn của bọn gác cửa.

Tôi biết nhựa đó khó chảy, nhưng giờ tôi mới hiểu ý nghĩa thực sự là thế nào. Nhiệt độ cần thiết để làm chảy nó quá mức chịu đựng. Giống như nhúng tay vào nham thạch vậy. Cái còng làm nóng bỏng tay tôi, thật kinh khủng. Tôi vận người, mong có thể thoát khỏi cơn đau. Nhưng không. Tôi chỉ thấy cái còng lỏng hơn một chút khi cựa quậy. Nó đang mềm ra. Được. Có chút ít kết quả. Tôi chỉ phải chịu đựng chút ít nữa. Tuyệt vọng, tôi cố gắng tập trung vào miếng cắn của Christian và phân tán tư tưởng. Chỉ được khoảng năm giây. Cậu ta không cho tôi chút erdophin nào, đương nhiên không thể chống chọi với cơn đau kinh khủng kia. Tôi rên lên, dường như khiến mình thuyết phục hơn.

“Thật không tin được,” một tên gác cửa thì thầm. “Nó làm thật đấy.” Phía sau chúng, tôi nghe Mia sụt sịt.

Cái còng cháy hơn nữa. Tôi chưa từng đau đớn như thế, dù tôi đã chịu đựng nhiều. Có khả năng rất cao tôi sẽ xỉu.

“Này,” một tên đột nhiên nói. “Mùi gì thế?”

Mùi của nhựa chảy. Hoặc da thịt tôi đang chảy ra. Thực sự, nó không quan trọng vì khi tôi động cổ tay, nó đã trở thành một cái còng nhào nhoét nóng bỏng.

Tôi có mười giây bất ngờ, và tôi phải tận dụng nó. Nhảy ra khỏi ghế, tôi đẩy Christian ra đằng sau. Cậu ta bị một tên gác cửa giữ bên cạnh, và tên còn lại vẫn đang giữ cái kìm. Bằng một động tác duy nhất, tôi giăng lấy cái kìm, đâm vào má hăn. Hăn gào lên đau đớn, nhưng tôi không chờ xem chuyện gì xảy ra. Cánh cửa bất ngờ đã đóng lại, và tôi không thể lãng phí thời gian. Ngay khi có cái kìm, tôi đâm tên thứ hai. Bình thường cú đá của tôi vẫn mạnh hơn cú đâm, nhưng tôi vẫn đủ mạnh để hăn giật mình lao đảo.

Lúc đó, tên cầm đầu ra tay. Đúng như tôi lo lắng, hăn có súng, và hăn dùng nó. “Đứng im!” hăn gào lên, nhắm vào tôi.

Tôi đứng im. Tên vừa bị tôi đâm tiến tới túm tay tôi. Gần đó, tên bị đâm đang rên rỉ trên sàn nhà. Vừa hướng nòng súng vào tôi, tên cầm đầu vừa định nói gì đó chợt kêu lên hoảng hốt. Khẩu súng sáng lên màu cam và rơi xuống đất. Nơi hăn cầm súng, da bị cháy đỏ giập dũ. Christian đã đốt nóng kim loại. Đúng thế. Chúng tôi lẽ ra phải dùng pháp thuật ngay từ đầu. Khi ra khỏi đây, tôi sẽ theo Tasha. Truyền thống chống pháp thuật của Moroi đã in quá sâu trong đầu chúng tôi khiến chúng tôi không cả dám thử. Thật ngu ngốc.

Tôi quay sang tên đang giữ mình. Tôi không nghĩ hăn cho rằng một cô gái như tôi có thể chịu được một trận đánh, và hăn vẫn còn đang chờ người vì chuyện xảy ra với tên cầm súng. Tôi lấy đủ không gian để đá vào bụng hăn, một cú đá có thể giúp tôi đạt điểm A trong lớp học cận chiến. Hăn gập người xuống trước chấn động, và lực đá đẩy hăn vào tường. Nhanh như chớp, tôi lao tới. Năm cả túm tóc, tôi đập đầu hăn xuống đất, đủ mạnh để hạ gục hăn, nhưng không đủ để giết hăn.

Sau đó, tôi nhảy lên, ngạc nhiên thấy tên cầm đầu không đuổi theo tôi. Lẽ ra hồi phục trước chấn động từ khẩu súng bị đốt nóng không mất nhiều thời gian như thế. Nhưng khi tôi quay lại, căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Tên cầm đầu nằm bất tỉnh trên sàn nhà - mới Mason vừa được thả ra đứng gần đó. Bên cạnh đó, Christian cầm kìm một tay, tay kia cầm súng. Nó chắc vẫn nóng, nhưng năng lực của cậu ta giúp miễn dịch. Cậu ta nhắm vào tên bị tôi đâm. Hăn chưa mất ý thức, chỉ chảy máu, nhưng giống tôi hồi này, hăn cứng đờ người trước họng súng.

“Chết tiệt,” tôi lầm bầm thấy cảnh đó. Lao đảo tới chỗ Christian, tôi giơ tay ra. “Đưa nó cho tớ trước khi cậu làm ai đó bị thương.”

Tôi tưởng sẽ có một nhận xét đốp chát, nhưng cậu ta chỉ đưa cho tôi bằng bàn tay run rẩy. Tôi đút nó vào thắt lưng. Nhìn kĩ hơn, tôi thấy cậu ta tái nhợt. Tưởng như có thể gục xuống bất kì lúc nào. Cậu ta đã dùng hơi nhiều pháp thuật trong khi đã bị bỏ đói đến hai ngày.

“Mase, lấy mấy cái còng,” tôi nói. Không quay lưng lại phía chúng tôi, Mason đi mấy bước về phía cái hộp bọ bắt cóc để còng. Cậu ta lấy ba sợi chất dẻo và thứ gì đó nữa. Nhìn tôi dò hỏi, cậu ta giơ lên một cuộn băng dính.

“Tuyệt,” tôi nói.

Chúng tôi trói bọ bắt cóc vào ghế. Một tên vẫn còn tỉnh, nhưng chúng tôi hạ hẳn rồi dán băng dính vào miệng chúng. Nếu chúng tỉnh lại, tôi không muốn chúng làm ồn.

Sau khi thả Mia và Eddie ra, năm chúng tôi xúm lại bàn bước tiếp theo. Christian và Eddie gần như đứng không vững, nhưng ít ra Christian vẫn còn tỉnh táo. Khuôn mặt Mia đầy vệt nước mắt, nhưng tôi nghĩ nó chưa chắc đủ sức nhận lệnh. Chỉ còn tôi và Mason là hữu dụng nhất.

“Chúng nói Isaiah không có đây,” giọng Mia nhỏ xíu. “Tất cả chúng ta cần làm là ra khỏi đây, và chúng sẽ không thể động vào ta nữa. Chỉ mong không còn tên người thường nào nữa.”

“Bọn chúng chưa ra khỏi đây lâu rồi,” tôi nói. “Chúng có thể sai. Đừng làm gì ngu ngốc.”

Mason cẩn trọng mở cửa, nhìn ra hành lang trống. “Có nghĩ là có đường ra khỏi đây không?”

“Thế thì dễ hơn,” tôi thì thầm, nhìn lại đằng sau. “Ở đây. Bọn tớ đi kiểm tra tầng hầm.”

“Nếu có ai tới thì sao?” Mia kêu lên.

“Không đâu,” tôi trấn an. Chắc rằng không có ai trong tầng hầm nữa, nếu không đã náo loạn lên rồi. Và nếu ai đi xuống thang, chúng tôi sẽ nghe ra ngay.

Nhưng chúng tôi vẫn di chuyển cẩn thận dọc tầng hầm, quan sát lưng của nhau và kiểm tra mọi ngóc ngách. Đó vẫn là mê cung như lúc đầu bị bắt. Hành lang rối rắm và rất nhiều phòng ốc. Chúng tôi lần lượt mở hết các cửa. Phòng nào cũng trống, thỉnh thoảng có một hai cái ghế. Tôi rùng mình, nghĩ tới lúc những chiếc ghế được dùng như nhà tù, như chúng tôi đã từng bị giam giữ.

“Cả khu này chẳng có cái cửa sổ chết tiệt nào,” tôi lầm bầm sau cuộc khảo sát. “Ta phải lên cầu thang.”

Chúng tôi trở về phòng, nhưng trước khi tới đó, Mason nắm tay tôi. “Rose...”

Tôi dừng lại nhìn cậu ta. “Sao?”

Đôi mắt xanh ấy - nghiêm túc hơn bất kì lúc nào tôi từng thấy - nhìn tôi hồi hận. “Tớ đã làm lộn xộn hết cả.”

Tôi nghĩ tới tất cả những chuyện dẫn tới lúc này. “*Chúng ta làm lộn xộn, Mason.*”

Cậu ta thở dài. “Hi vọng... hi vọng sau này, chúng ta có thể ngồi lại, nói chuyện và chỉ ra mọi thứ. Tớ không nên giận cậu.”

Tôi muốn nói với cậu ta chuyện đó sẽ không xảy ra, rằng khi cậu ta biến mất, tôi đã định nói với cậu ta rằng sẽ không có chuyện gì xa hơn giữa chúng tôi. Vì đây không phải lúc nói lời chia tay, tôi nói dối.

Tôi nắm tay cậu ta. “Tớ cũng mong vậy.”

Cậu ta mỉm cười, rồi chúng tôi về với mọi người.

“Được rồi,” tôi bảo họ. “Mọi chuyện sẽ như thế này.”

Chúng tôi nhanh chóng vạch ra một kế hoạch rồi bò lên cầu thang. Tôi đi đầu, theo sau là Mia đang cố giúp anh chàng Christian khó bảo. Mason đi cuối, kéo theo Eddie.

“Tớ nên đi đầu,” Mason thì thầm khi chúng tôi đứng trên bậc cuối cầu thang.

“Không,” tôi nói, đặt tay lên nắm đấm cửa.

“Phải, nhưng nếu có chuyện gì...”

“Mason,” tôi ngắt lời, nhìn cậu ta trừng trừng, rồi đột nhiên nhớ lại mẹ tôi khi vụ tấn công nhà Drozdov vỡ lở. Bình tĩnh và đầy kiểm soát, cho dù trong hoàn cảnh tồi tệ tới đâu. Họ cần một người lãnh đạo, giống như nhóm này, và tôi đang cố hết sức để làm được như bà. “Nếu có chuyện gì xảy ra, cậu đưa mọi người khỏi đây. Chạy nhanh và chạy xa. Đừng quay lại nếu không có một nhóm giám hộ đi cùng.”

“Cậu sẽ là người bị tấn công đầu tiên! Còn tớ nên làm gì?” cậu ta rít lên. “Bỏ cậu lại?”

“Phải. Quên tớ đi nếu cậu có thể đưa họ ra ngoài.”

“Rose, tớ sẽ không...”

“Mason.” Tôi lại mừng tượng hình ảnh mẹ tôi, cố gắng có được sức mạnh và khả năng dẫn dắt người khác. “Cậu có làm được không?”

Chúng tôi nhìn nhau trong mấy khoảnh khắc nặng nề, những người khác nín thở.

“Tớ làm được,” Mason cứng giọng. Tôi gật đầu và quay đi.

Cánh cửa tầng hầm kêu cọt kẹt khi tôi mở ra, tôi nhăn nhó vì âm thanh đó. Tôi gần như nín thở, đứng im hoàn toàn trên cầu thang, chờ đợi và nghe ngóng. Ngôi nhà và những thứ trang trí kì quặc vẫn y như lúc chúng tôi bị dẫn vào. Những bức màn che chắn hết cửa sổ, nhưng dọc theo cạnh của chúng, tôi thấy ánh sáng rực rỡ chiếu vào. Ánh nắng chưa bao giờ ngọt ngào như thế. Ra ngoài đó có nghĩa là đến với tự do.

Không âm thanh, không cử động nào hết. Tôi nhìn quanh, cố nhớ lại vị trí cửa ra vào. Nó ở phía bên kia nhà - không quá xa nhưng lại là một khoảng cách khổng lồ lúc này.

“Đi kiểm tra với tớ,” tôi thì thầm với Mason, mong rằng cậu ta sẽ thấy tốt hơn khi đi chặn hậu.

Cậu ta để Eddie dựa vào Mia một chút rồi đi về phía trước với chúng tôi để kiểm tra nhanh khu phòng chính. Không có gì cả. Đường dẫn tới cửa chính hoàn toàn trống trải. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Mason lại giữ lấy Eddie, chúng tôi đi tiếp, tất cả đều căng thẳng và lo lắng. Chúng tôi sắp thực sự làm thế. Thật khó tin chúng tôi lại may mắn đến thế. Chúng tôi đã ở ngay gần thảm họa - và sắp vượt qua nó. Đó là một khoảnh khắc khiến ta trân trọng cuộc sống và quay ngược mọi thứ. Một cơ hội thứ hai ta không muốn lãng phí. Một hiện thực...

Tôi nghe tiếng động ngay khi thấy chúng hiện ra trước mặt chúng tôi. Dường như ma thuật khiến Isaiah và Elena xuất hiện từ trong không khí. Chỉ có điều tôi biết không có ma thuật nào ở đây cả. Bọn Strigoi di chuyển nhanh như thế. Chúng chắc ở trong một căn phòng tầng một mà chúng tôi cho rằng không có ai - chúng tôi không muốn lãng phí thời gian xem xét. Tôi giận mình vì không kiểm tra kĩ từng tắc sần. Nhưng đâu đó, trong kí ức, tôi nghe thấy mình chế nhạo mẹ trong lớp học của thầy Stan: *“Dường như mọi người đã làm hỏng việc. Sao không kiểm tra kĩ nơi đó và đảm bảo không có tên Strigoi nào ngay từ đầu? Có thể mọi người sẽ tránh được khối rắc rối.”*

Nghiệp chướng chết tiệt.

“Lũ trẻ, lũ trẻ,” Isaiah ngân nga. “Đây không phải kiểu của trò chơi này. Chúng mày đang phá luật.” Một nụ cười tàn nhẫn hiện trên mặt hắn. Hắn chỉ nghĩ chúng tôi hay ho, không có gì đe dọa cả. Chân thành mà nói? Hắn đã đúng.

“Nhanh và xa, Mason,” tôi thấp giọng, không rời mắt khỏi bọn Strigoi.

“Chà chà... nếu ánh mắt mà giết được người ta...” Isaiah cong lông mày như nghĩ ra điều gì. “Mày nghĩ mày có thể hạ cả hai ta một mình sao?” Hắn cười. Elena cười. Tôi nghiêng rằng.

Không. Tôi không nghĩ mình có thể hạ cả hai. Thực ra, tôi tin chắc mình sẽ chết. Nhưng tôi cũng tin rằng mình sẽ đủ sức làm phân tán chút ít.

Tôi nhảy về phía Isaiah nhưng rút súng chĩa về Elena. Ta có thể nhảy vào một tên lính gác người

thường - nhưng không phải một Strigoi. Chúng thấy tôi tới trước khi tôi kịp chuyển động. Tuy nhiên chúng cũng không ngờ tôi có súng. Khi Isaiah chặn cơ thể tôi dễ dàng, tôi vẫn bắn được Elena một phát trước khi hắn tóm tay giữ tôi lại. Tiếng súng nổ vang nhức tai, và mũ kêu lên đau đớn, ngạc nhiên. Tôi nhắm vào bụng nhưng bị giật nên trúng vào đùi mũ. Không sao cả. Chẳng vị trí nào giết được mũ, nhưng bụng thì sẽ đau hơn nhiều.

Isaiah túm cổ tay tôi chặt tới nỗi tôi tưởng gãy xương tới nơi. Tôi thả rơi súng. Nó rơi xuống sàn, nảy lên, trượt ra cửa. Elena rít lên giận dữ quắp lấy tôi. Isaiah bảo mũ giữ bình tĩnh rồi đẩy tôi ra. Rốt cuộc, tôi đã thất bại hoàn toàn, không đủ sức trốn thoát mà lại còn khiến mình trở thành trở ngại.

Thế rồi: âm thanh ngọt ngào nhất vang lên.

Cửa trước mở ra.

Mason đã lợi dụng lúc tôi đánh lạc hướng. Cậu ta đã để Eddie lại với Mia và chạy hết tốc lực qua tôi và bọn Strigoi để mở cửa. Isaiah quay ra với tốc độ nhanh như chớp của hắn - rồi hét lên khi ánh nắng tràn vào. Nhưng cho dù đang đau đớn, phản xạ của hắn vẫn rất nhanh. Hắn bật lại tránh ánh sáng chiếu vào phòng khách, kéo theo Elena và tôi - nắm tay mũ và nắm cổ tôi.

“Đưa họ ra ngoài!” tôi gào lên.

“Isaiah...” Elena nói, gỡ khỏi tay hắn.

Hắn đẩy tôi ra sàn rồi quay đi, nhìn các nạn nhân trốn thoát. Tôi thở hổn hển vì thoát khỏi bàn tay ấy và nhìn ra cửa, qua mớ tóc rối. Vừa lúc thấy Mason kéo Eddie ra khỏi ngưỡng cửa, vào ánh sáng an toàn. Mia và Christian không còn ở đó. Tôi suýt bật khóc vì nhẹ nhõm.

Isaiah quay lại phía tôi, giận dữ như một cơn bão, đôi mắt đen khủng khiếp. Hắn kéo tôi lên ngang tầm chiều cao khổng lồ của hắn. Khuôn mặt hắn, vốn luôn đáng sợ, trở thành một thứ gì không thể hiểu nổi. “Quái vật” không đủ để diễn tả.

Hắn túm tóc tôi lên. Tôi hét lên đau đớn, rồi hắn cúi sát xuống, ấn mặt vào tôi.

“Mày muốn bị cắn, đúng không, con bé kia?” hắn hỏi. “Mày muốn thành con điếm máu? Được, tao sẽ sắp xếp. Với đủ ý nghĩa của nó. Sẽ *không* ngọt ngào đâu. Sẽ *không* tê dại đâu. Sẽ đau đớn - phép ép buộc có tác dụng hai chiều, mày biết đấy, và tao sẽ khiến mày tin rằng mày đang phải chịu đựng sự đau khổ kinh khủng nhất trên đời. Tao đảm bảo mày phải hứng chịu một cái chết hết sức hết sức lâu. Mày sẽ kêu la. Mày sẽ khóc lóc. Mày sẽ cầu xin tao kết thúc tất cả, cầu xin tao cho mày chết...”

“Isaiah,” Elena kêu lên giận dữ. “Giết nó đi. Nếu ngài làm sớm như tôi bảo thì đã chẳng có chuyện gì xảy ra.”

Vẫn túm lấy tôi, Isaiah quay sang nhìn Elena. “Đừng ngắt lời ta.”

“Ngài đang quá kịch,” Elena tiếp tục. Mũ đang cắn nhả. Tôi không bao giờ nghĩ một Strigoi có thể làm thế. Thật nực cười. “Và lãng phí.”

“Cũng đừng có cãi ta,” hắn nói.

“Tôi *đói*. Tôi chỉ muốn nói ngài nên...”

“Thả cô ấy ra, nếu không tao sẽ giết mày.”

Chúng tôi quay lại trước giọng nói ấy, tôi và giận dữ. Mason đứng trước cửa, giữa ánh sáng, cầm khẩu súng tôi đánh rơi. Isaiah nhìn cậu ta một lát.

“Được,” Isaiah nói, vẻ chán nản. “Thử đi.”

Mason không chần chừ. Cậu ta bắn và bắn cho tới lúc hết cả băng đạn vào ngực Isaiah. Mỗi viên đạn khiến hắn nảy người lên một chút, nhưng dù thế, hắn vẫn đứng vững và giữ chặt lấy tôi. Tất cả thể hiện một tên Strigoi lâu năm và mạnh mẽ, tôi nhận ra. Một viên đạn vào đùi có thể khiến một ma cà

rồng non như Elena. Nhưng còn Isaiah? Bị bắn nhiều lần vào ngực chẳng qua chỉ hơi khó chịu.

Mason cũng nhận thấy điều đó, và điệu bộ cậu ta cứng lại khi ném khẩu súng xuống.

“Đi ra!” Tôi gào lên. Cậu ấy vẫn ở trong ánh sáng, vẫn an toàn.

Nhưng Mason không nghe lời tôi. Cậu ấy chạy về phía tôi, ra khỏi vùng ánh sáng bảo vệ. Tôi cố gắng vùng vẫy để lôi kéo sự chú ý của Isaiah khỏi Mason. Nhưng không. Hắn đẩy tôi về phía Elena trước khi Mason chạy được nửa đường tới chỗ chúng tôi. Nhanh như chớp, hắn chặn đường và tóm lấy Mason, y như hắn từng làm với tôi.

Chỉ có điều, không như với tôi, Isaiah không tóm lấy tay Mason. Hắn không tóm tóc Mason lên hay thở ra những lời đe dọa dài dằng dặc về cái chết đau khổ nào cả. Hắn chỉ chặn sự tấn công lại, hai tay tóm lấy đầu Mason, rồi bẻ nhanh. Một tiếng rắc kinh hoàng vang lên. Mắt Mason trợn lên. Rồi mờ ra.

Thở dài nóng nẩy, Isaiah buông ra và ném cái xác mềm nhũn của Mason về phía Elena đang giữ tôi. Cái xác rơi phịch xuống phía tôi. Mắt tôi mờ đi và một cơn choáng váng buồn nôn bao trùm.

“Đấy,” Isaiah nói với Elena. “Thử xem có đủ không. Giữ lại cho ta một ít.”

Hai mươi hai

SỰ KINH HOÀNG VÀ SỪNG SỐT BAO TRÙM TÔI, quá mức khiến tôi tưởng tâm hồn mình quắt lại, tưởng như thế giới kết thúc ngay tại đây - vì chắc chắn, *chắc chắn* tôi không thể tiếp tục. Không ai có thể tiếp tục. Tôi muốn hét lên nỗi đau của mình với cả thế giới. Tôi muốn khóc tới khi mình tan ra. Tôi muốn nằm xuống với Mason và chết cùng cậu ấy.

Elena thả tôi ra, rõ ràng cho rằng tôi không còn là mối đe dọa khi đang ở giữa mộ và Isaiah. Mộ quay sang cái xác của Mason.

Và tôi không cảm thấy gì nữa. Tôi hành động.

“Đừng. Động. Vào. Cậu. Ấy.” Tôi không nhận ra giọng nói của mình nữa.

Mộ đảo mắt. “Thế đấy, mày thật là khó chịu. Tao bắt đầu ủng hộ Isaiah - mày *phải* chịu đựng khổ sở trước khi chết.” Mộ quay đi, quỳ xuống sàn và lật ngửa Mason lên.

“Đừng động vào cậu ấy!” Tôi gào lên. Tôi yếu ớt đẩy mộ ra. Mộ đẩy lại, gần như làm tôi ngã bật ra sàn. Đó là tất cả những gì tôi có thể làm để vững chân lại, đứng lên.

Isaiah đứng nhìn vẻ thích thú; rồi cái nhìn của hắn hướng xuống sàn. Chiếc chotki của Lissa đã rơi ra khỏi túi áo khoác của tôi. Hắn nhặt lên. Strigoi có thể chạm vào các vật thánh - câu chuyện chúng sợ thánh giá không hề đúng. Chúng chỉ không thể đi vào đất thánh. Hắn lật chiếc thánh giá lên rồi vuốt tay lên con rồng khảm trên đó.

“À, nhà Dragomir,” hắn nhạo báng. “Ta đã quên mất đấy. Dễ quá. Còn mấy nhĩ, một? Hai người? Chẳng đáng nhớ đến.” Đôi mắt đỏ kinh tởm đó hướng về tôi. “Mày biết ai trong số đó không? Sẽ có ngày ta phải gặp một người xem sao. Sẽ không quá khó...”

Đột nhiên, tôi nghe thấy tiếng nổ. Bể cá vỡ tung khi nước bắn ra ngoài, kính vụn bắn tóe ra. Mấy mảnh bay về phía tôi, nhưng tôi gần như không để ý. Nước tập hợp lại trên không trung, trở thành một khối cầu không cân xứng. Nó bắt đầu trôi, về phía Isaiah. Tôi thấy mình há hốc mồm khi nhìn thấy thế.

Isaiah cũng vậy, bối rối hơn là sợ hãi. Ít nhất là cho tới lúc nó bao quanh mặt hắn và khiến hắn ngạt thở.

Cũng như những viên đạn, sự thiếu khí không giết được hắn. Nhưng nó sẽ khiến hắn rất khó chịu.

Tay hắn quơ trước mặt, cố tìm cách “xua” nước đi. Nhưng vô ích. Ngón tay chỉ trượt qua. Elena quên băng Mason đi, nhảy dựng lên.

“Cái gì thế?” mộ hét lên, lắc lắc hắn một cách vô ích, tìm cách giải cứu. “Chuyện gì thế?”

Rồi tôi không nghĩ nữa. Tôi hành động. Tay tôi gán một miếng kính vỡ từ cái bể cá. Một miếng sắc nhọn, cắt vào tay tôi.

Tôi chạy tới, đâm miếng kính vào ngực hắn, nhắm vào trái tim mà tôi luyện tập bao lần để tìm đúng. Isaiah kêu một tiếng tắc nghẹn qua làn nước và gục xuống sàn. Mặt mộ trợn ngược lên và bất tỉnh vì đau đớn.

Elena nhìn trừng trừng, choáng váng như lúc tôi thấy Isaiah giết Mason. Isaiah chưa chết, đương nhiên, nhưng hắn tạm thời bị loại khỏi vòng chiến đấu. Mặt mộ ta cho thấy rõ ràng mộ chưa tin điều đó là hiện thực.

Cách khôn ngoan nhất là phải chạy ra ngoài cửa, tới ánh sáng an toàn. Nhưng tôi chạy về hướng

ngược lại, tới lò sưởi. Tôi tóm lấy một thanh kiếm và quay về phía Elena. Tôi không phải đi xa, vì mục đã sức tỉnh và đang nhắm tới tôi.

Gầm lên giận dữ, mục cố tóm lấy tôi. Tôi chưa từng được luyện tập với kiếm, nhưng đã được dạy cách chiến đấu với bất kì vũ khí nào có được. Tôi dùng kiếm để giữ khoảng cách, động tác còn vụng về nhưng có hiệu quả trong thời gian ngắn.

Răng nanh mục trắng nhõn nhe ra. “Tao sẽ khiến mày...”

“Chịu đựng, trả giá, hối hận vì đã sinh ra trên đời này?” tôi gợi ý.

Tôi nhớ lại lúc chiến đấu với mẹ, nhớ lại cách tôi đã phải luôn luôn ở trạng thái phòng ngự. Lần này sẽ không có tác dụng. Tôi phải tấn công. Đâm về phía trước, tôi cố gắng đánh trúng Elena. Không may. Mục nhanh hơn các động tác của tôi.

Đột nhiên, từ phía sau mục, Isaiah rên lên và bắt đầu tỉnh dậy. Mục liếc về, động tác nhỏ đó khiến tôi sượt mũi kiếm ngang ngực mục. Nó chỉ cắt được lớp áo và làm xước da, không gì hơn. Nhưng mục giật mình nhìn xuống hoảng hốt. Tôi nghĩ chuyện miếng kính xuyên qua tim Isaiah vẫn còn ám ảnh trong đầu mục.

Và đó là tất cả những gì tôi cần.

Tôi tập trung toàn lực, lùi lại và vung lên.

Lưỡi kiếm chém vào một bên cổ mục, mạnh và sâu. Mục kêu lên một tiếng ghê rợn, tiếng kêu khiến tôi nổi da gà. Mục cố đi về phía tôi. Tôi lùi lại và chém tiếp. Tay mục giữ chặt cổ, đầu gối khuỵu xuống. Tôi chém, chém, chém mãi, thanh kiếm lún sâu hơn vào cái cổ đó. Chặt đầu ai đó khó khăn hơn tôi tưởng. Thanh kiếm cũ cùn mòn cũng chẳng giúp gì hơn.

Cuối cùng, tôi cũng đủ tỉnh táo để nhận ra mục không còn động đậy nữa. Đầu mục ở đó, rời khỏi thân, đôi mắt chết đờ nhìn tôi như không tin chuyện đã xảy ra.

Ai đó gào lên, trong khoảnh khắc phi thực tế, tôi tưởng đó vẫn là Elena. Rồi tôi ngẩng đầu nhìn quanh phòng. Mia đứng ở cửa, mắt tròn xoe, da xanh mét như sắp phát nôn. Xa xôi đâu đó trong tâm trí, tôi nhận ra nó chính là người khiến cái bể cá nổ tung. Pháp thuật nước rõ ràng không phải vô dụng.

Dù vẫn còn hơi run, Isaiah đã tìm cách đứng lên. Nhưng tôi lao vào hấn trước khi hấn kịp làm thế. Thanh kiếm vung lên, máu bắn ra cùng với sự đau đớn trong mỗi nhát chém. Tôi giống như một đao phủ chuyên nghiệp. Isaiah lại ngã xuống sàn. Trong đầu, tôi vẫn luôn thấy hình ảnh hấn bẻ cổ Mason, tôi chém, chém, chém mạnh hết sức, như kiểu chém điên cuồng đó sẽ xóa tan kí ức kinh hoàng đó.

“Rose! *Rose!*”

Trong cơn hận thù, tôi gần như không nhận ra giọng Mia.

“Rose, hấn chết rồi!”

Chậm chạp, run rẩy, tôi dừng nhát chém tiếp theo lại và nhìn xuống cái xác - cái đầu không còn ở đó nữa. Nó nói đúng. Hấn đã chết. Chết, chết hẳn.

Tôi nhìn căn phòng. Máu vung vãi khắp nơi, nhưng tôi không nhận thức được sự kinh hoàng đó. Thế giới của tôi đã chậm lại, chậm lại trở thành hai nhiệm vụ đơn giản. Giết bọn Strigoi. Bảo vệ Mason. Tôi không thể xử lí được chuyện gì khác.

“Rose,” Mia thì thầm. Nó đang run rẩy, lời nói đầy sợ hãi. Nó đang sợ tôi, không phải bọn Strigoi. “Rose, mình phải đi. Đi nào.”

Tôi không nhìn nó nữa mà nhìn xuống những gì còn lại của Isaiah. Một lúc sau, tôi bò tới chỗ cái xác của Mason, tay vẫn nắm chặt thanh kiếm.

“Không,” tôi nức nở. “Không thể bỏ cậu ấy lại. Những tên Strigoi khác sẽ tới...”

Mắt tôi bỏng cháy, dường như tôi muốn khóc. Tôi không rõ. Sự khát máu vẫn đang tràn trong tôi, sự tàn bạo và giận dữ là những cảm xúc duy nhất tôi nhận ra.

“Rose, chúng ta sẽ quay lại. Nếu những tên Strigoi khác đang tới, chúng ta phải ra ngoài.”

“Không,” tôi không cả nhìn Mia. “Không thể bỏ cậu ấy được. Không thể bỏ cậu ấy lại một mình.” Bằng tay còn lại, tôi vuốt tóc Mason.

“Rose...”

Tôi ngẩng phắt lên. “Biến đi!” Tôi gào vào mặt Mia. “Biến đi, để chúng tôi yên!”

Nó bước tới mấy bước, tôi giơ kiếm lên. Nó dờ ra.

“Ra ngoài,” tôi nhắc lại. “Đi tìm mọi người về.”

Mia chậm chạp đi ra cửa. Nó nhìn tôi tuyệt vọng trước khi chạy ra ngoài.

Im lặng bao trùm, và tôi buông lỏng thanh kiếm, nhưng không thả ra. Toàn thân tôi trĩu xuống, tôi ngã đầu lên ngực Mason. Tôi quên hết mọi thứ xung quanh: thế giới xung quanh, thời gian đang trôi. Có lẽ nhiều giây trôi qua. Có lẽ nhiều giờ trôi qua. Tôi không biết. Tôi không biết chuyện gì trừ việc tôi không thể bỏ Mason lại một mình. Tôi ở trong trạng thái dao động, trạng thái chênh vênh giữa kinh hoàng và đau khổ cực độ. Tôi không thể tin được Mason đã chết. Tôi không thể tin được mình vừa gây ra cái chết. Bằng cách không chịu thừa nhận, tôi có thể giả vờ như những chuyện đó chưa hề xảy ra.

Cuối cùng tiếng bước chân và giọng nói vọng tới, tôi ngẩng đầu lên. Người ta đổ vào phòng, rất nhiều người. Tôi không nhận ra ai cả. Tôi không cần. Họ là mối đe dọa, mối đe dọa khiến tôi phải bảo vệ Mason. Một nhóm tới gần tôi, tôi nhảy dựng lên, giơ kiếm ra bảo vệ cái xác cậu ấy.

“Lùi lại,” tôi cảnh cáo. “Tránh xa cậu ấy ra.”

Họ vẫn tới.

“Lùi lại!” Tôi gào lên. Họ dừng lại. Trừ một người.

“Rose,” một giọng nói nhẹ nhàng vang lên. “Bỏ kiếm xuống.”

Tay tôi run lên. Tôi nuốt khan. “Tránh xa chúng tôi ra.”

“Rose.”

Giọng nói lại vang lên, một giọng nói tôi đã từng biết ở đâu đó. Tôi chần chừ, để mình nhận thức xung quanh, để mọi chi tiết rõ hơn. Tôi hướng mắt tập trung vào hình dáng người đàn ông đứng đó. Đôi mắt nâu của Dimitri, dịu dàng và vững chắc, đang nhìn tôi.

“Sẽ ổn thôi,” anh nói. “Mọi chuyện sẽ ổn thôi. Em buông kiếm ra đi.”

Tay tôi còn run hơn, tôi cố nắm lấy cán kiếm. “Em không thể.” Những từ ngữ đau đớn tuôn ra. “Em không thể để cậu ấy lại. Em phải bảo vệ cậu ấy.”

“Em đã làm thế,” Dimitri nói.

Thanh kiếm rơi xuống, kêu leng keng trên sàn gỗ. Tôi khụy xuống theo, muốn khóc nhưng không thể làm được.

Tay Dimitri vòng qua người tôi và anh đỡ tôi dậy. Tiếng nói ào tới xung quanh tôi, rồi dần dần, tôi nhận ra những người tôi biết và tin tưởng. Anh bắt đầu kéo tôi ra cửa, nhưng tôi chưa chịu đi. Tôi không thể. Tay tôi bám chặt áo anh, vò nhàu miếng vải. Vẫn giữ một tay quanh người tôi, anh vuốt tóc ra sau gáy tôi. Tôi dựa đầu vào anh, còn anh tiếp tục vuốt tóc, nói gì đó bằng tiếng Nga. Tôi không hiểu gì cả, nhưng giọng điệu nhẹ nhàng an ủi tôi phần nào.

Giám hộ tản ra xung quanh tòa nhà, kiểm tra từng tấc đất. Một vài người tới chỗ chúng tôi và quỳ xuống chỗ mấy cái xác tôi không dám nhìn.

“Cô ấy làm chuyện này? Cả hai?”

“Thanh kiếm đó đã nhiều năm không mài nữa rồi!”

Một âm thanh kì lạ dâng lên trong họng tôi. Dimitri nắm chặt vai tôi.

“Đưa nó ra khỏi đây đi, Belikov,” tôi nghe giọng nữ phía sau, giọng rất quen.

Dimitri lại nắm chặt vai tôi. “Đi nào, Roza. Đến lúc rồi.”

Lần này, tôi đi. Dimitri dẫn tôi ra khỏi nhà, vẫn giữ chặt tôi khi tôi bước những bước khó khăn. Tâm trí tôi vẫn không chịu hiểu những gì đã xảy ra. Tôi không thể làm gì hơn là theo những chỉ dẫn đơn giản người khác chỉ cho tôi.

Cuối cùng tôi cũng lên máy bay của Học viện. Máy móc gầm lên khi nó cất cánh. Dimitri thì thầm gì đó về việc quay về sớm và để tôi lại trên ghế. Tôi nhìn thẳng phía trước, quan sát chi tiết chiếc ghế phía trước.

Ai đó ngồi xuống cạnh tôi và quàng chăn qua vai tôi. Lúc đó tôi mới biết mình run rẩy thế nào. Tôi nắm chặt cái chăn.

“Lạnh quá,” tôi nói. “Sao lại lạnh thế này?”

“Cậu đang bị sốc,” Mia trả lời.

Tôi quay sang nhìn nó, mái tóc xoăn vàng và mắt to xanh biếc. Có điều gì đó ở nó mở kí ức của tôi ra. Mọi thứ tràn về. Tôi nhắm chặt mắt.

“Chúa ơi,” tôi thở ra, mở mắt và nhìn nó. “Cậu đã cứu tôi - cứu tôi lúc làm vỡ cái bể cá. Cậu không nên làm thế. Cậu không nên quay lại.”

Nó nhún vai. “Cậu không nên chạy đi lấy kiếm.”

Hòa nhau. “Cảm ơn,” tôi nói. “Những gì cậu làm... tôi chưa bao giờ nghĩ tới. Rất tuyệt.”

“Tôi không biết thế,” nó cười phìền muện. “Nước không phải là một vũ khí mạnh, nhớ không?”

Tôi bật cười, dù tôi thấy lời nói trước kia của mình chẳng hay ho gì. Không hay chút nào nữa.

“Nước là vũ khí rất tuyệt,” cuối cùng tôi nói. “Khi trở về, chúng ta phải tập cách dùng nó.”

Mặt nó sáng lên. Sự hung hăng sáng lên trong mắt nó. “Tôi muốn thế. Hơn mọi thứ.”

“Tôi rất tiếc... Về chuyện của mẹ cậu.”

Mia chỉ gật đầu. “Cậu may mắn vẫn còn mẹ. Cậu không biết cậu may mắn thế nào đâu.”

Tôi quay sang nhìn ghế ngồi. Những lời tôi nói làm tôi giật mình, “Ước gì mẹ ở đây.”

“Bà ấy ở đây,” Mia nói, giọng có vẻ ngạc nhiên. “Bà ấy ở trong nhóm bao vây ngôi nhà. Cậu không thấy à?”

Tôi lắc đầu.

Hai đứa tôi im lặng. Mia đứng dậy bước đi. Một phút sau, ai đó ngồi xuống cạnh tôi. Tôi không cần nhìn cũng biết đó là ai. Tôi *biết*.

“Rose,” mẹ tôi nói, lần đầu tiên trong đời, bà có vẻ không chắc chắn. Sợ hãi, có thể là thế. “Mia nói con muốn gặp mẹ.” Tôi không nói gì. Tôi không nhìn mẹ. “Con... con muốn gì?”

Tôi không biết tôi muốn gì. Tôi không biết nên làm gì. Đôi mắt tôi nhức nhối không chịu nổi, và rồi trước khi kịp nhận ra, tôi đã bật khóc. Những tiếng nước nở lớn, đau đớn tuôn ra. Những giọt nước mắt tôi kìm nén bao lâu tuôn trào. Sự sợ hãi và đau khổ tôi không chịu thừa nhận bùng nổ, cháy trong ngực tôi. Tôi gần như ngạt thở.

Mẹ quàng tay qua người tôi, tôi vùi mặt vào ngực bà, khóc nước nở hơn.

“Mẹ biết,” bà nhẹ nhàng ôm chặt tôi hơn. “Mẹ hiểu.”

Hai mươi ba

THỜI TIẾT ẤM LÊN ĐÚNG NGÀY tổ chức lễ nhận dấu ấn *molnija* của tôi. Nó ấm đến nỗi rất nhiều tuyết đã dần tan, chảy dọc những cạnh tòa nhà đá của Học viện thành những dòng nhỏ lấp lánh. Mùa đông còn lâu mới hết, nên tôi biết vài ngày nữa trời sẽ lại lạnh cóng. Nhưng bây giờ, dường như cả thế giới đang khóc lóc.

Tôi đã ra khỏi vụ Spokane với những vết bầm và vết thương nhỏ. Vết bồng từ còng tay nóng chảy là vết thương tệ nhất. Nhưng tôi vẫn đang khó khăn tiếp nhận những cái chết tôi gây ra và cái chết tôi nhìn thấy. Tôi muốn dành nhiều thời gian hơn, cuộn mình ở đâu đó, không nói chuyện với ai, có lẽ trừ Lissa. Nhưng trong ngày thứ tư trở về Học viện, mẹ tìm tôi và nói đã đến lúc nhận dấu ấn.

Tôi mất một lúc mới nắm bắt được điều bà nói tới. Rồi tôi nhận ra, nhờ chặt đầu hai Strigoi, tôi đã có được hai dấu *molnija*. Những dấu đầu tiên. Hiện thực làm tôi choáng váng. Cả đời tôi, cả sự nghiệp tương lai như một giám hộ, tôi mong mỏi những dấu ấn đó. Tôi đã coi nó là minh chứng cho danh dự. Nhưng giờ thì sao? Chúng chỉ là sự nhắc nhở cho những gì tôi muốn quên đi.

Buổi lễ được tổ chức ở trong tòa nhà của giám hộ, trong một căn phòng dùng cho hội họp và tiệc tùng. Nó không bằng một góc phòng ăn lớn của khu nghỉ dưỡng. Nó hiệu quả và thực tế, đúng như các giám hộ. Thảm màu xanh xám, dệt dày và chặt. Bức tường trắng toát treo những bức ảnh đen trắng của Học viện Thánh Vladimir qua các thời kì lịch sử. Không có các kiểu trang hoàng phô trương, nhưng rất trang nghiêm và sức mạnh của từng khoảnh khắc rõ ràng tưởng như chạm vào được. Tất cả những giám hộ trong trường - trừ các học viên - đều có mặt. Họ đi quanh phòng họp trong, tụ tập thành từng nhóm nhưng không nói gì cả. Khi buổi lễ bắt đầu, họ xếp thành từng hàng trật tự không cần có hiệu lệnh và quan sát.

Tôi ngồi trên một chiếc ghế đầu trong góc phòng, nghiêng về trước với mái tóc phủ trước mặt. Đằng sau tôi, một giám hộ tên Lionel cầm kim xăm lên gáy tôi. Tôi biết ông ấy từ lúc ở trong Học viện, nhưng tôi không biết ông ấy có thể vẽ dấu *molnija*.

Trước khi bắt đầu, ông thì thầm với mẹ tôi và Alberta.

“Nó sẽ không có dấu tuyên thệ,” ông nói. “Nó chưa tốt nghiệp.”

“Chuyện đã xảy ra rồi,” Alberta nói. “Con bé đã giết Strigoi. Xăm dấu *molnija*, sau này nó sẽ có dấu tuyên thệ.”

So với nỗi đau tôi thường trải qua, tôi không nghĩ xăm quá đau đớn. Nhưng tôi cắn môi, im lặng khi Lionel tạo ra các dấu ấn. Quá trình đó tưởng như dài vô tận. Khi xong việc, ông đưa ra hai chiếc gương, bằng cách nào đó, tôi có thể nhìn thấy gáy mình. Hai dấu nhỏ xíu ở đó, bên cạnh nhau, nổi trên nước da đỏ ửng nhạy cảm. *Molnija* có nghĩa là “chớp” trong tiếng Nga, và đó là ý nghĩa của biểu tượng hình tia chớp này. Hai dấu. Một cho Isaiah. Một cho Elena.

Khi tôi đã thấy chúng, ông băng nó lại và hướng dẫn tôi cách chăm sóc nó tới lúc lành. Tôi quên gần hết, nhưng cho rằng mình sẽ hỏi lại sau. Tôi vẫn còn đang hơi sốc vì tất cả mọi chuyện.

Sau đó, tất cả các giám hộ có mặt lần lượt tới chỗ tôi. Mỗi người thể hiện một dấu hiệu tình cảm - một cái ôm, một nụ hôn trên má - và những lời lẽ tử tế.

“Chào mừng đến với hàng ngũ,” Alberta nói, và ôm tôi thật chặt, khuôn mặt sương gió của chị dịu đi.

Dimitri không nói gì lúc tới lượt, nhưng cũng như mọi lần, đôi mắt anh nói lên vô số điều. Lòng kiêu hãnh và sự dịu dàng hiện rõ trên nét mặt anh, còn tôi nuốt nước mắt vào trong. Anh đặt tay lên má tôi, gật đầu, bước đi.

Khi thầy Stan - người tôi vẫn luôn cự cãi từ ngày đầu tiên nhập học - ôm tôi và nói, “Giờ em là một trong số chúng ta. Ta vẫn luôn biết em thuộc lớp tình anh mà,” tôi tưởng mình xui được đến nơi.

Khi mẹ tới chỗ tôi, tôi không thể kìm được nước mắt. Mẹ lau hộ và lướt tay qua gáy tôi. “Đừng bao giờ quên,” mẹ bảo tôi.

Không ai nói chúc mừng, thật may. Cái chết không phải là thứ gì khiến người ta hưng phấn.

Khi xong xuôi, thức ăn và đồ uống được dọn ra. Tôi đi tới bàn ăn, lấy cho mình một đĩa gồm bánh quy bơ mặn nhỏ và một miếng bánh bơ xoài. Tôi ăn mà không cảm nhận món ăn, trả lời các câu hỏi mà gần như không biết mình nói gì. Giống như con robot Rose, làm đúng theo những cử động lập trình sẵn. Sau gáy tôi, da nhức nhối, và trong đầu, tôi vẫn luôn nhìn thấy đôi mắt xanh của Mason cũng như đôi mắt đỏ của Isaiah.

Tôi cảm thấy hối lỗi vì không tận hưởng ngày trọng đại của mình, nhưng tôi thở phào thấy đám đông đang tan rã dần. Mẹ đi về phía tôi trong lúc mọi người thì thăm tạm biệt. Ngoài những lời nói ở buổi lễ, mẹ con tôi không nói nhiều từ lúc tôi sụp đổ trên máy bay. Tôi vẫn thấy kì lạ - và hơi ngượng ngập. Bà không nhắc tới nó nữa, nhưng có điều gì đó rất nhỏ đã thay đổi trong mối quan hệ giữa hai người. Chúng tôi không hẳn là bạn... nhưng không còn là thù địch nữa.

“Ngài Szelsky sắp đi,” mẹ nói lúc ngồi gần cửa ra vào, không xa chỗ tôi hét vào mặt mẹ ngày đầu tiên hai mẹ con nói chuyện. “Mẹ phải đi.”

“Con biết,” tôi nói, đương nhiên bà sẽ đi. Chuyện phải thế. Giám hộ theo Moroi. Họ là hàng đầu.

Bà nhìn tôi một lúc, đôi mắt nâu đầy suy nghĩ. Lần đầu tiên sau bao lâu, tôi thấy hai mẹ con thực sự nhìn vào mắt nhau, hoàn toàn không phải bà đang coi thường tôi. Đó là lúc thấy tôi cao hơn mẹ cả chục phân.

“Con đã làm tốt,” cuối cùng mẹ nói. “Trong hoàn cảnh đó.”

Đó là một nửa lời khen, nhưng tôi không hề xứng đáng. Tôi hiểu những nhận định sai lầm đã dẫn tới vụ việc đó. Một số là lỗi của tôi, một số không. Tôi ước gì mình có thể thay đổi được hành động của mình, nhưng tôi biết bà nói đúng. Tôi đã làm hết sức để giải quyết mớ bòng bong trước mặt.

“Giết Strigoi không đẹp đẽ như con tưởng,” tôi nói.

Bà mỉm cười buồn bã. “Không. Chẳng bao giờ.”

Tôi nghĩ tới tất cả số hình xăm trên gáy bà và chừng đầy sự giết chóc. Tôi rùng mình.

“Ồ, đúng rồi.” Muốn thay đổi chủ đề, tôi thò tay vào túi, lôi ra cái mặt dây mẹ tặng. “Cái mẹ tặng con này. Nó là một chiếc *n-nazari*”, tôi lúng búng với từ đó. Mẹ ngạc nhiên.

“Phải. Sao con biết?”

Tôi không muốn giải thích giấc mơ với Adrian. “Có người bảo con thế. Nó là vật bảo vệ, phải không?”

Vẻ trầm ngâm hiện lên khuôn mặt bà, rồi bà thở ra, gật đầu. “Phải. Nó đến từ sự mê tín của vùng Trung Đông... Vài người tin rằng những kẻ muốn làm tổn thương ta có thể nguyên rửa hay đưa cho ta “mắt quỷ.” Chiếc nazar dùng để phản lại mắt quỷ... Và nó bảo vệ cho những người mang nó.”

Tôi vuốt ngón tay trên mảnh thủy tinh. “Trung Đông... tức là, những nơi như, ừm, Thổ Nhĩ Kỳ?”

Môi mẹ tôi mím lại. “Chính xác là những nơi như Thổ Nhĩ Kỳ.” Bà ngần ngừ. “Nó là... một món quà. Một món quà mẹ nhận được từ lâu rồi...” Ánh mắt mẹ thu vào, chìm trong kí ức. “Mẹ nhận được rất nhiều... sự quan tâm của nam giới khi ở tuổi con. Sự chú ý phỉnh nịnh con lúc đầu, nhưng khi kết

thức thì không. Đôi khi thật khó phân biệt, giữa tình cảm thật và sự lợi dụng của kẻ khác. Nhưng khi con thấy được sự thực... con sẽ biết.”

Lúc đó tôi hiểu ra tại sao bà lại phản ứng mạnh trước danh tiếng của tôi - bà đã từng đẩy mình vào sự nguy hiểm khi còn trẻ. Có lẽ nhiều thứ đã bị hủy hoại hơn thế.

Tôi cũng biết tại sao bà tặng tôi chiếc nazar. Cha đã đưa nó cho mẹ. Tôi không nghĩ bà muốn nói thêm chuyện đó, nên không hỏi gì cả. Như thế là đủ biết có thể, chỉ có thể, mối quan hệ của họ không chỉ là công việc và nòi giống.

Hai mẹ con tôi tạm biệt nhau, rồi tôi quay lại lớp học. Mọi người đều biết sáng nay tôi ở đâu, những học viên tập sự đều muốn xem dấu *molnija*. Tôi không trách họ. Nếu vai trò giữa chúng tôi thay đổi, chắc tôi cũng đang háo hức như thế.

“Đi nào, Rose,” Shane Reyes năn nỉ. Chúng tôi đang ra khỏi lớp thực tập buổi sáng, và cậu ta cứ cố tình đập đập cái đuôi ngựa của tôi. Tôi quyết định ngày mai thả tóc ra. Vài người khác đi theo và nhao nhao đòi thực hiện yêu cầu của cậu ta.

“Đúng thế, đi mà. Xem cậu nhận được gì từ kiếm thuật nào.”

Ánh mắt họ sáng lên háo hức và phấn khích. Tôi là một người hùng, một người bạn học đã giết chết kẻ dẫn đầu nhóm Strigoi du đảng khiến họ kinh hoàng suốt kì nghỉ. Nhưng tôi gặp ánh mắt của một người đồng đảng sau nhóm đó, một người không có vẻ gì háo hức hay phấn khích. Eddie. Gặp ánh mắt tôi, cậu ấy nở nụ cười buồn. Cậu ấy hiểu.

“Xin lỗi mọi người,” tôi nói, quay sang chỗ người khác. “Họ nói phải bằng lại, đó là lệnh của bác sĩ.”

Câu trả lời gặp những lời căn nhắc nhưng nhanh chóng chuyển thành câu hỏi tôi giết bọn Strigoi ra sao. Chặt đầu là một trong những cách khó và hiểm nhất khi giết ma cà rồng; mang theo kiếm không hề tiện lợi chút nào. Tôi cố gắng nói với họ chuyện xảy ra, cố gắng bám sát chi tiết và không tô vẽ cho sự giết chóc.

Giờ học cuối cùng cũng kết thúc, tôi và Lissa cùng nhau đi về kí túc xá. Cô và tôi không có nhiều cơ hội nói chuyện với nhau vì mọi thứ xảy ra ở Spokane. Tôi đã phải trải qua rất nhiều lời chất vấn, rồi lại còn đám tang của Mason nữa. Lissa cũng đang mắc kẹt giữa những hoang thân quốc thích đang rời khỏi trường, vì thế chẳng có nhiều thời gian dành cho tôi.

Ở cạnh Lissa khiến tôi nhẹ nhõm hơn. Dù tôi có thể ở trong đầu Lissa bất kì lúc nào, nhưng nó không giống như khi thực sự ở cạnh người quan tâm tới mình. Khi tới cửa phòng, tôi thấy một bó lan Nam Phi trước cửa. Tôi thở dài, nhắc bó hoa thơm ngát mà không nhìn tấm thiệp đi kèm.

“Gì đây?” Lissa hỏi khi tôi mở cửa.

“Của Adrian đấy,” tôi nói. Chúng tôi đi vào, tôi chỉ lên bàn, nơi có mấy bó hoa khác. Tôi đặt bó lan Nam Phi bên cạnh chúng. “Tớ mừng, là anh ta sắp đi khỏi đây. Tớ nghĩ tớ không thể chịu nổi nữa.”

Cô ấy quay sang tôi ngạc nhiên. “Ồ. Ừm, cậu không biết.”

Tôi nhận được một tín hiệu cho thấy mình sẽ không thích điều sắp được nói ra.

“Biết gì?”

“Ừ, anh ấy không đi đâu. Anh ấy sẽ ở đây một thời gian.”

“Anh ta phải đi,” tôi cãi. Theo tôi biết, lí do duy nhất anh ta ở lại đây là vì đám tang của Mason, và tôi vẫn không chắc vì sao anh ta làm thế, bởi anh ta không quen biết gì Mason. Có thể anh ta chỉ phô trương. Hoặc muốn tiếp tục theo dõi tôi và Lissa. “Anh ta học đại học. Hoặc ở trong trại cải tạo. Tớ không biết, nhưng anh ta có làm gì đó.”

“Anh ấy nghỉ học kì này.”

Tôi tròn mắt.

Mỉm cười trước sự kinh ngạc của tôi, Lissa gật đầu. “Anh ấy sẽ ở đây làm việc với tớ và cô Carmack. Anh ấy chưa từng biết linh hồn là gì. Anh ấy chỉ nghĩ mình không có khả năng chuyên biệt ngoài khả năng kì quái đó. Anh ấy vẫn giữ bí mật, trừ khi gặp những người dùng linh hồn khác. Nhưng họ không biết gì nhiều hơn cả.”

“Tớ phải biết cái này sớm hơn,” tôi đăm chiêu. “Có điều gì đó quanh anh ta... Tớ vẫn luôn muốn nói chuyện với anh ta, cậu biết không? Anh ta đúng là... có sức hấp dẫn. Giống như cậu. Tớ nghĩ nó liên quan tới linh hồn, phép ép buộc hay gì đó. Nó khiến tớ thích anh ta... dù tớ không hề.”

“Cậu không thích à?” cô ấy trêu.

“Không,” tôi khẳng định. “Và tớ cũng chẳng thích mấy cái giấc mơ đó.”

Đôi mắt xanh ngọc của Lissa mở to. “Nó rất tuyệt,” cô nói. “Cậu vẫn luôn biết chuyện gì xảy ra với tớ, nhưng tớ không làm cách nào liên hệ lại với cậu. Tớ mừng là các cậu đã thoát ra... nhưng ước gì tớ giúp được chút ít trong việc tìm kiếm cậu.”

“Không phải tớ,” tôi nói. “Tớ mừng là Adrian không dụ dỗ cậu bỏ thuốc.”

Tôi không biết điều đó sau vài ngày ở Spokane. Lissa đã từ chối đề nghị bỏ thuốc của Adrian để học cách dùng linh hồn. Cô ấy đã thú nhận với tôi sau đó, rằng nếu tôi và Christian còn mất tích lâu hơn, có thể cô ấy đã gục ngã.

“Hiện giờ cậu thấy thế nào?” Tôi hỏi, nhớ lại lo lắng của cô ấy về thuốc thang. “Cậu vẫn thấy thuốc không có tác dụng à?”

“Hừm, thế nào nhỉ, khó nói lắm. Tớ vẫn thấy rất gần phép thuật, có vẻ nó không chặn tớ như trước nữa. Nhưng tớ không thấy tác dụng tinh thần nào tiêu cực... không buồn bã thất vọng gì cả.”

“Ồ, tuyệt quá.”

Một nụ cười tươi nở trên môi Lissa. “Tớ biết. Tớ nghĩ một ngày nào đó mình sẽ học được cách dùng ma thuật.”

Thấy Lissa hạnh phúc, tôi cũng mỉm cười. Tôi không muốn Lissa sống trong những cảm xúc đen tối và vui mừng vì chúng đã tan biến. Tôi không biết vì sao, nhưng chỉ cần cô ấy ổn...

Mọi người đều có ánh sáng bao quanh, trừ em. Em có bóng tối. Em lấy từ Lissa.

Những lời nói của Adrian ào vào trong tôi. Tôi khó chịu nghĩ tới cách hành xử của mình mấy tuần gần đây. Giận dữ bùng nổ. Tính nổi loạn - không bình thường cho dù với bản thân tôi. Mớ cảm xúc đen tối cuộn lên trong ngực tôi...

Không, tôi quyết định. Chẳng có gì giống nhau. Cảm giác tiêu cực của Lissa dựa trên pháp thuật. Của tôi do áp lực. Với cả, bây giờ tôi hoàn toàn ổn.

Thấy Lissa nhìn mình, tôi cố gắng nhớ lại đoạn đối thoại bỏ dở. “Có thể cậu đã tìm được cách khiến nó hoạt động. Ý tớ là thế, nếu Adrian tìm được cách dùng linh hồn mà không cần thuốc men...”

Đột nhiên Lissa phá lên cười. “Cậu không biết à?”

“Biết gì cơ?”

“Adrian cũng dùng thuốc đấy chứ.”

“Cái gì? Nhưng anh ta nói...” tôi rên lên. “Tất nhiên là có. Thuốc lá. Rượu chè. Chúa mới biết còn gì nữa.”

Cô ấy gật đầu. “Phải. Gần như lúc nào anh ta cũng có gì đó.”

“Nhưng có thể không phải trong đêm đó... khi anh ta nhảy vào giấc mơ của tớ.”

“Trời ơi, tớ ước gì làm được như vậy,” cô thờ dài.

“Có thể ngày nào đó cậu sẽ học được. Đừng có nghiện rượu là được.”

“Không đâu,” cô trấn an. “Nhưng tớ sẽ học. Không ai sử dụng linh hồn làm được thế, Rose - à, trừ Thánh Vladimir. Tớ sẽ học như ngài ấy. Tớ sẽ học cách dùng nó - và không để nó làm tổn thương đến tớ.”

Tôi mỉm cười chạm tay Lissa. Tôi hoàn toàn tin tưởng cô ấy. “Tớ biết.”

Chúng tôi nói chuyện gần hết buổi tối. Khi tới giờ luyện tập với Dimitri, hai chúng tôi chia tay. Khi bước đi, tôi tự hỏi có điều gì khiến tôi khó chịu. Cho dù nhóm tấn công có nhiều thành viên hơn thế, nhưng các giám hộ tin rằng Isaiah là tên cầm đầu. Điều đó không có nghĩa không còn nguy cơ khác rình rập, nhưng chúng sẽ mất một khoảng thời gian để tập hợp lại.

Nhưng tôi không thể ngừng suy nghĩ về danh sách trong đường ngầm ở Spokane, danh sách liệt kê các gia đình hoàng tộc theo quy mô. Và Isaiah đã nhắc tên dòng họ Dragomir. Hẳn biết họ gần như biến mất, và hẳn háo hức trở thành người kết liễu. Tất nhiên, giờ hẳn đã chết... nhưng nếu có những tên Strigoi khác cùng ý tưởng đó thì sao?

Tôi lắc đầu. Không nên suy nghĩ về nó. Không phải hôm nay. Tôi phải hồi phục nhiều nữa. Không lâu nữa. Không lâu nữa tôi sẽ phải đối mặt với nó.

Tôi không biết liệu hôm nay có luyện tập gì không nhưng vẫn tới phòng thay đồ. Sau khi đổi sang đồ tập, tôi đi tới phòng thể dục và thấy Dimitri trong phòng dụng cụ, đang đọc cuốn tiểu thuyết phương Tây yêu thích. Anh nhìn tôi bước vào. Tôi ít gặp anh mấy ngày gần đây và cho rằng anh bận với Tasha.

“Anh nghĩ em sẽ tới,” anh nói, đánh dấu trang sách đang đọc.

“Đến giờ tập rồi.”

Anh lắc đầu. “Không. Hôm nay không tập gì hết. Em cần phải bình phục thêm.”

“Em có giấy chứng nhận sức khỏe. Em khỏe rồi.” Tôi dồn tất cả sự quả cảm của Rose Hathaway vào lời nói.

Dimitri không chịu thua. Anh chỉ cái ghế bên cạnh. “Rose, ngồi xuống đi.”

Tôi chần chừ một lúc mới làm theo. Anh xích cái ghế của mình lại gần hơn để chúng tôi ngồi đối diện nhau. Tim tôi bay bổng khi nhìn vào đôi mắt nâu tuyệt vời đó.

“Không ai vượt qua được lần giết chóc... giết chóc... đầu tiên dễ dàng cả. Cho dù là Strigoi... đó vẫn là cướp đi một mạng sống. Thật khó chấp nhận. Sau tất cả những gì em phải trải qua...” Anh thở dài, rồi nắm lấy tay tôi. Ngón tay đúng như tôi vẫn nhớ, dài và mạnh mẽ, chai đi vì nhiều năm luyện tập. “Khi anh thấy em... khi thấy em trong nhà đó... em không biết anh cảm thấy thế nào đâu.”

Tôi nuốt khan. “Anh... anh thấy sao?”

“Tuyệt vọng... choáng váng vì đau khổ. Em vẫn sống, nhưng em có vẻ... Anh tưởng em không thể hồi phục được. Nó làm anh tan nát khi nghĩ chuyện đó xảy ra với em quá sớm.” Anh nắm chặt tay tôi. “Em sẽ hồi phục - giờ anh biết, và anh rất mừng. Nhưng vẫn chưa hoàn toàn. Chưa đâu. Mất đi một người em quan tâm không dễ chút nào.”

Tôi cụp mắt xuống nhìn nền nhà. “Đó là lỗi của em,” tôi lí nhí.

“Hả?”

“Mason. Bị giết.”

Tôi không cần phải nhìn cũng biết khuôn mặt Dimitri đầy thương cảm. “Ôi, Roza. Không. Em có những quyết định sai lầm... em phải nói với mọi người cậu ấy biến mất... nhưng em không thể tự trách mình. Em không giết cậu ấy.”

Nước mắt dâng đầy trong mắt tôi khi tôi nhìn lên. “Em có khác gì đã làm thế đâu. Nguyên nhân cậu ấy ở đó - là lỗi của em. Chúng ta cãi nhau... Và em bảo cậu ấy chuyện Spokane, cho dù anh bắt em...”

Một giọt nước mắt tràn khỏi mi. Thực sự, tôi phải ngăn nó lại. Như mẹ tôi, Dimitri nhẹ nhàng lau nó đi.

“Em không thể tự trách mình vì điều đó,” anh bảo tôi. “Em không thể hối hận quyết định của mình và mong mình làm khác đi, dù sao đi nữa, Mason cũng đã ra quyết định. Đó là lựa chọn của cậu ấy. Đó là quyết định của cậu ấy, cho dù vai trò ban đầu của em có thế nào đi nữa.” Khi Mason quay lại cứu tôi, tôi biết, cậu ấy đã để cảm xúc dành cho tôi xâm chiếm. Đó là điều Dimitri vẫn lo lắng, rằng nếu tôi và anh có mối quan hệ nào đó, nó sẽ khiến chúng tôi - và bất kì Moroi nào chúng tôi bảo vệ - rơi vào nguy hiểm.

“Em chỉ ước gì em có thể... em không biết, làm gì đó...”

Nuốt nước mắt, tôi rút tay khỏi tay Dimitri và đứng dậy trước khi kịp nói điều gì ngu ngốc.

“Em phải đi,” tôi ghen ngào. “Báo cho em biết khi nào anh muốn bắt đầu tập luyện trở lại. Cảm ơn vì... đã nói chuyện.”

Tôi định quay đi, nhưng đột nhiên nghe anh nói, “Không.”

Tôi quay lại. “Sao ạ?”

Dimitri nhìn tôi, một điều gì ảm áp, tuyệt diệu và mạnh mẽ xuyên qua chúng tôi.

“Không,” anh nhắc lại. “Anh nói với cô ấy là không. Tasha.”

“Em...” tôi ngậm miệng trước khi nó kịp há hốc ra. “Nhưng... tại sao? Đó là cơ hội ngàn năm có một. Anh có thể có con. Và cô ấy... cô ấy, anh biết đấy, yêu anh...”

Một nụ cười thoáng qua gương mặt Dimitri. “Phải. Đúng thế. Yêu. Đó là lí do tại sao anh từ chối. Anh không thể đáp lại tình cảm đó... anh không thể cho Tasha thứ cô ấy muốn. Không thể khi...” Anh bước về phía tôi. “Trong trái tim anh có người khác.”

Tôi suyt nữa lại bật khóc. “Nhưng anh có vẻ rất khăng khít với cô ấy. Và anh *luôn* nói em trẻ con.”

“Em non trẻ,” anh nói, “bởi vì em *trẻ*. Nhưng em biết nhiều điều, Roza. Những điều người lớn hơn em không biết. Hôm đó...” Tôi biết ngay anh định nhắc tới ngày nào. Ngày chúng tôi dựa vào tường. “Em đã đúng, về chuyện anh phải vật lộn để giữ kiềm chế. Không ai biết điều đó - và nó làm anh sợ. *Em* làm anh sợ.”

“Tại sao? Sao anh không muốn ai biết?”

Dimitri nhún vai. “Cho dù họ biết cũng không sao. Vấn đề là có người - như em - hiểu anh đến thế. Khi có ai đó hiểu thấu tâm hồn mình, thật khó khăn. Nó khiến ta phải mở lòng ra. Dễ vỡ. Ở bên một người bạn thân dễ dàng hơn nhiều.”

“Như Tasha.”

“Tasha Ozero là một người phụ nữ tuyệt vời. Cô ấy đẹp và dũng cảm. Nhưng cô ấy...”

“Cô ấy không *hiểu* anh,” tôi kết thúc.

Anh gật đầu. “Anh biết. Nhưng anh vẫn muốn mối quan hệ đó. Anh biết sẽ dễ dàng hơn, và cô ấy sẽ kéo anh ra khỏi em. Anh tưởng cô ấy có thể khiến anh quên em.”

Tôi cũng tưởng thế với Mason. “Nhưng không thể.”

“Phải. Và, thế đấy... đó là vấn đề.”

“Vì chúng ta không nên ở bên nhau.”

“Phải.”

“Vì chúng ta cách biệt tuổi tác.”

“Phải.”

“Nhưng quan trọng hơn vì chúng ta sẽ trở thành giám hộ của Lissa và cần phải tập trung vào cô ấy - chứ không phải vào nhau.”

“Phải.”

Tôi nghĩ một lúc và rồi nhìn thẳng vào mắt anh. “Thế đấy,” cuối cùng tôi nói, “bây giờ em thấy, chúng ta *chưa* phải giám hộ của cô ấy.”

Tôi cứng người chờ lời đáp. Tôi biết nó sẽ lại là một bài học cuộc sống. Một điều gì đó về sức mạnh bên trong và sự kiên trì, về chuyện lựa chọn của chúng tôi hôm nay sẽ thành tiền lệ hoặc trở thành trò nhảm nhí sau này.

Nhưng anh lại hôn tôi.

Thời gian như ngừng lại khi Dimitri với tay ôm lấy khuôn mặt tôi. Anh cúi xuống lướt môi qua môi tôi. Nó gần như không phải một nụ hôn, nhưng rồi nó dâng lên, trở nên sâu và dữ dội. Khi anh buông ra, anh hôn lên trán tôi. Anh đặt môi mình ở đó vài giây rồi ôm tôi thật chặt.

Tôi ước gì nụ hôn đó là vĩnh viễn. Buông tay ra, anh luồn tay vào tóc rồi vuốt má tôi. Anh đi ra cửa.

“Gặp lại em sau, Roza.”

“Còn buổi tập tiếp?” Tôi hỏi. “Chúng ta sẽ tập tiếp chứ? Ý em là, anh vẫn còn nhiều điều phải dạy em.”

Anh đứng trước cửa, nhìn tôi mỉm cười. “Phải. Nhiều thứ.”

~ **Hết tập 2** ~

Table of Contents

1. [Lời mở đầu](#)
2. [Một](#)
3. [Hai](#)
4. [Ba](#)
5. [Bốn](#)
6. [Năm](#)
7. [Sáu](#)
8. [Bảy](#)
9. [Tám](#)
10. [Chín](#)
11. [Mười](#)
12. [Mười một](#)
13. [Mười hai](#)
14. [Mười ba](#)
15. [Mười bốn](#)
16. [Mười lăm](#)
17. [Mười sáu](#)
18. [Mười bảy](#)
19. [Mười tám](#)
20. [Mười chín](#)
21. [Hai mươi](#)
22. [Hai mươi một](#)
23. [Hai mươi hai](#)
24. [Hai mươi ba](#)

Table of Contents

[Lời mở đầu](#)

[Một](#)

[Hai](#)

[Ba](#)

[Bốn](#)

[Năm](#)

[Sáu](#)

[Bảy](#)

[Tám](#)

[Chín](#)

[Mười](#)

[Mười một](#)

[Mười hai](#)

[Mười ba](#)

[Mười bốn](#)

[Mười lăm](#)

[Mười sáu](#)

[Mười bảy](#)

[Mười tám](#)

[Mười chín](#)

[Hai mươi](#)

[Hai mươi một](#)

[Hai mươi hai](#)

[Hai mươi ba](#)